

НЕЙЪМИ ХОРТЪН ИДЕАЛНИЯТ МЪЖ

Превод от английски: Татяна Виронова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

„Имате ли необходимите качества? В света, преливащ от посредственост, моята клиентка търси един-единствен мъж. Тя е модерна жена и притежава всичко, с изключение на човека, който ще направи живота ѝ съвършен. Ако сте съвременен мъж, който цени старомодните идеали като сила, чест и смелост, ако сте внимателен и нежен, ако сте независим и почтен, то може би имате шансове. Може би. Ако притежавате тези качества, моля изпратете подробна биография. И бъдете готов да докажете думите си. Моята клиентка ще ви предложи много. Същото се очаква и от вас. Нейните изисквания са високи, но наградата си заслужава. Изпращайте писмата си на адрес: Даниел Рос, «Менхънтърс Инкорпорейтид».“

ПЪРВА ГЛАВА

— Трябва ти съпруга — промърмори Бъстър Грийвс и завъртя лявото крило на ангелчето, за да го изравни с дясното.

— Трябва ми чудо! — едва продума Джейк, тъй като устата му бе пълна с карфици.

— Тези проклети неща ще издържат ли? — Бъстър изви отново крилото.

— Дано паднат! — Златокосото момиченце, качено на стола помежду им, извърна глава и изгледа с ненавист крилете. — Защо ли се съгласих да играя в тази щуротия! Всички ще ми се смеят, а оня проклетник Роби Джейкъбсън...

— Стой мирно! — скара се баща ѝ и забодя с карфица подгъва на тюлената рокля. — Ох! По дяволите! Каси, стой мирно, казах!

— Не бива да проклинаш, тате.

— Ако кротуваш, няма да пращам никого по дяволите!

— Добре де, ще опитам. — Момиченцето застана на един крак и зачеса с другия подутината от комар на глезена си. — Изморих се. И освен това трябва да отида до тоалетната.

— Беше там преди пет минути — насили се да запази спокойствие Джейк. — Няма да умреш, ако стоиш мирно, докато оправя проклетия подгъв.

Каси въздъхна нещастно и зачеса другия си крак. Баща ѝ я изгледа строго. Тя веднага се изправи, като мърмореше нещо съвсем неподходящо за ангел. Това ѝ костваше леко перване по главата от прадядо ѝ и неодобрителния поглед на Джейк.

— Това откъде го чу?

— От Джеси. Когато конят вчера го настъпи.

— Като пораснеш колкото Джеси, може да употребяваш подобни думи. Но все още си само на шест години, затова ги забрави.

— На шест и половина почти — нацупи се Каси. — И освен това, Роби Джейкъбсън казва много по-лоши неща. Вчера, когато Кевин О'Донъл го фрасна, той...

— Не искам да слушам! — вдигна ръка Джейк, за да накара дъщеря си да замълчи. Тя растеше сред възрастни, вечно заети, мъже. Затова бе смуцаваща смесица от сладко момиченце и улично хлапе с остър език. Можеше да надхитри, надязди и надприказва всеки, в това число самия него, и знаеше повече ругатни и от хамалите на гарата.

— Стига толкова. Сваляй роклята. Ще довършим подгъва, след като поправа оградата.

Каси нададе боен вик, който накара жълтеникавото куче пред камината да скочи на крака. Момиченцето захвърли тюлената рокля и златистите криле, които се разлетяха на всички страни, и вече по джинси и фланелка, се втурна към вратата.

— Хей, почакай! Никъде няма да ходиш, докато не направиш домашната работа, възложена ти от госпожица Уилсън.

— Вече съм направила каквото ми е казала.

— Само си събрала листа и си изсушила цветя. Сега трябва да ги залепиш върху картон, за да могат да се показват в клас. Няма да ти отнеме повече от... хм, час.

— О, не! Кочайз обеща, че ще ми помогне да си направя индиански боен шлем с перата, коит' събрахме...

— С перата, които събрахме — поправи я уморено Джейк. — Говори правилно, Каси. А Кочайз копае басейн за патиците и ще бъде свободен чак вечерта.

— Но тогава ще ходя на репетиция! — възрази момиченцето и изцапаното му лице се изкриви в гримаса.

— Нека се разберем. — Баща ѝ започна да събира пръснатите на пода карфици. — Доколкото си спомням, ти плака и се тръшка, за да участваш в пиесата. Така че не се оплаквай. Освен това имаш цяло лято, за да направиш колкото си искаш индиански шлемове.

Тя го изгледа преценяващо, за да реши има ли смисъл да настоява, или не. Сетне въздъхна и се примири.

— Не знам за какъв дявол трябва да лепя скапаните листа върху скапаната хартия — замърмори недоволно под носа си. — Роби Джейкъбсън каза, че баща му изобщо не го кара да прави подобни глупости. Роби Джейкъбсън каза... — Краят на изречението заглъхна, защото Каси изчезна зад вратата.

— Защо непрекъснато споменава Роби Джейкъбсън? — Джейк се убоде и засмука пръста си. — Само той ѝ е в устата.

— Не разпознаваш ли признаците на любовта? — усмихна се широко Бъстър.

— Каква любов? Та тя е само на шест години! Като я слуша човек, ще си помисли, че този Роби е супермен.

— Не си ли спомняш своите първи сърдечни трепети? Едно хубавко червенокосо момиченце с темперамент като динамит. Как хубаво ти насини окото, когато сложи в шкафчето ѝ онази жаба!

— Маргарет О'Донъл — засмя се Джейк. — На бедната стара жаба ѝ провървя много повече отколкото на мен. Маргарет я кръсти Франсис и я занесе в терариума. Затова получи шестица. А аз — три минус за колекцията от прилепи, които бях събрал.

— Защото един от тях избяга и изплаши до смърт госпожа Сайкс. Никога не ти е вървяло с жените.

Каза го през смях и без злоба, но думите се стовариха върху Джейк като юмручен удар. Все пак успя да се усмихне кисело. Но както винаги се изненада, че старите рани болят, че още не е забравил. Минаваха месеци, без да се сети и изведнъж, най-неочаквано, нещо ги събуждаше — случайно изгървана дума, женски смях, упойващ аромат в мрака... Тогава го връхлитаха болката, безсилието, гневът. Преминаваха през него като електрически ток и го оставяха разтреперан и мрачен.

— Джейк... — дочу гласа на дядо си. — Нямах предвид това, момчето ми. Знаеш...

— Да, да — отвърна бързо и се насили да се усмихне безгрижно, но знаеше, че няма да заблуди стареца. — Сигурен ли си, че ще можеш да придружиш Каси на репетицията?

— Разбира се. — Бъстър явно изпита облекчение от смяната на темата. — Но мисля, че трябва да идеш ти. Ние с Джеси ще поправим оградата.

— И дума да не става. Освен това ти ѝ помагаше да научи репликите и знаеш ролята по-добре и от нея. Аз само ще преча.

— Съмнявам се, че госпожица Уилсън мисли така — усмихна се дядо му. — Тя май те харесва. Непрекъснато измисля причини, за да се обади.

— Говорим само за Каси. А когато не говорим за нея, говорим за теб. Тъй че, ако госпожица Уилсън харесва някого от нашето семейство, това несъмнено си ти.

— Занасяш ли ме? — изгледа го подозрително Бъстър.

— Никога не съм бил по-сериозен. Защо не я поухажваш? Може и да излезе нещо.

Старецът изсумтя, но бе заинтригуван.

— Значи според теб тя се интересува от куц стар глупак като мен?

— Да не си по-лош от другите! Дори ще изглеждаш съвсем прилично, ако се обръснеш и си смениш ризата.

Бъстър потърка наболата сива брада и придърпа старата си избеляла риза.

— Щях да пера, но нали пералнята се повреди... — Той огледа разхвърляната всекидневна. — Ще трябва да поизчистим тук, преди да дойде дамата от „Менхънтърс“. Не трябва да създаваме лошо впечатление от първия път!

Джейк бе поел към кухнята, но застина на прага.

— Какво, какво?

— Ами... не ти ли казах? Ще дойде да говори с теб. Може би днес.

— А аз не ти ли казах да се обадиш и да ѝ обясниш, че е станала грешка?

— Помня какво ми каза — прекъсна го Бъстър, като избягваше погледа му. — Виж какво, момчето ми, не може да я караме повече така. Необходима ни е помощ. С този крак не съм ти от полза. Пък и Каси има нужда от грижи. Бие се и ругае като гамен, а това не е най-доброто възпитание за момиче. Тук трябва женска ръка. Трябва ти съпруга, която да я научи и да ѝ обясни всичко. — Неочаквано червенина заля лицето му. — Знаеш ли, миналата седмица ме пита... за онези, женските работи. Един мъж не може да говори за тези неща с малки момиченца!

Объркването му бе толкова голямо, че Джейк, без да иска, се разсмя.

— Добре де, съгласен съм! Но не можеш да ми поръчаш съпруга по пощата, сякаш поръчваш нов хамут за коня! Не знаем нищо за нея.

— Знаем, че си търси съпруг. Добър съпруг. Знаем също, че ти си такъв. Знаем, че имаш нужда от жена. От истинска жена този път. А Каси има нужда от майка.

— А откъде си сигурен, че съм подходящ? Аз съм фермер. Познавам конете и говедата, но не и жените — ядоса се Джейк.

— Сигурно отговаряш поне малко на изискванията й. Иначе няма да бие път чак дотук, за да те види. След като изпратихме отговорите на онези въпроси...

— Ти ги изпрати! До преди няколко месеца дори не знаех за какво става дума, не помниш ли?

— Е, не мисля, че съм направил кой знае к'ва беля!

— Кой знае каква беля — поправи го машинално Джейк, така както поправяше дъщеря си. Забеляза недоволния поглед на стареца и сви извинително рамене, разкъсван между раздражението заради простоватия му език и вината, която изпитваше. Дядо му правеше всичко от любов и загриженост, но понякога ставаше непоносимо досаден. — Поправих пералнята — смени темата той. — Сложих дрехите на Каси вътре. Гледай довечера да облече нещо чисто. Ако отиде на репетицията в този вид, сякаш не е видяла вода и сапун от седмици, жената от социални грижи със сигурност ще научи. Нали помниш какво стана, когато ни посети предишния път?

— Каза, че не сме осигурявали подходяща среда за нашето момиченце — отвърна с възмущение Бъстър.

— Ако разбере, че и последната ни икономка е напуснала, ще довтаса като хрътка след стадо елени. Няма да се успокои, докато не вземе Каси в сиропиталището, не я облече с престилчица и не я научи да прави реверанси.

— Нашата Каси?! — изсумтя старецът.

Дори Джейк се подсмихна, като си представи картинката.

— Ако имаш съпруга, проблемът щеше да се реши от само себе си — продължи да мърмори назидателно Бъстър.

— Стига, дядо! Не си играй с огъня! Сега отивам да поправа оградата и ако тази кандидат-съпруга се появи, ти се разправяй с нея! Ти я повика. Можеш да й кажеш, че на Джейк Монтана не му трябва съпруга!

Но когато излезе, си помисли, че не е съвсем искрен.

Често се питаше дали пък Бъстър не е прав. Може би един брак по сметка би бил най-доброто разрешение на въпроса. Двама улегнали здравомислещи партньори, които създават семейство с точно определена цел. Всъщност не бе толкова нелепо, както изглеждаше на

пръв поглед. По дяволите! Мъжете и жените винаги сключваха брак по непонятни и погрешни причини — главно по любов. Резултатите са всеизвестни.

Трябваша му три години, за да го проумее. Хората все още говореха, че не е бил достатъчно мъжествен, за да задържи Сандра в брачното легло. Тя скачаше от креват на креват, сякаш искаше да постави рекорд. И днес чувстваше любопитните погледи върху себе си и Каси. Като че се опитваха да открият на кого прилича — на него, за когото се предполагаше, че ѝ е баща, или на другите — неизвестни, но твърде вероятни.

Сандра се омъжи за него, защото мислеше, че той е нейното спасение. Искаше да избяга от провинциалното градче, където бе родена. Но откри, че животът във фермата не е лек. Отегчена и негодуваща, започна да пие. Алкохолът запълваше празните ѝ дни с фалшиво веселие, а сетне и с мъже. А тя се смееше. Това бе най-лошото. Изневеряваше му нарочно, за да го нарани, и се смееше, когато виждаше, че е успяла.

Напусна фермата преди шест години, като изостави невръстната си дъщеричка. Всъщност никога не бе искала детето. Джейк не знаеше къде се намира Сандра в момента, а и не го интересуваше. Само понякога... О, Господи! Понякога го болеше толкова силно, че едва издържаше.

— Татко! — дочу тревожния вик на Каси. — Пералнята пак се развали и навсякъде тече вода!

— Не ми трябва съпруга — промърмори той и се втурна обратно към къщата. — Трябва ми водопроводчик!

Каква вълнуваща гледка, помисли си Дани Рос.

Мъжът, застанал с гръб към нея и наведен над пералнята, бе обут в джинси. Много стари и много тесни джинси. Те обгръщаха плътно стройни дълги крака и младата жена бе като хипнотизирана от играта на мускулите под плата.

Мъжът беше полускрит зад пералнята и явно не усещаше присъствието на Дани. Тя не бързаше, затова се облегна на вратата и зачака. Наблюдаваше го с удоволствие. Джинсите бяха пъхнати в износени прашни ботуши. Дани се усмихна. Предчувстваше, че това е мъжът, когото търси.

Идеалният мъж.

Всъщност отлично знаеше, че такъв не съществува. Нали вече се бе омъжвала веднъж! Но когато Марион Уейнрайт-Симс я нае, за да намери съпруг на сестра ѝ, Дани благоразумно реши да запази това мнение за себе си. Защото Марион искаше идеалния мъж и винаги получаваше всичко, което пожелаеше.

Работата на Дани в „Менхънтърс Инкорпорейтид“ не се изразяваше точно в търсене на съпрузи за самотни жени. Даниел Рос беше психолог, ползваше се с добра репутация и подбираще персонал за големи фирми и компании. Когато Марион дойде с нелепата си идея, Дани избухна в смях.

— Но след няколко месеца сестра ми навършва трийсет и е време да се омъжи! След като не може да се справи сама, ще се намесе аз. И без това цял живот съм се грижила за нея. Съвсем естествено е да се заема и с тази работа — категорично отсече Марион.

Сега, застанала мълчаливо зад нищо неподозиращия непознат, Дани се възхищаваше на физиката му. Ако останалите му качества приличаха поне малко на това, което виждаше в тесните джинси, беше много вероятно да е открила мъжа, когото търсеше.

Първата стъпка бе обявата. Шест седмици след публикуването ѝ, затъна до гуша в писма. Имаше и снимки. Някои изпращаха списък с изисквания към бъдещата съпруга, други — копия от банковите си сметки. Едни молеха, други настояваха. Трябваше ѝ месец, за да ги прочете. След като направи първоначалното пресяване, изпрати въпроси на кандидатите. И отново последваха седмици, през които четеше отговорите, докато вероятните съпрузи намаляха до трима — сериозен млад счетоводител от Халифакс и многообещаващ борсов агент от Ванкувър. И, разбира се, този — каубоят. По-точно фермерът, поправи се Дани. Изглеждаше като герой от нашумял уестърн, но си беше фермер. И имаше най-прекрасната фигура в цяла Канада. Представляваше много по-приятна гледка от безкрайните планини и храсталаци, на които се нагледа, докато пътуваше насам.

Нещо се блъсна в стената. Последва серия ругатни, тишина, недоволно мърморене и накрая звук от затягане на болт. След въздишка на задоволство иззад пералнята се протегна загоряла от слънцето ръка и затърси слепешката бутона за включване.

Дани остави куфарчето си и пристъпи внимателно по мокрия под.

— Аз ще я включа.

— Господи!

Мъжът се изправи бързо, закачи с дясното си рамо лавицата и я хвана, преди да падне, но удари главата си в бюфета.

— Изплашихте ме! — скара се той, като разтриваше едновременно главата и рамото си. — Да не продавате надгробни паметници?

— Не — отвърна сухо Дани. — Вие ли сте Джейк Монтана?

Имаше най-прекрасните сини очи, които някога бе виждала. Бяха приковани в нея и я пронизваха като лазерни лъчи.

— Това, което е останало от него, след опита ви за покушение. Дошли сте да ми съобщите, че съм спечелил един милион, така ли? И мога да си купя остров и да прекарам остатъка от живота си сред палми, плажове и голи момичета? И да не си губя времето, като поправам тази проклета скапана пералня!

Бе предположила, че е висок. Но едва когато той се изправи, Дани осъзна, че трябва да вдигне глава, за да го погледне. И въпреки че беше с токчета, стигаше едва до раменете му.

Ухаеше приятно и възбуждащо — на коне и обработена кожа. Дани с усилие си спомни защо е тук и отговори:

— Съжалявам. Аз...

— Дръжте! — Той пхна френския ключ в ръката ѝ и се обърна отново към пералнята.

— Казвам се...

— Подайте ми го.

Тя стисна ключа и си пое дъх. Може би, ако го удареше по главата, щеше да привлече вниманието му...

— Ключа, ключа!

Дани потисна изкушението и постави инструмента в ръката му, все едно мъжът беше хирург, а тя — сестра в операционна.

Май не ми плащат, за да подавам френски ключове, помисли си иронично. Цели две седмици Марион я бе убеждавала да се заеме с работата. В края на краищата симпатията ѝ към непознатата Каролайн надделя. Марион я бе описала като самотна двайсет и девет годишна жена, без каквито и да е перспективи за брак. Но това не беше подготвило Дани за срещата с дребничката, крехка, болезнено срамежлива жена, която дойде в офиса ѝ. Имаше огромни очи, беше

мълчалива, несръчна и безпомощна като петнайсетгодишно девойче и съвсем очевидно изпитваше не само страхопочитание, но и истински страх от властната си сестра. Как можеше едни и същи родители да създадат две толкова различни деца, чудеше се Дани. Изпита безкрайна симпатия към Каролайн, която седна и с мила усмивка каза, че има пълно доверие на сестра си и е готова да се омъжи за човека, когото Марион избере.

И така, Дани прие. Останалото свърши чувството ѝ за отговорност. Търсенето на „идеалния мъж за Каролайн“ се превърна в личен въпрос. Реши, че няма да се откаже, докато не го намери, дори ако трябва да се срещне с всички ергени в Северна Америка.

Така че никой не ѝ беше виновен, задето се озова в дивата пустош на Британска Колумбия в ролята на помощник-водопроводчик!
— Когато кажа, натиснете зеления бутон.

Тя се загледа в широките му рамене. Идеалният или не, този мъж си риташе късмета.

Беше първи в списъка ѝ. От самото начало бе впечатлена от искреността му. Писмата му не носеха отпечатъка на зле прикрито отчаяние или самохвалство. Бяха написани без излишна гордост или угодничество. Разказваха честно за живота във фермата, за проваления брак и последвалия развод. Бяха стегнати и всяка дума беше на мястото си. От отговорите ставаше ясно, че е умен бизнесмен, който не само обича работата си, но и печели добре. Препоръките му бяха отлични — и от банката, и от колежа. Личеше, че е уважаван гражданин. А отгоре на всичко бе най-въълнуващият мъж, когото бе срещала!

— Хайде!

Дани натисна зеления бутон. Пералнята забръмча, след миг маркучът изхвъркна и въздухът натежа от ругатни. Рукна вода, която покри краката ѝ до глезените. Младата жена отстъпи, подхлъзна се и едва не падна.

— Изключете я! Ще се удавя! Изключете я бързо!

— Опитвам се! — трескаво затърси бутона Дани. — Господи! Италианските ми обувки! Струват цяло състояние!

Мъжът се измъкна иззад пералнята. Беше вир-вода.

— Да не сте случайно от социални грижи? — захвърли ядосано френския ключ той.

— Не съм! — сопна се и тя, като събу подгизналата си обувка и изля водата от нея.

— Още по-добре! Всичко върви с краката нагоре! Видяхте ли къде отхвъркна маркуча?

Без да знае какво общо имат тук социални грижи, Дани взе маркуча от пода и му го подаде. Мъжът отново се скри зад пералнята.

— Как ви беше името? — дойде приглушен гласът му.

— Даниел Рос. Вчера се обадох от Ванкувър и предупредих, че ще дойда.

— Я опитайте пак!

Тя със закъснение се сети, че става дума за пералнята и я включи. Водата зашуртя, машината започна да се пълни.

— Поправихте ли я?

— Така изглежда. О, като че ли пак пропуска! Не, това е от предишния път. — Настъпи тишина, чуваше се само бръмчене. — Май успях да надхитря тази негодница! Ще почакаме две-три минути, за да сме сигурни.

Дани въздъхна и спря поглед на раменете му. Това ли е идеалният мъж, помисли си разсеяно. Вярата, че ще го открие, я караше да не се отказва. Беше като страстта на картоиграча, като надеждата на залагащия, че следващото хвърляне на зара ще донесе голямата печалба.

Отначало имаше доста точна представа какъв човек търси. Двете с Каролайн разговаряха в продължение на седмици. Понякога сериозно съставяха списък с качества, друг път пиеха вино до среднощ и се надсмиваха над мъжете, любовта и брака. Докато накрая Дани захвърли списъка и реши да се довери на инстинкта си. Не беше й изневерявал през последните шест години, откакто работеше за най-големите компании в света. На него дължеше и репутацията си на една от най-търсените психоложки в Канада. Знаеше, че и сега няма да я подведе.

— Да не сте от изкуствено осеменяване?

— От изкуствено какво? — премига недоумяващо тя. — Вижте, господине, ще излезете ли оттам, за да поговорим?

— След минута. Мислех, че сте от тях. — А след като не сте, за какъв дявол ми губите времето, говореше недвусмислено тонът му. — Казахте, че сте от... — Мъжът се измъкна иззад пералнята.

— „Менхънтърс Инкорпорейтид“.

— „Менхънтърс“ ли? О, значи вие сте онази жена!

Изправи се и я огледа от глава до пети. В гласа му имаше изненада и учудване. Но начинът, по който я изучаваше, сякаш тя беше кон, който мъжът възнамеряваше да купи, я ядоса.

— Коя?

— Която търси съпруг. — Сините очи я пронизваха.

— Точно така — отвърна Дани, щастлива, че най-сетне достигнаха до същността на въпроса. — Тук съм, за да...

— ... се срещнете с мен.

— Да. И ще се радвам да отговоря на въпросите ви, ако имате такива.

— Единственият ми въпрос е каква би трябвало да е една жена, за да си търси съпруг чрез вестник?

Изобщо не я изненада. Беше го чувала стотици пъти.

— Не е по-различна от мъжете, които ѝ отговарят — отвърна троснато тя. — Да не сте размислили?

— Все това правя, откакто дядо ме въвлече в тази история — засмя се тъжно мъжът.

— Искате да кажете, че не сте отговорили по свое желание?

— Бъстър си мисли, че имам нужда от съпруга. Като видя обявата, реши, че това е големият ми шанс.

— И ви накара да отговорите — начумери се Дани. Опитваше да се ориентира в новата ситуация.

— Той отговори. Когато разбрах какво е сторил, беше късно, пък и... — Мъжът се поколеба, сви рамене и продължи: — Всъщност изкуших се да опитам. Едва ли ще бъде по-лошо от брак по любов. Освен това една жена ще ни бъде от полза. И това стига.

— В какъв смисъл? — Тя присви очи, защото усети в гласа му нотки, които не ѝ харесаха.

— Чисти ризи. Чиста къща. Обяд, вечеря. Може би топло легло...

За своя изненада Дани се ядоса. Не за пръв път чуваше разсъждения на тази тема, но кой знае защо си беше мислила, че тук този проблем няма да възникне. Инстинктът я бе предал!

— Това, което търсите, господин Монтана, се нарича с друго име. Не съпруга. Мисля, че няма смисъл да продължаваме разговора.

Останала съм с погрешно впечатление. Стори ми се, че наистина искате да се ожените. Всъщност на вас ви трябва нещо средно между слугиня и любовница. Съжалявам, но не мога да ви помогна.

По загорялото му лице изби червенина. Очите му се присвиха и в тях просветна гняв, но и нещо друго. Съжаление може би. Или умора и отчаяние.

— А вие какво очаквахте? Рози и серенади под луната? Клетви за вечна любов?

Реакцията му я изненада. Спомни си колко накратко бе разказал за брака си и за последвалия развод и се зачуди каква ли мъка е преживял, с какви ли мечти се е разделил. Раната явно още кървеше. И понеже ситуацията ѝ беше позната, изпита съчувствие съм него.

— Не. Само се надявах...

На какво, по дяволите, се надяваше, запита се тя. Беше наета да намериш съпруг за Каролайн, а не да измисляш приказки с щастлив край за успокоение на самотни разочаровани фермери.

— Любов не съществува — каза грубо мъжът. — Най-доброто, което може да очаква човек, е поне мирно съжителство без омраза.

Дани впи поглед в него и почувства, че я полазват тръпки. Господи, в каква каша се забърка този път!

— Между любовта и омразата има доста общи неща — прошепна тя.

— Искате ли наистина да знаете какво търся? — продължи гневно той. — Жена, която да ми помогне да отгледам дъщеря си. Жена, която да обича тази земя като мен и да ми вярва, да не настоява да я продам и да се преселя във Ванкувър всеки път, когато неочаквана виелица унищожи половината реколта или вълци отмъкнат най-хубавата кобила и жребчето ѝ. Жена, която ще работи до мен, ще трупа бали сено, ако реката прелее напролет или ще газии метър сняг, за да спаси дваисет крави, които са се отелили преждевременно. — Джейк чувстваше, че говори грубо, но не можеше да се овладее и да замълчи. — Искам жена, която ще се разбира с четирима мъже и едно момиченце, принудително затворени в къщата три дни заради снежна буря. И въпреки това ще се усмихва. Жена, която ще гледа звездите, само защото са красиви. Която ще ме чака да се върна от работа и ще бъде внимателна и нежна. Ще ми свари кафе, ще разтрие уморените ми рамене и ще ми разкаже как е минал за нея денят. Нуждая се от жена, с

която да разговарям, да се смея и да споделям приятните мигове. Ако пък умее да пере, да готви, да чисти и другите домакински работи, би било чудесно! Защото тук не е пикник, скъпа госпожо!

Настъпи тишина. Дани го гледаше като хипнотизирана.

Разнесе се оглушителен гръм и мъжът погледна навън. Небето бе почерняло от облаци. Първите капки дъжд заудряха по прозорците.

Изведнъж Джейк се почувства уморен, отегчен. Нямаше смисъл да напада тази жена. Тя нямаше никаква вина за проблемите му.

— След няколко минути ще настъпи потоп. Когато вали, пътят е непроходим. На ваше място бих потеглил, докато не е станало късно.

— Да, предполагам, че е по-добре да тръгвам. Аз... — Дани изведнъж тръсна глава и тръгна към вратата. — Няма значение. Извинете, че отнех от времето ви, господин Монтана.

Той се намръщи.

— А вие? Вие какво търсите?

— Честно казано, не знам. Искреност, може би. Внимание.

— А любов? — Усмихна се подигравателно, но сякаш сам се изненада от въпроса си. — Какво ще кажете за любовта?

— Нищо. Не вярвам в нея също като вас. Поне не дотолкова, че да се оженя. — Стоеше безмълвно, потънала в спомени, сетне рязко отвори вратата. — Довиждане, господин Монтана.

— Да, разбирам — процеди навъсено Джейк. За миг си помисли, че трябва да я спре, но закъсна и тя влезе в колата си. Беше късно. За какво? Нали всичко си казаха! Само че, като я гледаше как потегля, го изпълни странно чувство, примесено със съжаление и тъга. Сякаш нещо скъпоценно бе изтекло през пръстите му. А той дори не знаеше какво е то.

Колата ѝ изчезна в дъждовната пелена. Да върви по дяволите! Обзе го гняв. Държа се по-грубо, отколкото бе необходимо. Сам не знаеше причината. Не си спомняше кога за последен път се беше ядосвал така. Тази жена го обърка и той изля всичко, което таеше в себе си от години. Е, това е. Груб или не, беше късно за извинения. Дани Рос си замина и нямаше да се върне. А всички усилия на Бъстър да му намери съпруга бяха отишли на вятъра.

ВТОРА ГЛАВА

— Дядо, измисли нещо — каза Каси и се намръщи пред планината от дрехи на пода. — Знаеш ли колко време ще ни трябва да изперем?

— Знам, скъпа — отвърна Бъстър. — Но не бива да пускаме пералнята, докато баща ти не позволи. Въпреки че може да я издърпам, за да проверя дали проклетият маркуч...

— Много умно, няма що! — прекъсна го Джейк, появил се на прага. — Спомни си какво каза лекарят за крака ти, когато се опита да смениш гумата на камиона?

— Не е същото! — възрази старецът. — Няма да използвам крака си, за да я издърпам!

— Бъстър, кълна се, някой ден ще те вържа!

— Не ме заплашвай, хлапако! — сопна се дядо му, а в сините му очи светнаха искри. — Отгледал съм те от ей такава пале! Не го забравяй! Може да съм стар и сакат и да нося повече неприятности, отколкото полза, но все още мога да ти издърпам ушите. Ако трябва.

— Извинявай, не исках да те обидя — усмихна се Джейк. — Просто се тревожа за теб.

— Свикнал съм да се грижа за себе си. И ще продължавам да го правя и без твоя помощ!

— Убеден съм! — съгласи се Джейк. Годиците и онова лошо падане от коня преди време може да бяха отслабили тялото, но не и вечно борбения дух на Бъстър Грийвс. Наистина, след случката с коня стана по-трудно да се спори с него, но това би трябвало да се очаква. Той беше свикнал сам да ръководи фермата и всички — внукът му, наемните работници, скотовъдците — да му се подчиняват безпрекословно. Затова сега се чувстваше излишен и това, естествено, го дразнеше. Всеки ден се шегуваше с препоръките на лекаря и със собственото си тяло, обикаляше къщата като звяр в клетка и не можеше да си намери място.

— Ще ми се да стегна хубаво този маркуч — продължи Джейк.
— Прането ще почака. Един ден по-рано или по-късно, все едно.

— Но, татко, нямам нито една чиста дреха, която да облека довечера — възрази Каси.

Джейк изненадано погледна дъщеря си. Обикновено не можеше да я накара да се преоблече нито с увещания, нито с кавга. Тя се изчерви, сякаш прочете мислите му, и ритна купа дрехи.

— Роби Джейкът ли участва ли в пиесата? — невинно попита Джейк.

Каси му хвърли бърз поглед, за да провери дали не ѝ се присмива.

— Да, играе злото джудже.

От страна на Бъстър се чу многозначително покашляне.

— Виж какво, скъпа. Мисля, че маркучът ще издържи една пералня. Защо не изперем само това, което ще ти трябва довечера?

Лицето на Каси грейна. Тя извади от купа няколко дрешки и ги подаде на баща си.

— Сега мога ли да изляза? 'Щото обещах на Джеси да му помогна, кат' поставя нови прътове да спят кокошките.

— Не „'щото“, а „защото“, не „кат“, а „като“ — поправи я по навик Джейк. — Залепи ли цветята? — Каси помръкна, но баща ѝ се усмихна. — Имах предвид, че ако Джеси се нуждае от твоята помощ, цветята могат да почакаат.

— О, татко! Благодаря! — И тя изхвърча навън.

— Много я глезиш — поучително рече Бъстър.

— А ти — никак. Върти те на пръста си.

— Дявол го взел — въздъхна Бъстър. — Да си признаем, тя и двама ни върти. Никога не съм бил строг. Ти правеше каквото си искаш и пет пари не даваше какво казвам аз. Дори когато бе за твое добро. Както сега например с дамата от „Менхънтърс“.

— Чудя се докога ще мърмориш! — Джейк сложи дрехите в пералнята.

— Не си прав! Как можа да я пуснеш да си отиде! Трябваше аз да говоря с нея. Нали аз написах писмото и отговорих на въпросите!

— А пък аз ти казах да не го правиш!

— Дали няма да се върне? — запита с надежда Бъстър.

— Не — отвърна остро Джейк, раздразнен от копнежа, промъкнал се в сърцето му. — И не опитвай да се свържеш с нея! Ясно ли е?

Дядо му го изгледа враждебно, обърна се и излезе, като нарочно се приведе над бастуна си, за да предизвика състрадание. Джейк не беше изненадан, когато след десетина минути свързващият маркуч отново изхвъркна и кухнята се напълни с вода. Според него, това бе Божие наказание за човека, който само за няколко часа успя да се скара на дъщеря си, обиди дядо си и изгони привлекателната млада жена, която бе дошла с уникално решение за проблемите му. Да, явно беше знак на съдбата.

Така си мислеше Джейк, когато зърна Дани Рос да прекосява моравата. Носеше скъпите си италиански обувки в ръка и вървеше през калта по чорапи, а лицето ѝ бе мрачно като облаците над главата ѝ. Беше мокра до кости. Елегантното ѝ бяло сако висеше като подгизнала хавлия, а полата и бе смачкана и мръсна. Косата ѝ висеше на кичури и Джейк едва сподави смеха си. Отвори вратата.

— Не можахте да се измъкнете, както виждам.

— Колата ми излезе от пътя, затъна в канавката, удари се в стълб, омота се в бодливата тел и освен това едва не премазах една крава!

В гласа ѝ се долавяше отчаяние. За миг Джейк си помисли, че тя ще се разплаче. Беше бледа и цялата трепереше.

— А вие как сте? — загрижено попита той.

— Добре съм, но колата я отпишете. Понеже престана да вали, реших да се върна. Обаче дъждът отново рукна...

— Тя сведе поглед и рязко замълча. Стоеше в огромна локва сапунена вода. — О, не! Пак ли! — И избухна не в сълзи, а в смях.

Джейк се огледа и също се разсмя. В кухнята цареше пълен хаос. От водата, като островчета, се подаваха купчинки мръсни дрехи.

— Знам, че не е смешно — оправда се Дани. — Но изглежда и на двамата днес очевидно не ни върви!

— Това ще свърши работа — показа ролка лепенка той. — Ще стегна маркуча така, че никой няма да може да го отлепи.

— Напомняте ми дядо ми — усмихна се тя. — Той казваше, че може да поправи всичко на света с чук и безцветна лепенка.

Каква хубава усмивка има, помисли си Джейк. И какви устни. Плътни, чувствени... А и самата тя е невероятно красива. Макар че

беше мокра до кости, че косата ѝ висеше, а по лицето ѝ имаше следи от размазан грим, Дани Рос бе много привлекателна жена. Не беше го забелязал първия път. Бе видял само скъпия елегантен костюм, куфарчето от крокодилска кожа, професионалните маниери на преуспяваща бизнес дама. А сега му изглеждаше така беззащитна. И дяволски женствена.

Той ме гледа така, сякаш никога не е виждал жена, каза си Дани. Неуловимото, но недвусмислено възхищение в сините очи ѝ подсказа, че я харесва. Което беше нелепо! Знаеше, че е мокра и мръсна, и че допреди малко той не искаше дори да говори с нея. Значи сигурно е ядосан, задето се е върнала.

— Студено ви е? — тихо попита Джейк. Толкова тихо, че тя се зачуди дали правилно е разбрала думите. — Цялата треперите.

— Защото съм мокра.

— По дяволите! — Той тръсна глава, сякаш да се върне в действителността. — Колко съм недосетлив! Съжалявам, ето... — Отвори едно чекмедже и извади голяма хавлия. — Тази е суха.

Кърпата бе мека и топла. Дани избърса лицето, сетне косата си.

— Ако повикате пътна помощ, ще мога... — Замълча, защото Джейк поклати глава и се засмя. — Какво смешно има?

— Най-близката пътна помощ е на петдесет километра оттук и освен това няма да дойдат. Не приемат поръчки за такива разстояния.

— Но какво правите, когато се счупи вашата кола?

— Или я поправам, или я изоставям. Ще опитам да ви измъкна с крик. Ако не стане, ще взема трактор. Ако и това не помогне, ще се обадя на фирмата, от която сте взели колата. Те ще я приберат. А аз ще ви закарам в града.

— Не предполагам, че ще възникнат проблеми. В Торонто позвъних на „Коли под наем“ и след десет минути бях на път.

— Не се тревожете — усмихна се Джейк. — Неписаният кодекс на село включва безкористна помощ на попадналия в беда. А за да ви докажа колко съм благороден, обещавам, че на никого няма да спомена как сте се издокарали с бял костюм и високи токчета!

На устните ѝ трепна усмивка.

— Оценявам жеста. Защото и аз съм от провинцията. Знам, знам! — рече тя, съзряла скептично повдигнатите му вежди. — Трудно е да се повярва. Но под лъскавата обвивка тупти сърце на дъщеря на

фермери от Саскечуан. Предполагам, че десетте години в града са позагладили остриите ръбове и са изнежили грубата ми кожа.

— Значи не сте безнадежден случай! Човек, в чиито вени тече фермерска кръв, не може да бъде лош.

— Май ви изненадах — засмя се в отговор Дани, но срещна погледа му и забрави какво искаше да каже. Думите отлетяха като издухани от вятъра.

В очите му съзря чувства, с които не се бе сблъсквала от години. А и да беше, не искаше да ги приеме. Имаше одобрение, възхищение и толкова силно желание и копнеж, че сърцето ѝ подскочи. И за своя изненада Дани се изчерви. Стори ѝ се, че стаята се смали, а може би едва сега осъзнаваше колко висок и широкоплещест е Джейк. Вдъхна възбуждащия подлудяващ аромат, който се излъчваше от него, и видя мъжа да приближава — едър, опасен и примамващ.

— Елате, ще потърся нещо сухо, за да се преоблечете. Ризите не са проблем, но с другото ще имаме затруднения. — Огледа бедрата ѝ и тя почувства, че я залива гореща вълна. — Ще ви дам едни мои джинси. Като навием крачолите и ги вържем в кръста, ще станат.

— Куфарчето ми остана в колата — отвърна бързо Дани. Предложението бе разумно, но мисълта да се преоблече с негови дрехи я обърка. Беше твърде интимно. — Ако мога да закача самото да изсъхне, докато... облека нещо друго. — Нещо мое, искаше да каже, но замълча, тъй като усети колко идиотски щеше да прозвучи.

— Поне елате на сухо — отвърна Джейк и кимна към краката ѝ. — Избягайте от дъжда навън, за да попаднете в това езеро.

— Татко! — Каси влетя като вихър, подхлъзна се и за малко не падна. Успя да спре на сантиметри от Дани, но вдигна ветрило от сапунена вода. — О!

Вихърът се превърна в малко мръсно хлапе с джинси и каубойска риза, с червена кърпа, скриваща долната част на лицето, и два пистолета със седефени дръжки отстрани на бедрата. По-точно на това, което някой ден щеше да се превърне в бедра. Защото сега пищовите висяха между кръста и коленете ѝ и тя ги придърпа, за да не паднат.

Дани се втренчи в хлапето, сякаш то беше призрак. Под мръсната кърпа и праха зърна очи и коса, които бяха същите като на мъжа пред нея.

— Здравей, Каси.

Големите сини очи премигаха.

— Откъде знаеш името ми?

— Знам всичко за теб.

— На колко години съм тогава?

— На шест.

— Почти на седем.

— Едва на шест — намеси се баща ѝ. — И какво правиш тук така маскирана? Мислех, че помагаш на Бъстър.

— Ами да! Той каза, че ще му помогна най-добре, като отида да си играя.

— Представи си! — изръмжа Джейк.

— Обади се Дейл Андерсън и каза, че оградата при рекичката Биг Спринг е паднала и добитъкът е тръгнал към магистралата.

— По дяволите! — Джейк припряно се отпрати към вратата, но спря и погледна Дани. — Ще се справите ли? — Явно имаше предвид пералнята и прането.

— Разбира се.

— Чудесно — усмихна се дяволито той. — Бъдете добро момиче и изперете, докато се върна. А ако откриете нещо, което отговаря на вкуса ви и ви става, облечете го.

— Господин Монтана! — извика Дани, невярваща на ушите си.

Усмивката му стана още по-дяволита.

— Ами нали си търсите съпруг! Това ще бъде нещо като изпит за домакинските ви умения, скъпа. Ако се справите, може и да се ожения за вас.

— Аз не съм... — понечи да обясни тя, но думите увиснаха във въздуха. Вратата се тръшна и Дани остана сама, потънала до глезените във вода, с полепнала по лицето коса и подгизнали дрехи.

— Това е най-смахнатото място, където съм попадала. Този човек няма нужда от жена, а от феята кръстница!

— Аз ще се справя — дочу тъничко гласче.

Беше забравила за Каси. Видя я да мъкне ведро и парцал и гледката я развесели.

— Чакай, чакай! Дай на мен, ти ме следвай с кофата.

Десет минути по-късно подът бе подсушен.

— Така, сега да перем. — Огледа се и подсвирна. — Вие май сте извадили целия си гардероб!

— Почти — отвърна едва ли не гордо Каси. — Проклетата пералня се повреди преди две седмици, а татко нямаше време да я поправи. Пък дядо не може, 'щото не бива да вдига тежко, зарад' крака. И ний обличахме каквото ни падне и после го хвърляхме. Беше супер! Никой не ми се караше, че ходя мръсна!

Дани се разсмя. Вече беше влюбена в момиченцето на име Касандра Джийн Монтана, което говореше така очарователно неправилно. Преди два часа бе готова да задраска баща ѝ от списъка на възможните съпрузи за Каролайн. Но сега започваше да си мисли, че инстинктът не беше я подвел и може би наистина бе открила подходящия мъж. А от всичко видяно досега, май най-доброто, което можеше да се направи за самия Джейк Монтана, бе да му се намери съпруга! Без значение дали е съгласен, или не!

— Ама ти си цялата мокра — неочаквано каза Каси.

— Точно така. — Дани отвори сушилнята и извади дрехите. — Татко ти каза да си намеря нещо за обличане. Ще ми помогнеш ли да избира?

След половин час Дани излезе от банята, облечена с джинси и мека памучна риза. Бяха ѝ големи, но тя прихвана джинсите с безопасна игла и нави крачолите и ръкавите няколко пъти. Изми лицето си и разреса с пръсти косата си.

С мокрите дрехи в ръка зави зад ъгъла и налетя на някакъв мъж. Той извика и се обърна тромаво. Подпираше се на груб дървен бастун.

— Аз... съм Даниел Рос, от „Менхънтърс Инкорпорейтид“. А вие сигурно сте дядото на господин Монтана, Уилям Грийвс.

Той я гледаше удивено — влажна коса, огромна мъжка риза с навити ръкави и боси крака. Дани отново се изчерви и се запита защо ли всички обитатели на фермата „Силвъркрийк“ така се стряскат от нея.

— Колата ми падна в канавката. Върнах се и Джейк, искам да кажа господин Монтана, каза да си намеря нещо сухо и да се преоблека, докато изпера... Всъщност не да изпера, а да почакам... Добре де, да изпера, но... — Млъкна объркана. — Май ще трябва да започна отначало.

— Няма нужда. — Очите на стареца бяха необикновено сини. Беше висок и силен мъж. Нямаше съмнение от кого Джейк бе наследил привлекателната си външност. Както и ослепителната усмивка. —

Един дявол знае какво става тук, госпожице Рос, но за „Силвъркрийк“ това си е съвсем нормално. Джейк ми каза, че сте заминали.

— Така е. Обаче съдбата е имала други планове, господин Грийвс. За което съм ѝ благодарна. Така ми даде възможност да се срещна с човека, който пише такива хубави писма.

— Наричай ме Бъстър — усмихна се той. — Джейк ме е издал значи?

— Само, че си написал писмото на своя глава и че той изобщо не си търси съпруга.

— Защото не знае кое е добро за него.

— Господин Грийвс, искам да кажа Бъстър. Не е честно нито по отношение на Джейк, нито по отношение на моята клиентка. Решението трябва да е негово и да е от сърце. Не мога да рискувам щастието и на двамата.

— Тази клиентка... Тя наистина ли си търси добър съпруг?

— Наистина.

— Няма да намери по-добър от моя Джейк. Знам, че звучи като старческо самохвалство, но си е самата истина.

— Не се съмнявам.

— А ти омъжена ли си? — неочаквано попита Бъстър.

— Не съм — разсмя се Дани.

— Имаш ли си някого, така да се каже?

— Нямам си.

Старецът кимна, очите му заблестяха.

— Обичаш ли печено пиле?

— Защо?

— За да останеш на вечеря. Най-добре прости тези дрехи. А сетне ще ги изгладиш. Ще станат като нови.

— Бъстър, аз не си търся съпруг!

— Дядо! Кравите влязоха в градината! — Каси влетя като фурия, последвана от жълтеникаво ловджийско куче. Летящата врата се тръшна. Бъстър закуцука тромаво.

— Ти по-добре се заеми с пилето, а аз ще помогна на Каси да изгони кравите — спря го Дани. — Къде е градината?

— Ще се ориентираш по врявата. — Той кимна към двора. Отвън се носеше шум като от битка — мучене, лаене, викове — всичко се сливаше в страховит звук. Истинска канонада!

Не беше трудно да намери градината или поне това, което бе останало от нея. Първо зърна кравите. Те се носеха в галоп, сякаш по петите им бе самият дявол. Видяха я и се завъртяха, като вдигнаха буци кал. Зад тях идеше кучето с изплезен език и развети уши, а зад него летеше Каси, яхнала върбова пръчка, и ругаеше така, че щеше да ѝ завиди всеки каруцар.

Цялата кавалкада направи кръг. Дани отклони кравите и ги насочи към дупката в оградата. Кучето ги подкара и когато животните влязоха в заграждението, Дани огледа опустошената градина.

— Ама им дадохме да разберат, а! — извика Каси.

— Да, справихме се с общи усилия — засмя се Дани.

— Ще ида да кажа на Джеси. Ти можеш ли да яздиш?

— Кон ли?

— Разбира се! — Каси я изгледа, сякаш искаше да каже: „Че какво друго?“. — Ето го моят кон.

— Шареният или кафявият?

— Шареният. Казва се Апах. Искаш ли да го пояздиш?

— Много ти благодаря, мила. Но се съмнявам, че ще имам време. Смятам да си тръгна веднага щом баща ти изтегли колата от канавката.

— Това няма да стане скоро — поклати глава момиченцето. — Чух ги да си говорят с Джеси. Той предложи да я извади, но татко му каза да не бърза.

— Така ли?

— Да. А в „Силвъркрик“ командва татко.

— Татко ти е... — ядоса се Дани, но преглътна думите.

— Добре. Мисля, че направихме, каквото можахме. Хайде, прането ни чака.

— Да ме вземат морските вълци! — промърмори някой зад гърба ѝ. — Ако старецът види това, ще получи удар.

Дани се обърна и едва не се сблъска с висок млад индианец, който бе свъсил вежди при вида на опустошената градина. Мъжът се усмихна и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Кочайз. Всъщност истинското ми име е Гордън Петнистия кон, но малката започна да ми вика Кочайз. А после и всички други.

— Той е апах — уточни гордо Каси. — А това е Дани Рос. Дошла е да изследва татко.

— Да го интервюирам — поправи я Дани.
— Татко си търси нова жена — продължи невъзмутимо детето.
— И Дани го проверява.
— Каси, не е точно така...
— Хей, кой сипеше тези страхотни ругатни преди малко? —
приблужи към тях друг мъж. Беше по-възрастен от Кочайз с дълга
кестенява коса и приятно лице, огряно от ангелска усмивка. —
Здравей, аз съм Джеси Джеймс.
— Това е Дани Рос — представи я Кочайз. — Приятелка на
Джейк.
— Тук съм по работа — бързо добави Дани.
Прекалено бързо. Джеси се усмихна и огледа добре познатите му
джинси и риза.
— Радвам се да ви видя. Хубаво е, когато има жена наоколо.
— Аз нали съм жена! — намеси се Каси.
— О, да, и ще си имаш неприятности, ако отново те чуя да
ругаеш така!
— А ти? Всички ругатни ги знам от теб!
— Сложи ли те на място! — избухна в смях Кочайз. — Май е
време да вземем мерки.
Джеси кимна.
— Няма да е зле, особено заради онази от социални грижи, дето
все се навърта наоколо.
— От социални грижи ли? — изненада се Дани.
— Някаква отчаяна общественичка, която си е научила, че Каси
расте в неподходяща среда и ние ѝ оказваме лошо влияние. Идва вече
няколко пъти, слухти, дебне, задава въпроси. Иска да я вземе и да я
настани в сиропиталище. Докато Джейк уредял живота си.
— Докато се ожени отново — уточни Кочайз. — Но повярвайте
ми, трудно ще се намери по-добър баща от Джейк. Бъстър, Джеси и аз
може да не говорим възпитано, но се грижим за Каси така, както не би
могло да се грижи нито едно сиропиталище.
Дани погледна момиченцето и съзря страх в очите му. Прегърна
го през раменцата и каза:
— На твое място не бих се притеснявала. Това са празни
заплахи.

Кочайз понечи да се обади, но срещна предупредителния поглед на Дани и замълча.

— Ами да, и аз тъй мисля. Дълго ли ще останете, госпожице Рос?

— Наричайте ме Дани. Докато някой измъкне колата ми от канавката и ме закара до най-близката служба за автомобили под наем.

— Това не е лесна работа. Може да се проточи — измънка коварно Джеси.

— Чух вече — сухо каза Дани. — Хайде, Каси, пералнята ни чака.

— Добре — съгласи се с щастлива усмивка детето. — О, виж, дядо ни вика.

Бъстър наистина махаше нетърпеливо с ръка.

— Какво ли се е случило пък сега?

— Току-що се обади Евелин Остърман — пресрещна ги старецът. — Бебето е тръгнало. Мъжът ѝ го няма и някой трябва да я закара до града. Не смея да те помоля, нали си ни гостенка, но би ли наглеждала нещата тук, докато се върне Джейк?

— Разбира се. — Дани погледна бастуна му. — Може би ще е по-добре да отида аз?

— Не, не. Затруднява ме само вървенето. Ще шофирам, няма да тичам. Освен това не знаеш пътя. Ако започна да ти обяснявам как да стигнеш до Остърманови и как да намериш болницата...

— Прав си, най-добре тръгвай. — Тя се пресегна и отвърза кухненската престилка от кръста му.

— Знаеш ли как се пекат пилета?

— Господин Грийвс, мога не само да ги пека, но и да ги скубя и чистя. А вие какво предпочитате, кнедли или бисквити?

— Бисквити — отвърнаха в един глас Бъстър и Каси.

Дани влезе заедно със стареца в къщата. И застина ужасена.

Всекидневната бе голяма, добре обзаведена с малко поизносени, но удобни мебели. Имаше огромни канапета от двете страни на каменна камина, която заемаше цялата стена. Много масички, както и кресла, в които потъваш блажено след уморителен ден. Ала се усещаше липсата на женска ръка.

Навсякъде бяха пръснати невероятно количество дрехи, ботуши, палта, играчки, книги, списания, инструменти и дори разглобена

косачка. Цареше такъв безпорядък, сякаш неотдавна някой е правил опит за обир. Близо до камината имаше голям кашон, от който се подаваха тюлена рокля и чифт ангелски крила. Стаята приличаше на реклама на застрахователна агенция, която цели да изплаши хората от евентуални крадци и да ги накара да застраховат имуществото си.

— Тук е ужасна бъркотия — извинително продума Бъстър. — Искан да подредя, преди да дойдеш, че кой знае какво ще си помислиш за нас. Имахме жена за домакинството, но тя напусна преди месец... — Сви рамене, сякаш нямаше какво повече да каже. — Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Бъстър, живея и работя в центъра на Торонто, а там е много по-страшно. Мога да се справя с всяка ситуация. Освен това какво толкова може да ми се случи?

— Дядо! Дядо! — Каси влетя в стаята, в очите ѝ се четеше ужас. — Кучето ми се разболя!

ТРЕТА ГЛАВА

— Ще оздравее ли? — Каси с безпокойство се взря в Дани.

Жълтеникавото куче лежеше на леглото на Джейк и лижеше четири слепи кутрета, сгушили се в него. Нямахме и час откакто се появиха на бял свят.

— Разбира се. Кученцата са здрави, а Рейнджър току-що стана майка.

— Татко така ще се изненада!

— Не се съмнявам. — Дани огледа гнездото, което кучето си бе направило в голямото легло. — Хайде да я оставим. Тя свърши много работа днес и трябва да си почине.

— Не е ли страхотно! Никога досега не сме имали кученца! Маргарет роди четири котенца миналата година, но татко я заведе при ветеринаря и повече не може да има бебета. — Каси последва Дани и затвори внимателно вратата на спалнята. — А котката на госпожа Остърман пък роди шест през януари. Обади се и ни предложи три, защото приличали досущ на Томас Хигинс, нашия котарак, който спи във всекидневната. Тогава татко заведе и него на ветеринар и той също не може да има повече деца.

Момиченцето бе толкова разочаровано, че Дани избухна в смях.

— Най-добре да проверим какво става с пилето.

Джейк долови аромата на печено пиле, още преди да влезе вкъщи. Изгупа джинсите от праха и си помисли как нещо толкова обикновено може да мирише така хубаво. Кухнята беше празна. Откъм всекидневната се чуваха приглушени гласове и той тръгна натам.

Първо видя ангела. Каси стоеше пред камината с разперени ръце, облечена в роклята от тюл. Крилата проблясваха на светлината на огъня. Водопад от златисти къдрици се сипеше по раменете ѝ. Косата ѝ бе прихваната с лента, която придържаше ореол, и Джейк зяпна от

изумление, внезапно осъзнал колко е красива. Тя се усмихваше на седналата на пода жена. Дани Рос. Беше я забравил.

Съвсем различна от тази, която бе видял сутринта. Носеше неговата карирана риза. Под широко отворената яка се виждаше изкусителната извивка на шията ѝ. Косата ѝ бе изсъхнала в небрежна прическа, която би струвала цяло състояние, ако бе направена от моден фризьор в Торонто. Беше без обеци, без грим, без скъпия си часовник. Без всякаква украса, само блестяща кожа и отражението на огъня в очите ѝ. Беше най-красивата жена, която бе виждал в живота си.

Тя вдигна поглед и на устните ѝ трепна усмивка. Джейк премига. Сякаш се блъсна в бетонна стена.

— Бях забравил за вас.

— Сигурно сте забравили и куфарчето ми.

— Ще изпратя Джеси да го донесе.

— Така както му наредихте да извади колата ли?

По дяволите! Откъде беше разбрала? Беше го направил, без да се замисли. Просто реши, че не трябва да я пусне да си отиде.

— Имах по-неотложни задачи — излъга той. — Да поправа оградата, да направя дренаж на басейна за гъските и какво ли още не. Забравих за колата. След вечеря ще изпратя Джеси с камиона.

— Прав сте, разбира се. Цялата ферма лежи на ръцете ви. Извинявайте — отмести очи Дани и с усмивка кимна към Каси. — Е, харесва ли ви?

— Прекрасна е. Но какво сте направили с Каси? — Той озадачено се огледа. — Сигурно я помните, едно малко мръсно дяволче, преди малко беше тук?

— Татко! — възмутено извика Каси и вдигна ръце, за да покаже как пада роклята ѝ. — Виж колко е красива! Работихме цял следобед!

— Изглежда не сте се занимавали само с роклята. — Джейк изумено обходи с поглед стаята. Беше неузнаваема. Играчките бяха прибрани в големия дървен скрин, който Бъстър бе сковал, а всички дрехи, ботуши и дреболии бяха изчезнали. Книгите и списанията бяха събрани върху масичка, а инструментите и частите — в кутия. Всичко бе чисто, избърсано от прах и подредено.

— Дано не се сърдите — извинително продума Дани. — Нямам навика да нахлувам в чужди къщи и да се разпореждам, но търсихме балетните пантофки на Каси и така, едно след друго...

— Да се сърдя ли? — разсмя се Джейк. — Та аз не бях виждал мебелите от години.

— Изгонихме кравите от градината — намеси се Каси.

— Изпрахме дрехите — добави Дани.

— Събрахме яйцата.

— Измихме цяла планина чинии.

— Госпожа Остърман роди момче. Тежи три килограма и не знам колко си грама, а Бъстър помогнал да се роди!

— Какво направил? — Джейк местеше поглед от едната към другата. Личеше, че е изумен.

— Евелин Остърман получи родилни болки и се обади да я закараме в болница — обясни Дани. — Дядо ви отиде, но закъснели и тя родила в камиона пред болницата. Докато дойде лекар, Бъстър овладял положението. — Тя се усмихна. — Когато го попитали къде се е научил да изражда бебета, той им казал, че от петдесет години вади на бял свят теленца и агънца и едно бебе не е кой знае каква философия. Затова не разбира защо вдигат толкова шум!

Джейк сложи ръце на кръста, завъртя се и поклати глава.

— Бъстър май ще излезе прав. Аз наистина имам нужда от съпруга!

— Господин Монтана, нямате нужда от съпруга. А от истинско чудо!

— Умирам от глад! — извика Каси.

— Ще ядем веднага след като се върне дядо ти — отвърна Дани. Явно беше овладяла положението. — Защо не се качиш да се преоблечеш?

Джейк отново учудено поклати глава, когато Каси безропотно изтича към стаята си. Ето какво значи да има някой, който да върти домакинството. Не беше за вярване.

— А аз имам ли време да се изкъпя преди вечеря? — попита с усмивка той. — Изглади ли синята ми риза, скъпа?

Дани стреснато вдигна глава при наглия въпрос. Понечи да му отвърне гневно, но осъзна, че той се шегува. В очите му играеха дяволити пламъчета. Тя се усмихна и реши да продължи играта.

— Да, скъпи. В гардероба е. Искаш ли да напълня ваната, за да отпуснеш изморените си мускули, или първо да ти направя едно питие?

— Чудесна идея. — В гласа му звучеше обещание, което не беше нито невинно, нито на шега. — Донеси ми го в спалнята. Може да открием и друг начин за отпускане на старите ми мускули.

Дързостта му взе дъха ѝ. Но Дани реши да не се предава.

— Защо да бързаме? — отвърна с прелъстителен тон тя. — Да почакаме нощта, ще имаме време за всичко?

За миг си помисли: ами ако наистина го направи!

Джейк я наблюдаваше. В очите му се четеше желание и копнеж. Изведнъж тръсна глава и се разсмя.

— Едно на нула за теб, минзухарче! Още малко и щях да се хвана.

Дани знаеше, че трябва да се разсърди, но не устоя на усмивката му.

— Времето, когато се изчервявах от подобни приказки, отдавна мина, каубой! Израснах между мъже — четирима братя и баща, който обожаваше мен и сестра ми, но не виждаше причина да ни глези само защото сме момичета. Много правилен начин да научиш някого да се грижи сам за себе си. Е, аз се научих бързо.

— Бас държа, че няма мъж, който да ти се опре!

Успя да я изненада. Заля я вълна от гняв и обида и Дани сведе очи. Защо продължаваше да се ядосва, защо я болеше след толкова време?!

— Вече не — едва продума тя.

Вдигна глава и срещна погледа му. Мъжът я наблюдаваше съсредоточено, сякаш четеше мислите ѝ. А може би и него го бяха връхлетели неочаквано събудени спомени! Изведнъж го почувства близък. Беше приятно чувство, макар и опасно. Непознатият, когото видя за пръв път преди няколко часа, така безпогрешно проникваше в душата ѝ!

Вратата се затръшна и двамата подскочиха от изненада. Дочуха гласовете на Джеси и Бъстър. Джейк се усмихна.

— Най-добре да взема душ. Значи в гардероба има чисти ризи?

— И чисти джинси в шкафа до вратата.

— Ще ме разглезиш, скъпа.

— Възползвай се от случая, каубой. О, да! Ако бях на твое място, тази нощ щях да спя на кушетката. — Той я изгледа недоумяващо и

Дани се разсмя. — Спомняш ли си бездомното куче, което Каси прибрала преди време?

— Онова жълто пале ли? Какво е направило пак?

— Жълтото пале има четири кученца и всички спят в твоето легло. За човек, който си вади хляба е животновъдство и би трябвало да разпознава бика от кравата, подобна грешка е недопустима!

Джейк изруга през зъби и тръгна към банята.

— Нямам нужда от съпруга. Необходима ми е почивка!

— Не бях виждал подобно нещо — рече Бъстър, докато вечеряха. — Обърнах се да ѝ кажа, че стигнахме, а тя се усмихна мило и рече, че няма защо да бързаме. Следващото, което си спомням, е новороденото момченце! — Той размаха ръце пред възхитената си публика. — Оли каза, че ще го кръстят Уилям, на мен.

Джейк се подсмихна с пълна уста. Отдавна не бе виждал дядо си така въодушевен. Всички бяха погълнати от историята и Джейк се почувства отпуснат и относително спокоен. Обикновено, докато се хранеха, обсъждаха куп проблеми. С Джеси и Кочайз правеха план за следващия ден, а Бъстър и Каси спореха чий ред е да мие чиниите. Кочайз започваше да се шегува с Каси, не след дълго другите се намесваха и скоро настъпваше шумна веселба. Всъщност никога не забелязваше какво яде.

А сега яденето беше фантастично! Тлъстото пиле бе напълнено с ябълки и ориз, пюрето от картофи бе пухкаво и ароматно, а бисквитите се топяха в устата. Не само той се наслаждаваше на вечерята. Кочайз и Джеси ядяха, сякаш никога повече нямаше да видят храна в живота си. Дори Каси си сипа два пъти.

Джейк погледна Дани. Тя седеше между Каси и Бъстър, които очевидно вече бяха влюбени до уши в нея. Кочайз също не свалеше очи от Дани. Дори Джеси, който ругаеше целия женски пол, откакто скъса с приятелката си, като че бе променил отношението си. Кое не бе никак чудно. Жените бяха голяма рядкост в „Силвъркрик“. Особено такива като Дани Рос.

А тя бе привлекателна. Дяволски привлекателна с големите си котешки очи, преливащи от кафяво до златисто, с усмивката си и стройното си тяло, което сякаш имаше повече извивки от

високопланинска пътека. Не беше само това. Светът всъщност е пълен с красиви жени. Имаше нещо друго, което караше човек да не откъсва очи от нея. Джейк нямаше представа какво е — може би звънкият смях или начинът, по който внасяше спокойствие и сигурност, или навикът ѝ да гледа събеседника си право в очите. А може би беше изключително женствена. Излъчваше чувственост и Джейк имаше усещането, че се топи като масло. Не беше преднамерената, пресметната чувственост, която някои жени пускаха в действие в компанията на мъж. Беше неподправена, естествена чувственост като усмивката ѝ. Трябваше да събере цялото си самообладание, за да не протегне ръка и да погали косата или лицето ѝ. Хвана се, че слуша с половин ухо, защото не можеше да откъсне поглед от устните ѝ. Тя прокара език по тях и мъжът си помисли какво ли ще изпита, ако я целуне и вкуси сладостта...

В този миг Дани се обърна и го погледна. Сърцето му спря. Той затаи дъх, а младата жена изглежда видя нещо странно в изражението му, защото очите ѝ се разшириха. Тя се изчерви и бързо отмести поглед.

Ама че работа, изруга наум Джейк и се наведе над чинията. Най-добре да измъкна колата ѝ от канавката и да я пусна да си върви колкото може по-скоро, докато не се е случило нещо, за което да съжалявам. Беше изкушен, нямаше съмнение. Трябваше само да изиграе картите си правилно и тя щеше да бъде негова. Както казва свещеникът: „Докато смъртта ви раздели“. А после? Той всъщност нямаше какво да ѝ предложи. Дори Бъстър да беше прав, дори тя наистина да си търсеше само съпруг, рано или късно щеше да потърси и любов. А точно това той не можеше да ѝ даде.

Аз не съм подходящият мъж, каза си Джейк. Нямам представа какво точно търсиш, Дани Рос, но със сигурност не мен.

— Страхотна е, нали? — намигна заговорнически Бъстър.

Джейк изръмжа нечленоразделно и вдигна последните чинии. Джеси и Кочайз побързаха да изчезнат, преди да ги хванат на работа, а Дани и Каси бяха отишли във всекидневната, за да довършат костюма.

— Тъкмо да си поговорите двамата — каза им на излизане Дани.

Бъстър погледна отражението си в прозореца и приглади сивата си грива.

— Как изглеждам?

— За милиони! И миришеш хубаво.

— Сложих си малко от оня боклук, с който се поливаш. Гледам жените се лепят по теб като пчели на мед, та реших, че няма да навреди на стария глупак да опита. Когато ухажвах баба ти миришех на сено и коне, но за нея нямаше значение... — Сви рамене и продължи: — Ти да не мислиш, че ще ухажвам някого?

— И през ум не ми минава. Но няма да е лошо, ако в живота ти се появи жена като Бет Уилсън.

— Нито пък на млад жребец като теб ще навреди, ако си намериш съпруга. — Бъстър взе старата си шапка и я накриви. — Хайде, момче, признай си. Харесваш я, нали? Гледах те цяла вечер. Не свали очи от нея.

— Ти внимавай Каси да не се сбие с някого — предупреди Джейк. — Това, че играе ангелче, едва ли ще я спре. Миналия път Франки Кортман се прибрал с насинено око и скъсана риза.

— Така му се пада, щот' й казал, че не може да играе футбол, понеже е момиче.

— Дядо, казва се „защото“, а не „щот'“. Ти само я дръж под око. Момчетата ще придобият комплекс за малоценност, ако продължава така да ги тупа.

— Като са мухльовци! — не без гордост отвърна Бъстър.

Когато Джейк влезе във всекидневната, Дани седеше сама пред камината. Подпряла брадичка с ръка, младата жена се бе втренчила в пламъците. Джейк приближи и остави таблата върху масичката. Настани се в близкото кресло. Дани се обърна и посегна към каната. Наля кафе, сложи сметана и отпи.

— Бъстър и Каси излязоха ли?

— Най-сетне. — Джейк взе чашата си, облегна се и изпъна крака. — Дължа ти извинение за днес следобед. Забърках кашата и изчезнах.

— Знаеш ли, не разбирам защо не побърза да се избавиш от мен?

— Може би съм любопитен.

— За какво?

— За брадавиците ти.

— Какви брадавици?

— Е, може да не са точно брадавици. Може изобщо да не е физически недостатък. Като те гледам — хубава, остроумна, забавна. Мъжете сигурно те харесват. Защо си търсиш съпруг по този начин?

Очите ѝ се разшириха от изумление. Най-сетне разбра за какво става дума.

— Но аз не съм... Джейк, аз не си търся съпруг. Мен ме наеха.

— Как така те наеха?

— Съжалявам. Не предполагах, че си се заблудил. Мислех, че Бъстър ти е обяснил коя съм и защо съм тук.

— Той наистина се опита, но аз му казах да върви по дяволите.

— И не си чел информацията, която ви изпратих?

— Хвърлих един поглед, но там нямаше нито име, нито снимка. Нищо, което да ми подсказва, че не става дума за теб.

— Направих го от съображения за сигурност. Не беше необходимо да разкривам самоличността на клиентката си.

— Значи си посредник при женитби?

— За първи и последен път. Всъщност търся умни хора. Големите компании ме наемат, за да им осигуря подходящ персонал.

— А този път целта ти е да запълниш едно легло.

— Доста грубо казано.

— Господи, толкова се старая да бъда мил, а ти дори не си...

— Ти смяташ, че си се държал мило?! — възмутено възкликна Дани.

— Можех да те изгоня с пушката!

— А вместо това ме остави да изпера, да изчистя, да стотвя, да ушия костюма на Каси и...

— Кучето. Забрави кучето.

— И кравите да изгоня от градината, и... Ти ми се присмиваш!

— О, не! — възрази той. — Продължавай.

— Дори сгънах бельото ти, Монтана. Можех да го нахвърлям неизгладено в чекмеджетата!

— Не си го колосала, надявам се! Да знаеш колко е неудобно, особено когато яздя цял ден!

— Знам, знам... — Дани продължи да го гледа втренчено, докато накрая се предаде. — Върви по дяволите! Ти си непоносим!

— Значи ти не си бъдещата съпруга — отвърна Джейк с нещо, което трябваше да мине за въздишка. — За малко да се предам и да ти позволя да ме завлечеш пред олтара.

— Добре, че истината излезе наяве. Колко жалко обаче, че всичките ти усилия да бъдеш мил отидоха на вятъра.

— Не съвсем. — Той се наведе и подпря ръце на коленете си. В очите му играеха хиляди пламъчета. — Не отидоха на вятъра.

Дани не отговори. Огънят огряваше лицето ѝ и Джейк за кой ли път пожела да я грабне в прегръдките си.

„Не чувстваш ли? — попита я безмълвно. — Каквото и да е — химия, магия, лудост — и двамата знаем, че съществува.“

— Дори се радвам — продължи той. — Защото, когато най-сетне се осмеля да те целуна, ще знаеш, че е заради теб, а не заради някаква си глупава обява.

Тя го изгледа, сякаш не бе сигурна сериозно ли говори, или пак се шегува.

— Благодаря, между другото, за прането, за чистенето, за готвенето.

— Забрави кучето.

— Вярно. И бельото.

— Неколосано — напомни му през смях Дани. — Знаеш ли, всъщност днес ми беше приятно. Не си спомням откога не съм готвила. Обикновено хвърлям някакъв полуфабрикат в микровълновата печка или си купувам готова салата. А с Каси доста се позабавлявах.

— Не се случва често да ѝ обръщаме внимание. Благодаря ти и за костюма. Когато Бет Уилсън ме склони да пусна Каси в предучилищната паралелка, не предполагах, че ще трябва да шия рокли и ангелски крила.

— Изрових някои неща от кутията с коледна украса в килера.

— Добре си направила.

— Каси ми каза, че всички деца заедно са написали пиесата. Прекрасен урок по другарство. Тази Бет изглежда е цяло съкровище.

— Беше много добра учителка. Пенсионира се, но реши да се занимава с хлапетата. Повечето от тях са изолирани във фермите. Дори да имат братя и сестри, не знаят как да общуват с другите деца. И сигурно им е много трудно, когато отидат на училище и се сблъскат с цял клас непознати. Бет се интересува от Каси отдавна. Опитва се да ѝ

вдъхне самоувереност, да възбуди интереса ѝ към книгите. Да ѝ покаже, че на света има и други неща, освен каубои и коне. А също така да общува, без да налита на бой всеки път, когато някой не е съгласен с нея.

— А може би и да свали джинсите за по-дълго време, така че да заприлича на момиче.

— Няма да повярвам, докато не го видя!

— Ще ти издам една тайна. Остави тази грижа на майката природа. Аз например бях невероятна лудетина до единайсетгодишна. Вярно, че не стана за една нощ. Но постепенно научих, че мога да бъда едновременно момиче и да играя бейзбол и хоккей на лед!

— Ти?! Хокей?! Не мога да повярвам! Като те гледа човек, ще си помисли, че цял живот си била облечена като кукла с воланчета и панделки!

— Израснах в малкото градче Саскечуан, където хоккеят на лед не е спорт, а съдба. Бях нападател, докато не загубих два предни зъба. Добре, че бяха млечни. Но майка ми забрани да стъпвам на леда.

— Значи затова не съм те виждал в Националната лига?

— Всъщност заради хормоните. Когато навърших четиринайсет, смених хоккейните кьнки с кьнки за фигурно пързаяне. И започнах да мечтая за олимпийско злато вместо за купата на Лигата. — Дани се намръщи. — След това открих, че да се пързаям с хубави момчета е много по-приятно, отколкото да повтарям до затыпяване скокове и пируети.

— Хубави момчета значи... — В гласа му се прокрадна ревност.

Дани се разсмя. Огънят хвърляше червени отблясъци в косата ѝ. Облегна се назад и под ризата се очертах стегнатите ѝ гърди. Джейк почувства, че устата му пресъхва.

— Бас държа, че са се въртели около теб като пчели на мед.

— Един-двама — отвърна тя и понеже усети, че я наблюдава, седна и придърпа яката около врата си. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Това не бе предвидено. Не бе позволено. Не тук, и не с този мъж! Беше лудост, но сърцето ѝ, неизвестно защо, започваше да бие учестено всеки път, когато очите ѝ срещаша погледа на Джейк.

— Дядо ти е изключителен човек. Сигурно преди неприятностите с крака е бил истински дявол. От артрит ли страда?

— Не. Показваше ни как се обяздва кон и падна. Счупи си крака и сега там има повече пирони, отколкото в оградата на пасището. Лекарят се чуди как изобщо може да върви.

— Сигурно му е много тежко. И на всички вас.

— Най-сетне осъзна, че не е младеж. Но понякога наистина е тежко. Тази зима беше принуден да остане вкъщи и едва не полудя. А и нас едва не подлуди. Чувства се безполезен. Опитва да се грижи за Каси и домакинството, но виждаш резултатите.

— Не ми е работа — внимателно започна Дани, — но ти спомена нещо за социални грижи...

Лицето му помръкна.

— Миналото лято на църковния пикник някакво хлапе дразнело Каси и тя го набила с камшика. Майка му беше вбесена. Не я обвинявам. Каси си беше виновна. — Той се намръщи. — Така де. Тя е голям побойник и ругае като докер, но всички деца на нейната възраст са такива. С тази разлика, че е момиче.

— И после?

— Майката отиде в социални грижи и им разказа всичко. Опитвам се да къпя и обличам Каси с чисти дрехи, но да я вкара човек в банята е цяло мъчение. Когато съм вкъщи, все пак успявам, но когато отсъствам... И така, дойде една от социални грижи и реши, че не съм добър баща. Не осигурявам подходяща среда за детето. — В думите му се долавяше горчивина. — Обичам дъщеря си, Дани. И ще изхвърля тази натрапница, ако се опита да ми я отнеме.

Дани инстинктивно хвана ръката му и усети как мъжът отчаяно се вкопчи в дланта ѝ. И си помисли колко ли му е трудно. Какви ли кошмари сънува? Колко ли пъти се събужда през нощта и слиза в стаята на Каси, за да провери дали детето е все още там?!

— Но защо не вземеш икономка?

— Досега сменихме пет. Добри жени бяха, но Бъстър се опитва да ги командва и след седмица-две напускат. А и Каси не обича да ѝ слагат седло на гърба — намръщи се той. — Оправянето на леглото, къпането и носенето на обувки не са ѝ присърце. Бъстър влошава положението още повече. Тя му се оплаква, той взема нейната страна. Никоя нормална жена няма да се задържи. Сигурен съм, че в целия окръг няма нито една, която да се съгласи да дойде у нас.

— Невероятно откровен си, като се има предвид защо съм тук.

Джейк се усмихна и я погледна в очите.

— Ти ни видя в най-лошата светлина. И все още не си избягала.

— За което нямаш никакъв принос, каубой.

Тя плъзна поглед по лицето му, шията, широките рамене. Под навитите ръкави на ризата се виждаха ръцете му — загорели, със златист мъх. Бяха силни и честни ръце.

Ръце на работник с белези и следи от рани, с мазоли. Ръце, които можеха да съборят младо биче на земята, за да го жигосат, или да поправят ограда, или да успокоят кон, или да помилват спящо дете. Или да гаят жена.

Последната мисъл я разтърси и в съзнанието ѝ изплуваха неясни еротични картини. Дани вдигна очи и срещна погледа на мъжа. По тялото ѝ премина тръпка. Дали я бе гледал така през цялото време? И какво ли бе видял, изписано на лицето ѝ?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В огъня изпука боров клон, пръсна искри и в стаята замириса на смола. Джейк въздъхна и с усилие прогони еротичните фантазии. На пода лежеше сребърна звезда. Той се наведе да я вдигне. Сетне седна на килима до Дани и ѝ я подаде.

— Може би е нещо важно?

— Ами да! Цял следобед ги рязахме. Ще трябва да ги зашия... Всъщност ти ще трябва да ги зашиеш на роклята. Макар да не обичам да започвам нещо, което не мога да довърша.

— Да, това е лош навик. — Гледаше я в очите и знаеше, че мислят за едно и също. — Можеш да останеш известно време. — Думите се изплъзнаха сами.

— Забрави ли, че имам работа?

Кичур от косата ѝ бе паднал и Джейк посегна да го прибере. Желанието да я докосне беше непреодолимо. Отдръпна се, защото съзнаваше, че ако сега не се овладее, после ще бъде твърде късно.

— Бих могъл да те наема за шеф на работилницата за ангелски криле или нещо подобно.

— Все пак трябва да се върна в Торонто — засмя се Дани.

Тя беше толкова близо. Миглите ѝ хвърляха сянка върху скулите, около нослето ѝ имаше ситни, почти незабележими, лунички. Устните ѝ бяха пълни, чувствени и леко влажни. Тя вдигна глава. Очите ѝ, огромни като на кошута, бяха изпъстрени с кафяво и златисто. Дъхът ѝ погали лицето му, стори му се, че долавя бесните удари на сърцето ѝ. Кожата ѝ беше бяла и нежна като сметана. Джейк неволно се наведе и докосна устните ѝ.

Тя остана неподвижна със затворени очи. Сякаш не дишаше.

Беше един от онези мигове, в които времето спира. Искеше да продължи, да проследи с устни изкусителната извивка на шията ѝ... Не!

— Трябва да вървя — дочу шепота ѝ. — Колата ми... Ще отидеш ли да я измъкнеш?

— Късно е. Можеш да останеш тук. Има място.

— Най-добре да ме закараш до някой мотел.

— Значи ли това, че...

В тишината се чуваше само пукотът на съчките.

— Значи това, което казах... — прошепна Дани.

Джейк докосна лицето ѝ с устни. Кожата ѝ бе мека и топла, мъжът почувства как се разкъсва от желание сладката агония да продължи вечно и в същото време да има тази жена тук, сега, в този миг, гола в ръцете му.

Дани простена. Устните ѝ потърсиха неговите и езикът му проникна като горещ вятър. Тя потръпна и се разтвори като цвете, очакващо дъжд. А той я целуваше бавно, упоително. Сърцето му биеше неистово и с всеки удар падаха последните бариери на самообладанието му. Тази жена беше създадена за него, беше част от него, в жилите им течеше една и съща кръв, дишаха с едни и същи гърди. Бяха едно цяло.

Как си наложи да спре, сам не разбра. Нямахше нищо по-просто от това да я люби. Дори беше уверен, че нещата ще се развият точно така. Но някакво старомодно рицарско чувство го накара да спре. Главата ѝ бе на гърдите му и той зарови лице в косите ѝ. Целуна я нежно, сетне я отдръпна от себе си.

— Дани?

— О, Джейк...

— Не се сърдиш, нали?

— Сърдя се на себе си, че съм така непохватна. Не ме бива особено за тези работи...

— Бих казал обратното — прошепна той и отново я целуна. — Моля те, не ме карай да паля колата и да шофирам петдесет километра до най-близкия мотел!

— А би трябвало — усмихна се тя.

— Може би. Ако останем под един покрив, ще ми причиниш големи проблеми. Не се безпокой! Спалнята горе има такава ключалка, че и динамит не може да я разбие. Ще бъдеш в пълна безопасност, кълна се.

— А ти?

Джейк се усмихна и прокара пръст по долната ѝ устна.

— Преместих Рейнджър с цялото й семейство в стаята на Каси и сега леглото си е пак мое. Има достатъчно място за двама...

Дани целуна пръста му.

— Нямах представа колко е голямо изкушението...

— Но... — намеси се мъжът. — Появява се неизбежното „но“. Чудя се колко ли мъжки надежди са се разбили в тази проста думичка. — Стана и разкърши рамене. — Предложението остава в сила. Без намеците.

Трябва да отида в мотел, преди да е станало твърде късно, помисли си Дани и прошепна:

— Боже мой, защо не! Освен това искам да разбера как е минала репетицията.

— Беше страхотно! — Очите на Каси светеха от възторг. Тя отпи от млякото, сетне облиза белите мустаци около горната си устничка. — Нали, дядо? Госпожица Уилсън каза, че съм най-красивото ангелче на земята!

— Точно така — потвърди Бъстър. — Никой не можеше да се мери с теб.

— Кой иска още? — Дани огледа масата. Държеше голяма табла с кейк. — Хайде, Джеси, знам, че имаш още място.

Той кимна с пълна уста и подаде чинията си. Дани му сложи няколко парчета, като се чудеше къде ще ги побере мъжът.

— Джейк, а ти?

— Не мога повече, благодаря.

— Нямах грешка — рече Бъстър с доволна въздишка. — Знаеш как трябва да бъдат нахранени мъжете преди работния им ден.

Дани насочи вниманието си към Каси, като избегна погледа на Джейк.

— А ти? Има ли най-красивото ангелче място за още едно парче?

— Не, благодаря. Ще се пръсна! Така искам да ме видиш, Дани. Всички харесаха костюма ми. Даже Роби Джейкъбсън каза, че съм много хубава. Нали, дядо?

— Беше като ударен от гръм, да ти е жал да го гледаш — засмя се Бъстър.

— А госпожица Уилсън? — попита Джейк и стрелна дядо си изпод вежди.

— Покани дядо на вечеря — изпревари го Каси. — И аз мога да отида, 'ко искам.

— „Ако искам“, Каси. Но не мисля, че дядо има нужда от придружител. Въпреки че...

— Я стига! — изгледа го кръвнишки Бъстър. — Тя просто е учтива, нищо повече. Покани ме от благодарност, че ѝ помогнах с декорите.

— Така ли? — учудено вдигна вежди Джейк.

— Е, забих няколко пирона — обясни дядо му и огледа свирепо всички, сякаш им забраняваше да спорят с него. — Хайде, Джеси, не си на пикник. Свършвай с кейка и на работа. И ти, Кочайз!

Двамата благодариха на Дани, скочиха и се отправиха към вратата, а Бъстър се обърна към Джейк.

— А ти какво се хилиш? Сега ще ти намеря работа.

— Тръгвам, тръгвам! — стана и той. — Обещах на госпожица Рос да изтегля колата ѝ от канавката.

— Няма да си тръгнеш, нали, Дани? — примоли се Каси. — Не си видяла гъските, не си яздила Апах, не съм ти показала къщата на дървото и... Остани, моля те! Татко, кажи ѝ да остане! И освен това не можеш да си тръгнеш преди представлението! Нали, Дани? Моля те!

— О, Каси! И на мен ми се иска! — Учуди се, че всъщност казва самата истина. Беше глупаво, но за един ден се беше влюбила във фермата и в обитателите ѝ, включително в това трогателно слабичко момиченце с големи очи, което я гледаше така умолително. — Но аз дойдох по работа и трябва да се върна в Торонто.

— Защо ще се връщаш? Дядо каза, че си дошла, за да намериш нова жена на татко. Но аз предпочитам теб.

— Каси... — Дани се обърна към Джейк, за да потърси помощ, но той стоеше с гръб и гледаше през прозореца.

— Страхувам се, че е много по-сложно. Искам да видя пиесата обаче... — Замълча, защото лицето на детето помръкна. — Дойде ми нещо наум. Защо не накараш татко ти да направи снимки? Ще ми ги изпратиш и аз...

— Не е същото! — Каси скочи от стола и побегна към вратата. — Мислех, че си по-различна! А ти си също като онази жена, което иска

да ме вземе и ми говори така, сякаш съм глупаво малко дете!

— Каси! — Дани понечи да тръгне след нея, но се разколеба. — О, Боже мой, не ме бива много да се справям с деца.

— Не се обвинявай, скъпа — потупа я Бъстър по рамото и започна да събира чиниите от масата. — Тя не се сприятелява лесно с хората. Дори се изненадах, че те прие толкова бързо. И понеже не иска да признае, че ще ѝ липсваш, се опитва да скрие чувствата си. След няколко дни ще ѝ мине.

— Когато бях малка, също мразех да ме поучават, а сега правя точно това.

— Е, човек не знае как да се държи с децата на тази възраст. Уж са малки, а са по-мъдри и от Соломон. Джейк беше същият. Помниш ли, когато си била на тринайсет?

— Бях най-големият разбойник в градчето и в същото време се мажех с червилото на сестра ми. Никой не ме разбираше. Всички момичета в класа имаха гърди, а аз бях плоска като дъска за гладене. Братята ми ме дразнеха. Лойд Дженкинс от съседната къща, който беше дебел и целият в пъпки, ме преследваше навсякъде. Сега има собствена компания и е по-богат и от Крез, но тогава беше проклятието на живота ми! — разсмя се Дани.

Джейк рязко се извърна.

— Останало ли е нещичко от онази лудетина, или си се превърнала в разглезена гражданка, забравила да язди?

Дани го погледна изненадано.

— Мислех, че ще отидеш да измъкнеш колата ми.

— Точно там отивам. — Той взе шапката си и я нахлупи така, че очите му останаха в сянка. Приличаше на герой от уестърн, висок и строен, а усмивката му без съмнение би разтопила всяко женско сърце. Само очите му разбойнически проблясваха.

— Джейк, трябва да бъда на летището в два следобед.

— Ще бъдеш.

— Ами... — Тя погледна чиниите в мивката.

— Остави това на мен — обади се Бъстър.

Дани трескаво затърси друго извинение, за да не отиде да язди с Джейк.

— Няма какво да облека.

— Вечното женско хленчене — разсмя се Джейк. — Облечена си съвсем подходящо. — Той огледа сивите ѝ вълнени панталони. — Само ще яздиш, не отиваш на ревю!

Не ставай идиотка, каза си сърдито тя. Няма причина да откажеш.

— Добре. Да си облека ли пуловер?

— Най-добре, все още е хладно. — Той спря до вратата и се обърна. — Начинаеща ли си, или умееш да яздиш?

— Няма да пребия нито коня, нито себе си, ако това имаш предвид.

— Ще те чакам при пасището след петнайсет минути.

От прозореца на стаята, в която спа, Дани го видя да прекосява двора. Вървеше самоуверено като мъж, който има цел в живота. Дани също си бе поставила цел и трябваше да я постигне.

Каролайн Уейнрайт сега седеше в Торонто и чакаше с нетърпение резултатите, а Дани Рос отиваше на езда! Нищо не я извиняваше, дори фактът, че Джейк Монтана категорично не искаше да се ожени.

Среса косата си и се намръщи на отражението в огледалото. Миналата нощ пред камината не влизаше в плана. Беше дошла да проучи, а не да съблазнява кандидат-младоженеца.

Всъщност от гледна точка на съблазняването, миналата нощ беше много успешна, усмихна се на себе си Дани. Джейк доказва, че е очарователен, нежен, опитен в прелъстяването и особено в целувките!

Точната дума бе „възпламеняващ“. Само при мисълта за него сърцето ѝ заби ускорено, лицето ѝ се изчерви, а краката ѝ се подкосиха.

По дяволите, престани, рече си тя. Сложи пуловера и си помисли, че щеше да е по-добре, ако беше отказала. А най-добре, ако никога не бе напускала Торонто.

— Това е нелепо — мърмореше сама на себе си, докато оправяше, яката на бялата си риза. Е, целуваха се пред камината. И какво от това? Беше глупост, но често се случва по света. Искрата на мигновеното привличане между мъж и жена. Последва предложение, нещо напълно нормално, честно и откровено. Като мъжа, от когото идваше. Той попита, тя отказа, той прие отказа и толкова. Не беше първият привлекателен мъж, който ѝ предлагаше да споделят леглото!

Но проблемът изобщо не беше в това, напомни си Дани. Не я плашеше предложението му. Плашеше я собственото ѝ желание да го приеме. Може би щеше да бъде нощ, пълна с удоволствие. Незабравима нощ, която никога няма да се повтори. Дани беше готова да приеме предложението.

Така че не бе необходимо да се самозалъгва. Миналата вечер не беше само няколко целувки пред камината! А Джейк Монтана не беше просто привлекателен мъж!

— Преди да дойда — извика през рамо Дани, — не предполагам, че е населено. Мислех, че е пусто, само планини.

— Чела си много проспекти за зимните курорти. Една от най-големите животновъдни ферми в страната е на югоизток от нас. Когато се каже канадска ферма, всички се сещат за щат Албърта, но всъщност тук е най-плодородната земя на света.

Джейк смушка коня си, подкара в галоп и се изравни с голямата дореста кобила Тинкърбел. Тя бе игрива, но Дани се държеше стабилно на седлото.

Язди умело, рече си Джейк. Стоеше изправена, отпуснала свободно юздите. Кобилата имаше кротък нрав, но не би се поколебала да хвърли неопитен ездач, ако ѝ се удадеше. Обаче бързо разбра, че номерата ѝ няма да минат и след няколко километра се подчини напълно. Сега препускаше с щръкнали уши и леко наведена глава, сякаш знаеше каква прекрасна гледка представлява заедно с ездачката си на фона на утринното небе.

Джейк не можеше да откъсне очи от тях. Дани бе облякла бяла риза с висока яка и яркочервен пуловер с апликации на гърдите и рамото. Беше невъзможно да не забележи останалото. Например начинът, по който краката и обгръщаха коня, и как гърдите и ясно се очертаваха под пуловера.

Ама че работа! Тялото му реагира и той се намести неспокойно на седлото.

— Приятно ли ти е, че дойде?

— Много добре знаеш, каубой. Не си проси комплименти.

Бузите ѝ руменееха от хладния планински въздух.

— Мъжете май не могат да постигнат много с теб?

— Не могат да постигнат нищо.
— Това предупреждение ли е?
— Мислиш ли, че е необходимо? За какво говорим всъщност?
— Едно на нула за теб. Как спа?
— Като бебе.
— Сънища?
— Няколко.
— Аз бях ли в тях?
— Не.

— А ти беше в моите.
— Надявам се, че ти е било хубаво.
— Беше.

— А на мен?
— И на теб. Ела довечера и ще видиш.

Дани се разсмя и пришпори кобилата.

— Възхищавам се на упоритостта ти, каубой, но довечера трябва да бъда във Ванкувър. Забрави ли?

— А ти забрави ли, че колата ти все още е в канавката?

Яздиха мълчаливо няколко минути. Дани неочаквано спря.

— Трябва да се върна, Джейк. Имам среща утре сутринта. Говоря сериозно.

Той бутна шапката си, за да предпази очите си от слънцето. Огледа заобикалящите ги хълмове, преминаващи в планината Карибу. Изглеждаха студени и страшни.

— Още един кандидат-съпруг?

— Да, борсов агент. Разговарях с него, преди да тръгна насам.

— Какви са шансовете му?

— Отлични.

— Ясно — процеди Джейк. Не искаше да гледа към нея. Беше се втренчил в планините, сякаш ги виждаше за пръв път. В крайна сметка, всичко това не го интересуваше!

— След теб.

Трябваша му няколко мига, за да осъзнае за какво говори. Погледна я изненадан. Очакваше да избухне в смях. Но тя беше съвсем сериозна.

— Трябваше ми време, за да си повярвам. И въпреки че животът ти прилича на трагикомедия, ти си човекът, когото търся.

Джейк не отговори. По лицето му премина сянка и Дани се зачуди какво ли се крие зад неразгадаемия поглед. Кобилата изпръхтя. Младата жена отпусна юздата.

— Другият има всичко. Здрав е, умен, амбициозен. Притежава къща с изглед към залива, вила в планината, порше. Вече е почти на трийсет и смята, че трябва да се ожени, както очакват хората от човек с неговото положение.

— Само че е много зает, за да си намери сам съпруга.

— Точно така. — Дани отново потърси очите му, но той не откъсваше поглед от планините. — Ти не притежаваш всичко това. Имаш къща, в която цари хаос и пълна анархия. Имаш полусакат дядо, дъщеря, която се мисли за Хъкълбери Фин и пералня, от която всеки ден става потоп.

Джейк трепна.

— Това червени точки ли са?

— Не, черни. Червените са, че си честен, почтен, със силно развито чувство за отговорност. Ако дадеш дума, ще я изпълниш. Сега идва ред на клиентката ми. Тя обича децата и животните, спокойните вечери пред камината с книга в ръка, приятните разговори. Борсовият агент няма да има нищо против едно дете, но за животни и дума да не може да става. Каролайн има въображение, понякога се държи детински и е изключително общителна. Той пък иска улегнала, сериозна жена, която да бъде идеална домакиня в очите на бизнес-партньорите му. Но не е интелектуалец.

— А аз?

— Хвърлих поглед на библиотеката ти, каубой. Бях удивена. От Ницше до Зейн Грей, а също история, политика, философия, земеделие. Обичаш научната фантастика, криминалната литература, политическата интрига, Шърли Маклейн и модерната поезия. Интересува те всичко — от заселването на Америка до опазването на околната среда, а си се абонираш за толкова списания, че сигурно ще спечелиш наградата на читателите. Тъй че не се преструвай на селяк!

Джейк с мъка сдържаше смеха си. Накрая не издържа и весело се разсмя, клатейки глава.

— Та ти си била истински детектив!

— Вярно е.

— Откри ли и други скрити добродетели у Джейк Монтана, които да го направят изгодна партия?

— Да. Спечелила съм си репутация на една от най-добрите в моя бранш. А причината е, че вярвам на интуицията си. След първите десет минути мога да кажа дали кандидатът е подходящ за работата, за която ще бъде нает. И в много редки случаи греша. — Погледна го сериозно и продължи: — Този път интуицията ми подсказа, че от теб ще излезе чудесен съпруг. — Сетне тъжно се засмя. — Единствената пречка е, че ти не искаш. Така че остават борсовият агент от Ванкувър и счетоводителят от Халифакс.

Джейк не отговори.

— Нали каза, че не те интересува? — присви очи Дани.

На лицето му се изписа нетърпение. Тя си помисли, че ще пришпори коня и ще препусне в галоп. Но той измърмори нещо неразбрано и свали шапката си.

— Хайде да поговорим.

Слезе и тръгна към огромния бор, извисяващ се като страж на хълма. Облегна се на него, пъхнал ръце в джобовете на джинсите, вперил поглед в далечината. Дани: вдъхна свежия аромат на смола, който я опияни като шампанско.

— Трябваше да ги видиш.

Тя го погледна озадачено, защото не разбра за какво говори.

— Планините. Знам, че ще проникнат в кръвта ти. А ако прекараш известно време тук, никога няма да поискаш да си отидеш.

„А ти?“ — помисли си Дани. Колко време трябва да бъда с теб, за да проникнеш в кръвта ми и никога да не си отида?

ПЕТА ГЛАВА

— Колко е чисто! В Торонто въздухът е невероятно мръсен, с нож да го режеш!

— Сандра, бившата ми съпруга, мразеше планините. Беше от малко градче на крайбрежието, толкова изолирано, че нямаше дори път дотам. Можеше да се стигне само с лодка или самолет. А казваше, че планините ѝ напомняли решетките на клетка. — Той млъкна за миг. — Гостуваше на приятели, запознахме се на танци. Беше най-хубавото момиче, което бях виждал, а сигурно и аз съм ѝ харесал, защото прекарахме уикенда заедно. — Той се усмихна тъжно. — Единствените мъже, които познаваше, бяха дървосекачи и работници в хартиената фабрика. Щеше да се омъжи за някой от тях и да седи пред телевизора, заобиколена от дузина деца. При късмет, съпругът ѝ нямаше да пие, нямаше да я бие и да залага цялата си заплата на конни надбягвания. Ако можеше да бъде и достатъчно умен и да се остави да го убие мелницата, вместо да го осакати — така че Сандра да получи прилична пенсия.

Дани потръпна.

— Бях единственият ѝ шанс. Билетът ѝ към света. Образован фермер с пари и собствена земя. Бях ключът към свободата. Два месеца по-късно се оженихме. — Той горчиво се разсмя. — Оказа се, че бе виждала ферма само на кино. Тя очакваше танци и пикници, екскурзии до Ванкувър, романтични вечери под звездите... А тук я чакаше тежка работа. — Стисна зъби, но продължи да разказва: — Всичко я отегчаваше. Започна да пие, за да минават дните по-бързо. Караше ме да ходим в града. Бях изморен, казвах ѝ да отиде сама, щом толкова иска. И тя започна. Отначало веднъж-дваж седмично, после всяка вечер. Трябваше да се досетя какво става. Отивала е в хотела и е пийвала две-три чашки. Идвали са мъже, виждали са я сама и хубава, черпели са я. После...

— Джейк, недей... — нежно докосна ръката му Дани. Искаше да го спре. Знаеше, че спомените го измъчват.

— Чувах хората да говорят. Опитах се да я вразумя, но тя се изсмя и каза, че щом не ѝ давам удоволствието, което заслужава, има други, които ще ѝ го дадат. Обичаше да бъде център на внимание, искаше всички да ѝ се възхищават и да я желаят. — Той дълбоко въздъхна. — Беше невъзможно да разговаряме, само се карахме. Криех ключовете от колата, но тя придумваше някой от работниците да я закара или отиваше на шосето и спираше когото ѝ падне. Не ѝ пукаше дали ще се прибере. Колко ноци съм чакал, без да знам жива ли е, къде е, дали не са я пребили!

— О, Джейк! — въздъхна Дани. Не знаеше какво да каже. Но той не се нуждаеше от утешение. Той просто търсеше човек, който да го изслуша.

— Когато забременя, реших, че всичко ще си дойде на мястото. Какъв глупак съм бил! Тя беше бясна. Обвиняваше ме, че съм провалил живота и бъдещето ѝ, че ще си развали фигурата! Че съм разрушил всичко! Първите три месеца не смеех да я оставя сама, защото се боях да не направи нещо на бебето или на себе си. Сетне се поуспокои. По цели дни не говореше, но мълчанието ѝ беше за предпочитане пред кавгите. Поне си остана вкъщи и спря да пие. Дори си помислих, че... — Не довърши изречението, помълча и продължи: — Както и да е. Месец след раждането остави Каси в люлката и отиде в града. Последвах я и се опитах да я върна. Но тя бе полудяла — крещеше и хвърляше каквото ѝ падне. Може и аз да съм бил малко нервен, обаче единственото, за което мислех, бе, че Каси лежи в креватчето си мокра и гладна, а майка ѝ се налива в някакъв бар. Грабнах Сандра и я изнесох, а тя крещеше и риташе като дива котка. Всички ми ръкопляскаха, сякаш бях направил нещо много хубаво. Нещо, което е трябвало да направя много по-рано. Прибрахме се вкъщи. Казах ѝ, че така повече не може да продължава. Или да се съвземе и да заживее като нормална майка и съпруга, или да върви по дяволите. Но без Каси. Ако щеш вярвай, мислех, че ще остане. Нищо подобно. Събра си багажа и си отиде. Не знам къде е и не искам да знам. Разведох се. Оттогава не съм чул нищо за нея.

— Господи! — прошепна Дани. — Оставила те е с едномесечно бебе!

— Беше по-лесно, отколкото си мислиш. Сандра не искаше да кърми, така че с храненето нямахме проблеми, а с Бъстър се редувахме

нощем. Понякога слагах в едната дисага Каси, в другата — пелени и шише с мляко и яхвах коня. — Той се разсмя. — Знаеш ли, тя много обичаше това. Нищо чудно, че язди като дяволче. Вероятно е единственото бебе, приспивно на кон. Спеше навсякъде и ядеше във всевъзможни часове. Когато излизах с камиона, я слагах в едно сандъче, като котенце. Така работехме с нея. Аз правя ограда, а тя спи на земята.

Дани се разсмя.

— На теб прилича. Силна, горда и жилава.

— Странна работа. Досега на никого не съм разказвал тази история.

— Трябвало е да мине време, за да преглътнеш огорчението и болката. А колко по-лесно е да признаеш, че просто си избрал неподходящ човек.

— Сякаш говориш от опит.

— И моят брак се провали по същите причини. А преди три години мама и татко се разделиха.

— Това май е по-лошо от собствения развод — подсвирна Джейк.

— Все едно да видиш как най-съкровената ти детска мечта се сгромолясва. Родителите са единствени! Ако и в тях не вярваш, какво ти остава?

— Разкажи ми за клиентката си — смени темата той.

— Казва се Каролайн Уейнрайт, може и да си чувал името. — Джейк поклати глава. — „Уейнрайт Индъстриз“ са известна фирма. По-голямата сестра, Марион, управлява компанията от петнайсет години. Каролайн е завършила Университета в Торонто, средновековна история. Предпочита да си стои вкъщи с книгите и кучетата. На двайсет и девет години е, не се е омъжвала и е много хубава.

— Защо сестра ѝ гори от нетърпение да я омъжи?

— Марион има три брака и според нея Каролайн вече е стара мома. Родителите им загинали преди години, оттогава Марион се грижи за сестра си. Смята го за свое задължение. Освен това миналата година се оперирала от рак и се страхува, че ако нещо се случи, Каролайн няма да може да се справи. — Дани се засмя. — В което лично аз се съмнявам. Според мен Каролайн е доста практична жена. Но с Марион не може да се спори. Една част от нея е искрено

сестрински настроена, но друга... Просто Марион си е Марион. Държи на реда. И не се колебае да вземе нещата в свои ръце, ако провидението се забави.

— А какво мисли самата Каролайн?

— Трудно ще повярваш, но е напълно съгласна. Иска да се омъжи, да има деца, дом... всички обикновени неща, но е толкова срамежлива, че не може да си уговори дори среща. А това, че е Уейнрайт, усложнява нещата. Съществува опасност да попадне на човек, който се интересува само от милионите на баща ѝ. Освен това е романтична и неопитна. Според Марион се е влюбила поне в двама от градинарите им и в един коминочистач. Подозирам, че иска да я омъжи заради собственото си спокойствие. Прекарах доста време с Каролайн. Тя много ми харесва. Има прекрасно чувство за хумор, освен това е изключително хубава, май вече ти казах. По дяволите, все едно се опитвам да обясня на глух човек какво е музика!

— Кажи ми честно, ти вярваш ли, че тази сделка е възможна?

— Такава женитба, може би има повече шансове за успех. Влюбените са така заслепени, че не виждат нищо. Докато един ден се събудят и открият истината, пред която са си затваряли очите. Стават раздражителни, обиждат се, започват скандалите. Ти поне го знаеш. Може да не е романтично, но във всички случаи е практично.

— Така ли стана и с теб? — вдигна поглед Джейк.

— Влюбих се в Дарън, когато бях на петнайсет години. Бяхме истински Ромео и Жулиета. И през ум не ми минаваше, че няма да изживеем живота си заедно. Не се срещам с никой друг, представяш ли си? — Тя се усмихна, сетне лицето ѝ помръкна. — Оженихме се, когато бях на деветнайсет, а той — на двасет и две. Първата година беше като приказка. Понякога се мъча да си припомня какво е да си влюбен. Не мога. Изглежда ми далечен сън.

— И какво се случи?

— Една сутрин се събудих с ясното съзнание, че съм омъжена за лъжец и алкохолик. — Каза го бързо, сякаш искаше да се отърве от думите. — Не се задържаше на работа повече от няколко седмици. Оправдавах го. Казвах си, че е свободолюбив и не обича да го командват. Истината е, че беше мързелив и безотговорен. Когато бе пийнал, всички му бяха приятели, преливаше от мечти и идеи. Трезвен беше намусен, настроен за кавги, раздражителен и по цели дни не

продумваше. В деня, в който реших, че предпочитам да бъде пиан, си отидох. Същия ден осъзнах, че любовта е като Дядо Коледа. Мит, красива приказка, в която вярваме, докато пораснем и видим живота такъв, какъвто е.

— А този брак... истински ли ще бъде? — попита колебливо Джейк.

— Имаш предвид дали ще спите заедно? — Беше нормален въпрос, предвид обстоятелствата, но кой знае защо я подразни.

— И това.

— Съвсем истински. Каролайн не е дете. Нямам намерения да обсъждам съпружеските ти задължения, но мисля, че тя ще иска да спи с теб в пълния смисъл на думата.

Той се изчерви.

— В документите се споменава брачен договор.

— Просто уточнение, че твоята бъдеща съпруга ти отстъпва всички пълномощия по управлението на парите и семейния бизнес. Ако обаче се разведете, ги губиш.

— Предпазни мерки значи?

— Нещо съвсем нормално за богати семейства като Уейнрайт. Те защитават своите интереси. Нима това е проблем за теб?

— Не ми трябва парите на Уейнрайтови.

Дани кимна. Странно, в последните минути Джейк видимо се промени. Нямахше го безгрижния каубой с широка усмивка, чиито бездънно сини очи караха сърцето ѝ да трепва всеки път, когато я погледне. На негово място се бе появил мрачен фермер, проникателен, хладен и разумен.

Тя хвърли последен поглед към планините и тръгна към конете. Кобилата вдигна глава и изпръхтя. Дани погали кадифената ѝ муцуна. Другият кон приближи да провери какво става и сложи глава на рамото ѝ.

— Съжалявам — каза Джейк зад нея.

— За какво?

— Мислех, че разходката ще ти достави удоволствие.

— Така е. А сега да подпишем документите и да тръгвам.

— Това ли искаш всъщност, Дани Рос? — Две топли ръце обгърнаха раменете ѝ и тя застина. Дъхът ѝ секна. Мъжът сведе глава и докосна с устни шията ѝ.

— Разбира се. — Гласът ѝ трепереше. — Нали свърших работата си тук!

— Наистина ли? — прошепна той и продължи да я целува. — Знам една добра причина, поради която можеш да останеш. Ти също я знаеш.

Устните му бяха топли и влажни. Трябваше да го спре, а нямаше сили. Сърцето ѝ биеше лудо и тя знаеше, че след малко ще се предаде окончателно.

— Желая те — прошепна Джейк тихо и Дани се зачуди дали го е казал, или ѝ се е сторило. Всъщност нямаше значение. Защото той я обърна към себе си и в следващия миг устните им се сляха.

Джейк продума нещо, повдигна я и тя зарови пръсти в косата му. Чувстваше бедрата му до своите, чувстваше напрежението, което изпълваше тялото му. Той хвана ръката ѝ и бавно я плъзна надолу. Когато го докосна, дъхът ѝ замря. Беше невероятно усещане, възбуждащо, главозамайващо. В следващия миг Джейк нежно я повали на земята. Обгърна талията ѝ, повдигна пуловера и преди тя да успее да реагира, вече целуваше гърдите ѝ. Знаеше, че трябва да го спре. Знаеше, че е абсолютна лудост.

Но още по-голяма лудост бе да се зальгва, че не го желае. Безсмислено беше да си напомня, че принципите ѝ изключват любовенето с непознати по планинските поляни. Всичко, което искаше, бе да лежи в прегръдките му и да се наслаждава на чувствените ласки, с които никой друг не я бе дарявал. Да го приеме в себе си и той да остане там завинаги.

Тропот на копито я накара да отвори очи. Видя над себе си кадифените очи на Чероки. Конят изпръхтя и нежно духна в лицето ѝ. Дани се извърна и забеляза неясно движение в далечината.

— Джейк! — Пръстите ѝ погалиха врата му. — Някой идва. Мисля, че е Каси.

Чероки изцвили пронизително и Джейк изръмжа. Обърна глава, за да проследи погледа на Дани. Каси яздеше понито си в галоп. Беше легнала на врата му, косата ѝ се развяваше като знаме. Апах бе потен, от устата му излизаше пяна.

Джейк скочи на крака. Стомахът му се сви от лошо предчувствие. Нещо не беше наред. Каси беше безстрашен ездач, но

никога не злоупотребяваше. Обичаше понито си толкова много, че едва ли безпричинно щеше да го измъчва по този начин.

— Какво има? — Дани също стана и подръпна пуловера си.

— Нещо се е случило. — Той заслони очи с ръка. Апах изкачи хълма и тръгна към тях.

— Татко! Бързо! Дядо! — викаше Каси.

Джейк успя да хване юздата и понито спря. Цялото трепереше, от ушите до опашката. Каси трепереше още по-силно.

— Дядо падна и пак си счупи крака. Кочайз и Джеси го закараха в болницата и ми казаха да те намеря, и... — Остатъкът от изречението заглъхна в ридания и тя се хвърли в прегръдките на баща си.

Дани погледна Джейк над раменете на момиченцето. Лицето ѝ пребледня.

— Върви — каза тя. — Аз ще я заведа вкъщи и ще остана с нея. Ако положението е сериозно, може би ще се наложи да се забавиш по-дълго в болницата.

— Ами самолетът ти?

Дани внимателно отдръпна ръцете на Каси от врата му и я взе в прегръдките си.

— Има и други самолети. Върви!

Той се поколеба, сетне хвана юздите.

— Ще ви се обадя от болницата.

Наведе се и я целуна. После яхна коня, пришпори го и препусна през хълмовете.

Джейк подпря глава и се загледа в пламъците. Всичко това се беше случвало. Преди две години пак бе стоял така, измъчван от мисълта дали дядо му ще може да върви.

Изпука съчка, разхвърчаха се искри. Джейк опита да прогони мрачните мисли. Миналия път се справиха, ще се справят и сега.

Дочу тихи стъпки и след миг Дани влезе в стаята. Изглеждаше изморена. Лицето ѝ бе изпито, под очите имаше сенки. Джейк изпита чувство за вина.

— Как си? — запита със слаба усмивка и хвана ръката ѝ.

— Добре. А ти? Изглеждаш ужасно, откровено казано.

Той потърка наболата брада.

— Нали съм жив. Каси легна ли си?

— Най-после заспа. Трябваше да се закълна, че няма да си отида, без да ѝ кажа довиждане и че ще я събудя, когато има новини за Бъстър.

— Преди малко се обадох в болницата. Добре е. Беше излязъл от упойката още когато, си тръгнах, но са му поставили инжекции с болкоуспокояващи и сега спи.

— Ще се върнеш ли в болницата?

— Не. Докторът ме увери, че Бъстър ще спи до сутринта. Ще се обадят, ако настъпи някаква промяна.

Дани сложи ръка на рамото му.

Джейк, защо не вземеш горещ душ, докато ти приготвя нещо за хапване? Остана от пилето, ще стопля и супа. Цял ден пиеш само кафета. Едва се държиш на краката си.

— Много си мила.

— Не бягай от късмета си, каубой.

Беше така изморен, че нямаше сили да се шегува дори.

— Радвам се, че си тук, Дани. Голям товар свали от плещите ми, като остана с Каси. Иначе трябваше да я взема с мен в болницата, а там не е за малки деца. Миналия път така се уплаши... — Мъжът се загледа в огъня и продължи: — Но това не е единствената причина да се радвам, че си тук.

— Джейк... — Тя вдигна ръка, сякаш да го спре.

— Случилото се сутринта...

— Не искам да говорим за това.

— Аз искам. — Той я погледна право в очите. — Не беше планирано. Предишната вечер ти ми отказа. Не съм от мъжете, които се амбицират от подобни неща. — Не знаеше защо го казва, но му се струваше изключително важно.

— Знам. Забрави ли, че професията ми е такава — да познавам хората по-добре от тях самите.

— Дори не разбрах как стана. Както си говорехме за Каролайн и изведнъж ти се оказа в прегръдките ми...

— Джейк, мисля, че е най-добре да забравим — пое си дълбоко дъх Дани. — Да го отдадем на... моментна слабост.

— Не беше моментна слабост.

— Докато си ангажиран с Каролайн Уейнрайт, двамата с теб сме като съдружници. Не си позволявам интимни връзки с хората, с които работя. Това е.

Очите ѝ бяха непроницаеми, студени. Джейк усети как между двамата отново зейва пропаст.

— Малко е късно да вдигаш мостовете, минзухарче. Този номер може да минава в Торонто, но не и тук... Спомни си, аз бях с теб на хълма! Аз бях мъжът, който...

— Моля те! — Гласът ѝ прозвуча отчаяно. — Зная, че съм виновна. Но съзнавам също, че имаме работа, а аз наруших правилата...

— Не, не си — прекъсна я с усмивка той. — Може би само няколко.

За негово облекчение, тя видимо се отпусна.

— Извинявай — прошепна Дани. — Обикновено не реагирам тъй остро.

— Беше тежък ден. И двамата сме изморени. Какво ще кажеш, ако спрем да говорим за това? Е, аз отивам в банята. А супата беше добра идея.

— Джейк? — спря го гласът ѝ. — Все пак това, което се случи... Не бих могла да го забравя. Но не трябваше да го допускам. Получи се много конфузно. Съжалявам.

— Аз не съжалявам. Ти си най-хубавото нещо в живота ми през последните години. — Той се обърна и излезе.

Странно, помисли си Дани, как двама души могат да се разбират без думи. С Дарън говореха с часове, без да си кажат нищо, а Джейк ѝ казваше всичко само с един поглед.

Всъщност не беше никак странно. Дълго мисли за това, докато го чакаше да се върне от болницата. И бавно започна да проумява.

Тя написа обявата. Подбра кандидатите. И се довери на инстинкта си. Тогава какво странно имаше, че мъжът, когото откри, беше нейният Идеален мъж! Странно би било, ако Джейк Монтана не бе възбудил интереса ѝ. Това я успокои. Значи беше на прав път. Оставаше само да поддържа делови отношения. В края на краищата, плащаха ѝ, за да намери съпруг за Каролайн.

Усмихна се. Горкият Джейк! Беше по-объркан и от нея самата. Не разбираше, че е жертва на собствения си чар.

След два̀сет мину̀ти той се върна. Изглеждаше по-добре — избръснат, с чиста риза. Косата му бе още влажна. Мъжът седна на масата и Дани сложи пред него димяща чиния. Джейк премига учудено и тя с усмивка обясни:

— Яхния с царевица.

Той погледна чинията, сякаш за пръв път виждаше храна. Сетне остави вилицата и каза:

— Остани, Дани. Тук в „Силвъркрик“.

ШЕСТА ГЛАВА

Дани го погледна изумено.

— Разбери, не мога да се справя сам. Нито с фермата, нито с Каси.

— Сигурно се шегуваш. Аз трябва да се върна. Дори сега, вместо да готвя, би трябвало да извадя договора и да ти покажа, къде да се подпишеш. Така че утре рано си тръгвам.

— По дяволите! Ще ми вземат Каси! — Очите му горяха. — Това, което се случи с Бъстър, е добре дошло за онази от социални грижи!

— Но...

— Трябва ми малко време. Съвсем малко! — Джейк хвана ръката ѝ. — Ако си ме опознала, сигурно ти е ясно, че никога не моля за помощ. Но за нищо на света не искам да загубя Каси! Остани, докато намеря жена за домакинството. Моля те!

Дани почувства, че я обзема паника. Не можеше да остане! А не можеше и да го изостави в такъв критичен момент.

— Само една седмица!

Дани издърпа ръка и се отдалечи към умивалника. Опита да подреди мислите си.

— Моля те! — Усети, че той приближава и макар да очакваше докосването, потръпна, когато усети ръцете му на раменете си. — Остани, докато нещата се уредят.

Пръстите ѝ стиснаха ръба на мивката и побеляха от напрежение. Знаеше, че сега ще я целуне. Знаеше, че ако го направи, ще се съгласи на всичко, което поиска. Трябваше да го изпревари.

— Добре, но при едно условие.

— Кажу ми. — Дъхът му опари врата ѝ.

— Че с онова... сме приключили. — Отстъпи назад, като се молеше краката да не ѝ изневерят. — Не трябва да правим това, Джейк!

— Кое по-точно? — Сякаш зърна усмивка в ъгълчетата на устните му.

— Чуй ме, Джейк. Докато обсъждаме евентуална женитба с Каролайн, между нас не може да има нищо. Само при това условие ще остана. Чувствата ни са нереални. Те са комбинация от привличане, стрес, може би самота и любопитство. И най-силният афродизиак на света — не се стремим към обвързване.

Неочаквано той се разсмя.

— Господи, колко си цинична!

— Но съм права. Признай. Намираш ме привлекателна, защото не представлявам заплаха за теб. Няма да оглупея след ден-два и да те изнудвам да се ожениш за мен. Няма да искам невъзможни неща, нито ще затръшна вратата, защото не съм ги получила. Ще кажа благодаря и ще си отида със спомените. А ти никога повече няма да чуеш за мен.

— Още малко и ще ти повярвам. Още малко и... — Не довърши мисълта си, а се наведе и нежно я целуна. — Добре, минзухарче. Ще мисля само за бъдещата си женитба. А ти ще останеш, нали?

Дани го изгледа изненадано — бе се съгласил твърде бързо!

— Заради Каси. И Бъстър — увери я настойчиво Джейк. — Той няма да настоява да излезе от болницата, ако знае, че си тук.

— Престани да ме манипулираш!

— Значи оставаш?

— Да, заради Каси и Бъстър. Давам ти една седмица. Не, пет дни! Ако не намериш жена за домакинството, сам си виновен!

Добре поне, че успя да скрие напиратата на устните му усмивка. От благоприличие.

— Е, не мислех да го казвам — рече Бъстър и поклати глава, — но не ми излиза от ума. Лежа си тук и се чудя как се справя Джейк без мен. Иде ми да си грабна дрехите и да се изпаря в мига, в който ме отвържат. — Той кимна към левия си крак, който висеше окачен чрез сложна мрежа от въженца и тежести. — Правят си опити с мен. И са много щастливи, че са хванали един безпомощен старец да го мъчат и дупчат безмилостно.

Дани сподави усмивката си. На света едва ли имаше човек, който да беше по-малко безпомощен от Бъстър Грийвс. Като идваха насам,

отдалеч дочуха гръмкия му глас. Намериха го заобиколен от група млади стажанти, които онемели слушаха цветистия език, с който описваше медицината и подозрителните ѝ цели.

— Кога ще си дойдеш, дядо? — Каси наблюдаваше със страхопочитание всичко наоколо.

— Скоро, миличка. Щом проклетите доктори решат, че са ме закърпили, ще ме пуснат.

— Като оставим настрана обидите, които ти нанасят всекидневно — рече през смях Дани, — кажи как се отнасят с теб?

— Като с немощен инвалид. Това не може, онова не може. Нали ги видя каква са компания? Та те още не са истински доктори. Имат жълто около устата, а половината сигурно са девствени. Професорът каза, че в момента изучавали старческите проблеми. Ще им дам аз едни старчески проблеми!

— Лекарят те похвали. Каза, че си се справил с операцията като двайсетгодишно момче. Ако всичко върви добре, ще те изпишат към края на месеца.

Но не на крака, каза си наум Дани. Знаеше, че Бъстър мисли същото. Щяха да минат седмици в инвалидната количка, за да укрепне костта, а сетне месеци на мъчителна терапия, за да се изправи отново.

— Защо не се възползваш от случая? — намеси се Джейк. — Почивай и чакай да те обслужват като крал. С Дани ще се справим и без теб.

— Ако си на мое място, да лежиш с гол задник и женска нощница, няма да приказваш така! — ядосано отвърна Бъстър.

Каси прихна и погледна баща си. Джейк също се засмя и нахлупи шапката си над очите ѝ.

— Мисля да подпиша договора.

— Кой договор? — изненада се дядо му.

— Брачният.

— Вие с Дани ще се жените?!

— Не с Дани, по дяволите... С Каролайн. Нали ти ме въввлече в тази история, би трябвало да знаеш повече за нея!

— О! — Бъстър погледна Дани. — Защо не се омъжиш за него? Срамно е да изтървеш такова момче!

— Защото не си търся съпруг — през смях отвърна тя.

Старецът се намуси и погледна Джейк.

— Все още има време да я убедиш, ако изиграеш добре картите си. Ухажвай я както съм те учил.

— Бъстър! — Бе ядосана и в същото време не можеше да му се сърди. — Ще те препоръчам на фирмата. Ти си първокласен агент! Упорит и убедителен!

— Само се опитвам да помогна на внука си, нищо друго — оправда се той. Изведнъж старецът отмести поглед и на лицето му изгря ослепителна усмивка.

Дани се озърна и видя на прага непозната жена. Беше хубава, елегантно облечена, може би към шейсетгодишна, с ведро лице и светли сини очи. Тя поздрави Джейк и погали Каси по главата.

— Здравейте, госпожице Уилсън! При дядо ли идвате?

— Здравей, миличка! Чух, че е тук и реших да го навестя. — Наведе се и целуна Бъстър по бузата. — Здравей и на теб!

— Татко, госпожица Уилсън... ммммм! — неочаквано се размуча Каси, тъй като Джейк закри устата ѝ с ръка. Прошепна ѝ нещо, очите ѝ се разшириха и тя закима. Сетне скочи от леглото, като не откъсваше очи от госпожица Уилсън.

— А вие сигурно сте Дани Рос — любезно каза Бет Уилсън. — Ушите ви горяха ли онази вечер? Каси и Бъстър говореха само за вас.

— Ами... Здравейте! — сконфузи се Дани. — Навярно и вашите са горели по същите причини. Джейк ми разказа всичко, което сте направили за местните хлапета. А от пиесата съм възхитена.

— Оказа се повече работа, отколкото мислех, но какво да се прави! Може би ще ми помогнете догодина? Трябва ми сътрудник с вашия талант за костюмите.

— Съжалявам, но скоро се връщам в Торонто.

— О, извинявайте. Мислех, че двамата с Джейк... — Тя се обърка. — Искам да кажа, че Бъстър каза... О, Господи!

Изглеждаше така искрено смутена, че Дани се разсмя.

— Няма нищо, моля ви! И аз се обърквам в тяхната компания. Но тук наистина съм за кратко. Като приятел на семейството.

Кое не беше чиста лъжа!

— Много близък приятел — потвърди с хитра усмивка Джейк.

— Време е да тръгваме — рече Дани.

Джейк взе шапката от главата на дъщеря си и си я нахлупи, а Каси се покатери на леглото и целуна шумно дядо си.

— Довиждане, дядо. Толкова искам да си дойдеш вкъщи!

— И аз, дребосъче — потупа я по бузката Бъстър. — Да слушаш Дани! Каквото каже — скачаш и изпълняваш. Ясно ли е?

— Да, дядо. Обещавам. — Тя слезе от леглото и баща ѝ я сложи на раменете си. Каси нададе боен вик и мигновено забрави, че напуска дядо си.

Дани тръгна, но изведнъж се наведе и също целуна Бъстър.

— Пази се. И не закачай сестрите!

— А ти ще се грижиш ли за моите хора?

— Не се притеснявай.

— Ти си добро момиче, Дани Рос — промърмори Бъстър. — Помисли за това, което казах. Да се ожениш за Джейк, де! Ще бъдеш щастлива, уверявам те. А и той ще бъде щастлив!

Дани пламна.

— Наистина си много убедителен стар дявол! — Обърна се и подаде ръка на Бет. — Радвам се, че се запознахме. Успех на представлението!

— Няма ли да дойдете?

— Ами, не знам...

— Моля ви! Ще бъде следващата седмица. Вече говорих с лекарите да пуснат Бъстър за няколко часа, за да види Каси. Но тя ще бъде още по-щастлива, ако и вие присъствате! — усмихна се Бет и продължи: — Джейк се справя добре, но на Каси ѝ липсва майка. По-големите деца я дразнят и макар да се преструва, сигурна съм, че ѝ е мъчно. Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Просто ако останете, за нея ще бъде истински празник. О, Господи, понякога не мога да се позная. Ставам много настойчива! Простете ми!

— Хей, Дани! Татко купува сладолед, тъй че побързай — долетя отвън гласът на Каси.

— Най-добре да вървя — рече Дани. — Бъстър, до утре.

— Така. — Джейк ѝ подаде чаша кафе. — Какво мислиш за Бет и Бъстър?

— Ще се засегнеш ли, ако кажа, че работата е доста сериозна? — вдигна глава Дани.

— Не. Това ще означава известни промени тук, но той заслужава малко щастие. Животът му не е бил никак розов.

— Той те е отгледал, нали?

— Майка ми била само на шестнайсет, когато ме родила. Предполагам, че Бъстър ти е казал за името ми. — Тя поклати глава. — Кръстен съм Джейк, защото не знаела как се пише Джак, а Монтана, защото единственото, което знаела за баща ми, било, че е от този щат. — Усмивката му угасна. Обяздвал диви коне в родето, което гостувало за уикенда. Повече не го видяла. Години наред се навъртах около всяко родео с надеждата да открия човек, който се казва Джак Монтана. Безуспешно. Но всяко зло за добро. Той едва ли щеше да приеме с възторг непознатото хлапе, което да му вика „татко“.

— Прилича на текст за песен. Тъжно и романтично. А какво се случи с майка ти?

— Бях малък и не помня всичко. Баба ми починала, след като съм се появил на бял свят и предполагам, че между майка ми и Бъстър нещата не са вървели по мед и масло. Нали го знаеш какъв е! А тя приличала на него — упорита, горда, твърдоглава. Когато съм бил на около пет години, не издържала и заминала. Оттогава не съм я виждал.

— О, Джейк! Чул ли си нещо за нея?

— След няколко години получихме писмо от Лос Анджелис. Участвала в някакъв филм и щяла да ни прати пари. Не получихме нищо. След шест месеца полицията ни извести, че майка ми загинала при пътна катастрофа. Сигурен съм, че Бъстър така и не ѝ прости.

Дани сложи ръка на коляното му.

— Семейството не е просто нещо.

— Говориш, сякаш си го изпитала на гърба си.

— Ами да. Баща ми е фермер и провинциален политик, който спори за щяло и не щяло. Майка ми пък се бори за опазване на природата и когато прекара една нощ в затвора, защото участва в демонстрация против завода за химически торове, беше много горда.

— Ти спомена, че са се разделили — прекъсна я Джейк.

— Преди време. Братята и сестра ми се справиха лесно. Казаха, че очаквали раздялата от години. Най-засегнати бяхме аз и Кевин, най-малкият. Нямахме представа, че нещата не вървят. Родителите ми никога не се караха, дори не спореха... А това може би е било най-

голямото доказателство. Мама изчака, докато Кевин отиде в колеж. След което си събра багажа и замина.

— Баща ти още ли е във фермата?

— Да. За него земята е всичко. Мама се пренесе в града и сега работи в галерия. Не мога да я позная, така се е променила. Отслабнала, побеляла, с нова прическа и елегантни дрехи. Но е щастлива. — Дани въздъхна. — Винаги съм мислела, че ще бъдат заедно до края на живота си. Когато се разведоха, сякаш светът рухна. Изведнъж вече нямаше в какво да вярвам.

— И си заприличала на братята и сестра си.

— Естествено. Животът в семейството е като малка вселена — войни, съюзи, превземане на територии, коалиции. Сега, като пораснахме, е по-добре. В семейството има... двама фермери, един зъболекар, един адвокат и един инженер-химик.

— И ти.

— И аз.

— Търсач на умни хора и съпрузи.

— Само на умни хора. Щом приключа с този ангажимент, се връщам към работата си.

— Но си много добра и като търсачка на съпрузи. Нали откри мен.

— За друга жена.

— Така е.

На масата бяха разпръснати документи. Биографията на Каролайн бе сложена встрани. Пред Джейк лежеше договора.

— Какво трябва да подпиша? — попита той.

— Само уверението, че знаеш кого представлявам, че си съгласен да се ожениш за нея и ми даваш пълномощията да действам от твое име, когато се срещна със семейството ѝ.

— Подписвам се и съм почти женен, така ли?

— Да.

Защо ѝ стана неприятно? Беше постигнала това, което започна преди шест месеца. А стомахът ѝ се сви от болка при мисълта, че Джейк и Каролайн ще бъдат заедно!

— Приеми го като годеж, ако искаш.

— Добре — изгледа я Джейк. — Нуждая се от жена, тя пък иска съпруг. Съвсем просто е.

— Да.

— А ти?

— Какво аз?

— Защо не се омъжиш за мен?

— Пак си говорил с Бъстър.

— Според мен двамата с теб много си подходяме.

— Като изключим факта, че изобщо нямам намерение да се омъжвам — отвърна остро Дани.

— Давам ти последен шанс. След малко ще бъде късно — продума Джейк.

— Просто подпиши тези проклети хартии! — Ръката ѝ трепереше, когато младата жена отпи от кафето.

Джейк погледна договора, въздъхна и се наведе. Дани извърна глава. Почувства се безпомощна, отчаяна, не ѝ достигаше въздух. Сърцето ѝ се сви и сякаш замря.

— Готово ли е?

Изражението му бе непроницаемо, когато ѝ подаде листа.

— Крайното решение, разбира се, е на Каролайн. Но съм сигурна, че ще се вслуша в препоръките ми. — Говореше припряно, гласът ѝ се извиси.

Джейк седеше, подпрял глава с ръце и се чудеше защо е толкова отчаян. Никой не го насилваше да подписва. Част от съзнанието му нашепваше, че не е сбъркал, а друга част искаше... Какво искаше всъщност, запита се, както хиляди пъти през последните дни. В това време Дани четеше документа. Очите ѝ странно блестяха, а тя бе необикновено бледа. Сигурно беше изморена.

Той потърка чело. Болеше го глава. През нощта не можа да заспи, ту му беше горещо, ту студено. Няколко пъти слиза да види Каси просто така, без причина.

Отново се взря в Дани. Тя сякаш принадлежеше на това място. Сякаш я беше чакал през всичките си самотни години, защото знаеше, че ще дойде. Беше изпълнила къщата с присъствието си. Снощи, докато крачеше в тъмнината, намери пуловера ѝ, захвърлен на стола, обещите ѝ на бюфета в кухнята, чаша със следи от червило в мивката. А тъмнината ухаеше на нейния парфюм и всеки път, когато долавяше аромата, Джейк усещаше как дъхът му спира.

Господи, нима щеше да я загуби завинаги!

Тя вдигна глава. Очите им се срещнаха. Сетне Дани бързо отмести поглед и започна да събира документите. Стана. Преди да осъзнае какво прави, Джейк също се изправи, хвана я за раменете и я обърна към себе си. Дани изхлипа и се притисна в него като самотно дете. Той я прегърна и зарови лице в косите ѝ. Чувстваше дъха ѝ, мекия натиск на гърдите ѝ, допира на стройните ѝ бедра. Искаше да ѝ каже толкова много неща, а не намираше думи. Как да ѝ каже, че я обича, когато дори не знаеше какво е любовта! Как да ѝ каже, че не може без нея, когато току-що подписа проклетите документи и обеща да се ожени за друга?

— О, Джейк — изплака тя. — Не трябва, нали решихме!

Вдигна глава и той видя единствено устните ѝ. Беше възбуден, желяше я, цял ден беше чакал този миг.

Знаеше, че е лудост да я целува тук, сега. Каси можеше да влезе всеки момент, а също Кочайз и Джеси, гладни като вълци. Но не можеше да се овладее. Сякаш животът му зависеше от това. Подпря я на бюфета и я притисна към себе си. Тялото ѝ откликна, младата жена отметна глава назад и замря под целувките му.

Зад тях някой се изкашля.

Дани трепна и отвори очи. Джейк се откъсна от устните ѝ и разхлаби прегръдката си, но не се обърна. Нямаше смисъл да отрича нещо, което бе очевидно.

Още едно покашляне.

— По дяволите, не можахте ли... — Джейк се извърна и застина. — О, вие ли сте!

— Почуках, но не ме чухте — усмихна се ехидно висока слаба жена с лисичи черти.

— Бях зает.

— Забелязах.

Дани пламна под студения преценяващ поглед на непознатата. Можеше да се закълне, че чува как мозъкът ѝ трескаво работи, подрежда и преценява всичко, което тя вижда.

Да, очите ѝ настина бяха пресметливи. Затова, като се опомни, Дани рязко рече:

— Струва ми се, че не се познаваме.

Преди жената да отговори, Джейк я представи.

— Клаудия Шефър, от социални грижи.

Дани почувства, че кръвта ѝ изстива. Успя да се съвземе и произнесе хладно:

— Мислех, че в тази страна влизането в частна собственост без покана се квалифицира като престъпление.

Лицето на жената почервения.

— Камионът на господин Монтана е отвън, а вратата беше отворена. — Тя пренебрегна Дани и се обърна към Джейк. — Чух, че дядо ви е в болница. Как е?

— Искате да кажете, че не сте проверили? — усмихна се иронично Джейк, но очите му бяха ледени.

— Научих, че няма да се прибере още две-три седмици. А дори да се върне, ще бъде прикован месеци наред на легло. Възможно е дори въобще да не проходи.

— Аз също говорих с лекуващия лекар, госпожице Шефър. Едва ли сте дошли дотук само за да ми съобщите нещо, което зная.

— Най-после ви хванах. — Усмивката ѝ беше злобна.

Дани потръпна. Стана ѝ ясно, че войната е много сериозна и Клаудия Шефър иска кръвно отмъщение.

— Какво можем да направим за вас? — намеси се храбро тя.

Госпожица Шефър я изгледа убийствено и Дани разбра всичко. Причината не беше Каси. Тази жена беше твърде властна и бе решена на всяка цена да постигне целта си. Опитваше се да подчини Джейк, както и всички други. Но Джейк се беше противопоставил. А Клаудия Шефър не беше от хората, които приемаха поражението. Нито отстъпваха, нито се предаваха. За нея това беше вендетата. Искаше да съсипе Джейк, да го смаже и бе готова на всичко, за да го постигне.

— Мога ли да знам коя...

Въпросът на Клаудия увисна във въздуха, защото през вратата влетя Каси. На главата си имаше индиански шлем с пера, закрепени на нещо, което приличаше на вратовръзка. Носеше мъжка риза, вързана с колан, а отзад се поклащаше дълга опашка. В колана имаше затъкнат нож. Много дълъг и съвсем истински нож, осъзна със свито сърце Дани. Беше сигурна, че Клаудия Шефър няма да пропусне тази подробност. Момиченцето държеше дървен лък и колчан със стрели. Червени черти украсяваха мръсното ѝ лице и тя наистина приличаше на малък индиански воин.

— Здравей, Каси — усмихна се студено Клаудия. — Как си днес?

Индианският шлем се смъкна и скри очите на момиченцето.

— Много съм си добре — едва се чу гласчето ѝ. Изглеждаше беззащитна, а на лицето ѝ се изписа силно безпокойство.

— Време е за вечеря, Каси — рече бързо Дани с окуражаваща усмивка. — Не искам да се обиждаш, но ръцете ти са доста мръсни. И лицето.

Каси кимна и заобиколи Клаудия, сякаш жената беше гнездо с усойници.

— Няма да дойда с теб — извика детето. — Не можеш да ме вземеш.

— Никой няма да те вземе — изръмжа Джейк, като сложи ръце на раменете на дъщеря си и я побутна към банята. — Сега направи каквото каза Дани.

— Господин Монтана, допускате голяма грешка, като я успокоявате, че никой няма да я вземе. Всъщност това е наложително. — Тънка усмивка разтегли устните на лисичето лице. — За нейно добро, разбира се. Мисля, че ще бъде от полза за всички, ако ѝ кажете истината.

Каси погледна уплашено баща си. Дани пристъпи и клекна пред нея.

— Всичко е наред, миличко. Никой няма да те вземе.

— Обещаваш ли? — прошепна Каси. Гласчето ѝ трепереше, очите ѝ бяха разширени от уплаха.

— Обещавам. Хайде, лицето и ръцете, със сапун — повтори с усмивка Дани.

Изчака я да излезе, сетне се изправи и застана пред Клаудия Шефър.

— Какво си въобразявате, че правите, като говорите така пред едно шестгодишно дете? Изплашихте я до смърт! И кой ви дава право да тормозите това семейство? Не знам как сте получили работата си, но ще се постарая да съобщя, където трябва. Професионалното ви поведение е непоносимо!

— Дани! — извика предупредително Джейк.

— Имам всички пълномощия — прекъсна го Клаудия. — Това дете е...

— Това дете си има име. И откога задълженията ви включват заплахи и терор? — безстрашно продължи Дани.

Знаеше, че отива твърде далеч и връщане няма. Помирението бе невъзможно, както и изглаждането на конфликта. Това бе война на живот и смърт. Клаудия се усмихна злобно.

— Вместо да обсъждате професионалните ми качества, по-добре кажете коя сте и какво ви свързва с господин Монтана?

— Това не е ваша работа! — сърдито каза Джейк.

— О, напротив! — Очите ѝ светнаха победоносно, сякаш предчувстваше как забива ножа в гърдите му. — „Социални грижи“ не се интересуват от личния ви сексуален живот, господин Монтана. Но той трябва да бъде дискретен. Мъж, който води любовницата си вкъщи, нанася непоправими щети върху морала на невръстната си дъщеря и не може да бъде смятан за подходящ баща.

— Не съм негова любовница! — извика Дани.

— Така ли? — Веждите на Клаудия се вдигнаха, а Дани си помисли колко ли време е стояла на вратата и ги е гледала, преди да се изкашля. — И коя сте тогава?

— Казвам се... — Дани млъкна. Мозъкът ѝ трескаво търсеше обяснение, оправдание. Видя самодоволната усмивка на Клаудия и рече, без да се замисли: — Казвам се Даниел Монтана. И съм... съпруга на Джейк.

СЕДМА ГЛАВА

Дани чу как Джейк шумно си пое дъх. Клаудия я гледаше като хипнотизирана. Беше толкова изумена, че изражението ѝ бе почти комично.

— Това наистина е изненада. — Гласът ѝ трепереше от шока. — И кога стана щастливото събитие?

Джейк се приближи и прегърна Дани през раменете, като се усмихна ослепително, с цел да покаже радостта си на горд съпруг.

— Преди седмица — излъга, без да му трепне окото той. — Беше доста скромна церемония.

— Ами... в такъв случай... няма причина да остана — изгледа ги убийствено Клаудия.

— За нас беше удоволствие — измърмори Джейк. — Ще ви изпратя.

— Не е необходимо.

Вратата се затвори с трясък. Дани простена.

— Господи! Не мога да повярвам, че го казах!

— Корпусът за бързо реагиране изобщо не може да се мери с теб! Даниел Монтана! Имах чувството, че онази змия ще потъне в земята!

— А ако започне да разпитва? Ако попита Бъстър? Каква глупост направих!

— Няма причини да разпитва. А дори да го направи, какво от това? Малко ли хора се женят тайно? Освен това нали наистина ще се ожена, и то най-законно след известно време!

— А как ще обясниш разликата между днешната госпожа Монтана и тази, която ще дойде след няколко месеца?

— Няма да обяснявам нищо.

— А на госпожица Шефър?

— Ще бъде късно. Дори да иска да направи нещо, няма да може. Знаеш ли, ти приличаше на лъвица, която защитава семейството си.

— Май се поувлякох. Не исках да се намесвам, но тя ме вбеси... И най-вече думите ѝ, че си довел любовницата си вкъщи, без да помислиш за Каси...

— Никой не се е борил така за мен — каза нежно Джейк. — С Каси сме сами срещу целия свят. С изключение на Бъстър, никой друг не е го грижа за нас.

— Мен ме е грижа — прошепна Дани.

— Наистина ли? — Той стисна рамото ѝ. — Дани, аз...

— Тя отиде ли си, татко?

Мигът отлетя. Джейк отстъпи и Дани осъзна, че през последните секунди бе спряла да диша. Дойде на себе си, като се чудеше да се радва или не, че Каси го прекъсна и той не успя да довърши мисълта си. Беше съвсем сигурна, потънала в сините дълбини на очите му, че следващите думи щяха да бъдат „обичам те“. Ако беше ги казал... Господи, ако беше го направил, кой знае каква нова глупост щеше да стори тя!

Положението започваше да излиза от контрол. Объркваше се все повече и повече. Всъщност Джейк не я обичаше. Тя също не го обичаше. Знаеше, че той ще се ожени за друга, но защо сърцето ѝ отказваше да приеме факта! Трябваше да дойде на себе си. В противен случай щеше да полудее.

— ... да ти помогна да сложиш масата? — стресна я гласчето на Каси и я върна в действителността.

— Да, мила. Нали ти казах да си измиеш лицето?

— Измих го!

Дани избухна в смях, защото Каси бе измила само малка част около устата. Останалото бе нашарено с червената боя.

— Цялото лице, скъпа!

— Не мога да разваля бойната си украса. Кочайз ми я направи и каза, че всяка заврънкулка означава лоша дума на езика на племето му.

— Ако продължаваш да спориш, ще си изпатиш, Каси! Върви в банята — намеси се строго Джейк.

Момиченцето излезе, като мърмореше недоволно.

— Само това ми липсваше — дъщеря, която ругае цветисто на английски и индиански! — усмихна се мъжът.

Дани се разсмя и тръгна след нея.

— Приеми го откъм добрата му страна — никой няма да разбира какво казва!

— Много се радвам, че оставаш с нас, докато дядо е в болницата. — Каси седеше на масата и клатеше крака. — Ти не се ли радваш, татко?

— И още как!

Дани го погледна крадешком. Беше заровил нос в някакво списание за земеделие и цял следобед четеше. По някое време Дани започна да се съмнява дали е толкова интересно, или го използва като предлог, за да остане въщи, вместо да помага на Кочайз и Джеси. Бе разпростряла ангелския костюм върху масата и шиеше пайети.

— Джеси каза, че до утре ще направят басейна за патици.

— Как не! — измърмори Джейк. — Аз съм без късмет. Все ще стане нещо неочаквано.

Дани с усилие скри усмивката си. Любимите патици на Бъстър бяха източник на непрекъснати спорове, а също дузината кокошки и четирите големи гъски, които се разхождаха из двора като царици. Но Дани бе забелязала, че точно Джейк се грижи най-много за тях.

— Това е животновъдна ферма! — Гласът на Каси имитираше много точно интонацията на баща ѝ. — А не някакъв си кокошарник, дявол го взел!

Джейк изгледа под вежди дъщеря си, а тя се престори, че не забелязва.

— Нали обеща да не ругаеш, Каси?

— Да де, съжалявам — сви извинително рамене детето.

Дани и Джейк се спогледаха усмихнати.

Младата жена се замисли колко прекрасно се чувства тук. Какво невъобразимо спокойствие цареше във фермата. Бяха изминали само четири дни, а Торонто ѝ изглеждаше като сън. Често гледаше далечните заснежени върхове на планината Карибу и се мъчеше да си спомни живота в града. Малкият ѝ апартамент с изглед към пристанището, ресторантчетата на Чърч Стрийт, модните магазини на Блур Стрийт Уест... Всичко бе избледняло в паметта ѝ.

Хвърли крадешком поглед към Джейк. Той все още четеше. Изглеждаше спокоен и отпуснат като човек, който си пие кафето след

тежък ден и хубава вечеря.

Удивително лесно се нагоди към живота му! И двамата сякаш изпълняваха негласно съвсем проста програма. Джейк ставаше пръв и когато Дани слизаше в кухнята, на масата я чакаше кафе със сметана, както го обичаше. Приготвяха закуска за Каси, като весело бърбеха. Кочайз и Джеси идваха прегладнели и обсъждаха с Джейк задачите за деня, докато Дани и Каси закусваха.

Вечерите бяха по-спокойни. Дани подреждаше масата в шест и към седем момчетата се прибираха в бунгалото, а тя, Джейк и детето измиваха чиниите и почистваха. Той пускаше музика и седнаше с книга пред камината, а двете с Каси довършваха ангелския костюм или изучаваха ролята. Сетне Каси си лягаше и двамата оставаха сами.

Най-често разговаряха. Огънят догаряше, съчките припукваха и изпълваха стаята със сладкия аромат на бор и смола, докато някой от двамата забележеше, че е станало късно. Раздигаха чашите, проверяваха прозорците, животните, заключваха, угасяха лампите. И си казваха лека нощ в подножието на стълбите.

Джейк я придърпваше нежно в прегръдките си и я целуваше. Стояха един до друг. Къщата тънеше в тишина. Дани се качваше мълчаливо и му отправяше последна усмивка, преди да влезе в спалнята си. Беше особен миг, миг на споделена нежност. Не говореха за това, но Дани не се съмняваше, че той очаква този миг всяка вечер, както и тя самата.

— Още кафе?

Осъзна, че от доста време държи поредната пайета и иглата, без да шие.

— Извинявай, бях се замислила... как да закрепя крилете така, че да не увисват.

Мъжът напълни чашата ѝ и за миг погледите им се срещнаха. Джейк сякаш отлично съзнаваше, че тя изобщо не мисли за крилете.

— Едно добре усукано въже или тел ще свършат работа.

— Поне ще бъде в духа на пиесата. Нали се казва „Бог обича каубойките.“

— Аз не играя каубойка — намеси се Каси. — Добре, че не съм и зло джудже кат' Роби Джейкъбсън.

— Не „кат“, а „като“ — поправи я Дани. — Този Роби наистина ли е толкова ужасен, или всичко е плод на хормонална хипербола?

— На хормонална какво? — сбръчи носле Каси.

— Преувеличение. Нещо, което ние жените правим, когато се сблъскаме със ситуация или мъж, с които не знаем как да постъпим.

— Че аз знам как да постъпя с Роби Джейкъбсън — сърдито рече детето. — Знаеш ли какво направи вчера? Открадна ми рисунката. И каза, че няма да ми я върне, докато не го целуна!

— Колко е голям този Роби? — изгледа дъщеря си Джейк.

— Успокой се, Джейк — спря го помирително Дани. Взе пайета и я приши към роклята. — И ти позволи ли му да те целуне? — обърна се тя към момиченцето.

— Да не съм луда! Ударих го така, че му излязоха свитки през очите!

Джейк завъртя изразително очи към тавана. Дани се усмихна.

— Е, истинската любов невинаги върви гладко. Следващия път, когато те помоли за целувка, му кажи, че предпочиташ да целунеш жаба, отколкото зло джудже. И си тръгни, все едно нищо не е било. Гарантирам ти, след седмица ще моли за прошка.

— По-добре да го набия. Ти обичаш ли да се целуваш? — неочаквано попита Каси.

Дани се убоде.

— Ами... да. — Засмука пръста си, без да обръща внимание на любопитния поглед на Джейк. — Приятно е. Помага да се почувстваш на повече от шест години. Нещо като признак за зрялост.

— Като сутиена ли?

— Като какво? — изумено попита Джейк.

— Сутиен. Нали знаеш, татко, онова нещо, дето...

— Знам какво е сутиен. Не бях чувал тази дума от сто години.

— Роби Джейкъбсън каза...

— Ще го убия този Роби! Сега разбирам защо бащите изпращат дъщерите си в манастир!

— И става още по-лошо! — намеси се Дани.

— Харесва ли ти, когато татко те целува?

Този път, слава богу, иглата не бе в ръцете ѝ.

— Ами...

— Видях ви снощи. Кат' че ли ти харесва.

Дани пое дълбоко въздух.

— Добре де... Аз...

— Е, госпожице Рос? — настоя Джейк.

— Мисля, че е време за лягане, Каси — измъкна се Дани.

— Няма да си легна, докато не ми отговориш. Трябва да отговори, нали, татко?

— Така е. И двамата изгаряме от нетърпение.

Дани го изгледа свирепо.

— По-добре е, отколкото да целуваш зло джудже. Или пък жаба. И се казва „като че ли“, не „кат’ че ли“. А сега в леглото.

— Думи, думи — промърмори Джейк.

— Твой ред е за приказката, каубой.

Час по-късно, Дани дочу стъпките му надолу по стълбите. След няколко минути той влезе в банята и пусна душа. Младата жена тъкмо привършваше с почистването на кухнята. Сложи вода, за да свари кафе. През прозореца долетяха гласове. Кочайз и Джеси вървяха през поляната. Качиха се в жълтия пикап и след миг отпрашиха към магистралата. Радиото им гърмеше с все сила.

— Бащи, пазете дъщерите си! — каза си през смях Дани. — Момчетата излязоха на лов.

Добави няколко съчки в огъня и чу Джейк да си подсвирква. Тя събу чехлите си и се настани удобно на мекото канапе. Все едно, че сме женени, мина ѝ през ума. Прекарвах вечерите като семейство. Като двама души, пред които стоеше целият живот, дълги години на споделени радости, мечти, нежност...

Не за първи път се хващаше, че мисли за това. Дори денем, докато се занимаваше с домакинската работа, мислите ѝ се връщаха към отношенията ѝ с Джейк и това започваше да я плаши. Част от нея сякаш започваше да вярва, че лъжата, която каза на Клаудия Шефър, е истина. Дани от цялото си сърце искаше да бъде госпожа Монтана!

Което беше нелепо! Всичко бе игра, в края на краищата. Освен това ако дори за миг се усъмнеше, че съществува опасност някой от двамата да приеме преструвката за истина, щеше да си тръгне незабавно.

— Зъб ли те боли, или си се замислила дълбоко?

Дани осъзна, че се е втренчила в огъня.

— Мисля, колкото и странно да ти звучи. — Погледна го и сърцето ѝ подскочи, както всеки път. И както всеки път се възхити от великолепното му тяло. Беше гол до кръста. Бронзовата му кожа

блестеше, покрита с капчици вода. Мъжът се движеше с грацията на голяма хищна котка.

— Стори ми се, че чух пикапа на Джеси.

— Момчетата излязоха — отвърна Дани. Видя, че той носи бутилка вино и две чаши, вместо кафе. — Не разбирам откъде намират сили да работят цял ден, да танцуват до полунощ, да си лягат след два, да стават в шест и всичко отначало!

— Не е трудно, когато си млад, силен и свободен. Най-вече млад. А ние, старците, предпочитаме да седим пред камината с хубава жена и бутилка вино.

— И какъв е поводът?

Джейк извади тапата.

— Детето спи, младежта отиде да се забавлява — значи вечерта е наша. Откога един мъж трябва да дава обяснения, когато иска да сподели чаша вино с жена си?

Колко лесно го каза, помисли си Дани и й се прииска наистина да бъде „неговата жена“.

— Госпожо Монтана! — подаде й чашата той.

— Надявах се, че си забравил. Не си го споменавал, откакто онази Шефър си отиде.

— Като не съм споменавал, не значи, че съм забравил.

— О!

— Само това ли заслужавам? Едно „О!“.

Дани знаеше, че трябва да се противопостави, да разруши магията. Бяха си обещали. Понечи да му го каже, но се хвана, че мисли колко е хубав. Полугол, полумокър и разрошен.

— За нас. — Мекият му баритон я върна в настоящето. Гърлото й пресъхна. Трябваше да събере сили, за да отговори.

— За нас ли?

— Да, за теб и мен. За сватбата, която никога няма да се състои.

— О! — Отново глупав отговор, но на друго не беше способна.

Джейк стоеше и чакаше.

— Добре, за нас. По-точно за теб. Да, за теб.

Той седна на канапето и я прегърна през раменете.

— Все пак, минзухарче, за кого?

— За теб — твърдо отвърна Дани. — За теб и... Каролайн.

По лицето му премина сянка.

— Няма да пия за това.

— Но...

— Искам да пия за нас. Тези дни бяха вълшебни. Няма да ги забравя никога.

— Но, Джейк...

— Моля те, защо не ме поглезиш!

— Добре. За теб и мен.

Чашите звъннаха. Сърцето на Дани се сви, докато се взираше в очите на мъжа.

— Всъщност какво правим? — попита несигурно тя.

— Прием заедно. — Само че гласът му казваше друго. Джейк взе чашата от ръцете ѝ. Дани поклати глава и опита да се отдръпне, но устните му докоснаха нейните.

— Джейк... не можем да...

— Една целувка — прошепна той. — Само една. С тоста.

— Та ние дори не сме отпили! — възрази Дани. Господи, трябваше да го спре!

— Аз отпих. Ще ти дам от устните си...

И после... После вече я целуваше. Главата ѝ се замая. Усещаше, че потъва в светли и опасни дълбини. Вдигна ръце да го отблъсне, а вместо това го притегли към себе си. Обгърна врата му, зарови пръсти във влажната коса и притисна буза към току-що обръснатото му лице. Вдъхна аромата на шампоан и топла кожа.

— Джейк, това е лудост!

— Пълна лудост!

— Говоря сериозно... Не трябва...

— Знам.

— Джейк!

— Ще бъде ужасно, ако се влюбим — прошепна той и нежно гризна ухото ѝ. — Ако зарежем всичко и се влюбим!

— Ти си луд! — Дани си извърна и докосна устните му. — Каквото и да е това, не е любов.

Мъжът плъзна ръка към гърдите ѝ и Дани простена.

— Каквото и да е, харесва ми. Много.

— Джейк, това не трябва да се случи!

— Напротив. Нещо толкова хубаво не може да е погрешно.

— Но аз съм отговорна пред моята клиентка — едва продума Дани. Устните му отново се впиха в нейните. Знаеше, че нарушава правилата, но не можеше да спре. Прокара ръка по голите му гърди.

— Твоят клиент съм аз. — Очите му бяха полупритворени, премрежени. Сърцето му биеше лудо под дланта ѝ. — А ти няма да направиш нищо, което клиентът не иска...

— О, Джейк...

Почувства, че измъква блузата от джинсите ѝ, сетне пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и разкопчаха сутиена. Обхвана гърдите ѝ и погали зърната. Устните му не се откъсваха от нейните. Пръстите му бавно свалиха ципа на джинсите ѝ.

— Джейк... — Беше протест и въпрос. Той отвърна нещо неразбираемо и се облегна на възглавниците, като я повлече със себе си. Отново впи устни в нейните и тя забрави последните си колебания, опиянена от магията на ръцете и устните му.

— Татко?

Тънкото гласче дойде от тъмнината и така ги стресна, че Джейк се вцепени. Пое си бавно дъх и без да помръдне, спокойно попита:

— Какво има, Каси?

Момиченцето се настани на края на дивана. Не изглеждаше никак изненадано, че ги намира заедно. Стискаше под мишница плюшен заек с увиснали уши.

— Сънувах страшен сън.

— Защо не си легнеш, а аз ще дойда да те завия? — успя да се съвземе Джейк.

— Има някой в гардероба.

— Искаш ли да спиш в леглото на татко? — попита Дани.

— Може ли, татко?

— Да, миличка, върви. Аз ще проверя гардероба.

— Добре — отвърна сънено Каси и тръгна към стаята на баща си.

— О, Господи! — прошепна облекчено той и седна.

— Добре ли си? — прошепна Дани.

— Не съм добре. И никога няма да бъда.

— Пада ти се, като нарушаваш правило номер едно от родителските задължения. Никога не прави любов, преди да си заключил вратата.

— Повярвай, няма да го забравя, докато съм жив.

Дани закопча сутиена под блузата си и се изправи. Седна на пода пред камината и обви рамене с ръце.

Джейк отиде в спалнята, където Каси вече спеше, разположила се в средата на огромното легло. Погледа я, зави я с одеялото и я погали по бузката. Тя въздъхна и се усмихна в съня си.

— Ах, ти, малко дяволче, колко те обичам! — прошепна той.

Върна се при Дани, която все още седеше пред огъня, настани се до нея и обгърна раменете ѝ.

— Спи, но реших да я оставя там. Защо не вземем чашите и не идем в твоята стая, за да продължим разговора оттам, откъдето го прекъснахме?

— Не, Джейк. — Тя се освободи от прегръдката му и поклати глава. — Не знам какво става тази вечер. Ако бях пила, щях да кажа, че е от виното. Минаха четири дни, Джейк!

— Мога да броя. — Искеше да се пошегува, ала думите прозвучаха по-скоро грубо. — Нямам късмет, не мога да намеря никого.

— А опита ли? — Гласът ѝ бе почти сърдит.

— Разбира се! — Той скочи и изпразни на един дъх чашата си.

— Какво стана с жената от Уилямс Лейк, която се обади вчера?

— Може да остане само две седмици. Дъщеря ѝ чака бебе.

— Но през това време ти ще търсиш друга.

Джейк се загледа през прозореца. Навън бе тъмно и стаята се отразяваше в стъклото. Изглеждаше уютно и топло, но беше само илюзия. Като любовта.

— Наистина ли бързаш толкова много?

— Не — прошепна тя. Обви ръце около кръста му и склони глава на гърба му. — Ако Каси не беше дошла, сега щяхме да се любим. И не знам... какво щях да правя след това.

— О, успокой се! Нямах да хленча и да подсмърчам!

— Стига, Джейк! Не те обвинявам. Искаме го и двамата. Но не трябва. Марион Уейнрайт ми плати, за да намеря съпруг за сестра ѝ, а не да се влюбя в теб!

— Да се влюбиш в мен ли? — застина Джейк.

Дани осъзна грешката си, но беше твърде късно.

— Нямах това предвид. Искях да кажа, да се любя с теб.

— Ти каза да се влюбиш.

— Знам какво казах. — Бузите ѝ поруменияха. — Грешка на езика. За бога, моля те, не ме гледай така! Няма да направя подобна глупост... и да объркам всичко. Казах ти, не вярвам в любовта.

— Да, спомням си. — Джейк остави празната чаша. — Но Марион Уейнрайт няма нищо общо с това. Нито сестра ѝ, нито писмата на Бъстър, нищо. Това засяга само нас двамата с теб.

— Джейк...

— Знам, знам. Но не мога да се боря с чувствата си. Разумът ми казва едно, но това, което изпитвам, е съвсем различно. — Сърцето ми говори друго, Дани, едва не рече той.

— Трябваше да дойда, да подпишем документите и веднага да се върна в Торонто. Другото — обхвана тя с жест цялата къща — не трябваше да се случва!

Джейк застина в очакване. Но Дани мълчеше. Сигурно беше права — чувствата им не бяха реални. Възникналата помежду им близост не беше нищо повече от пролетна магия, мимолетно увлечение, сексуален порив, който нямаше да продължи и до лятото дори!

— Утре ще се обадя на жената от Уилямс Лейк — продума бавно той. — Но ще трябва да останеш поне още един ден, докато дойде. Освен това не може да заминеш преди представлението.

— Не и след целия труд, който хвърлих по костюма! — възвърна закачливия си тон Дани, но между двамата остана нещо неизказано.

Джейк не откъсваше поглед от нея. Няма ли да е чудесно, ако се влюбим, мислеше си той. Няма ли да е чудесно...

ОСМА ГЛАВА

Нямаше смисъл да се самозалъгва. Трябваше да приеме истината и да се опита да я превъзмогне. Беше влюбена в Джейк Монтана.

Дани подпря чело в студеното стъкло на прозореца и загледа далечните призрачни планини, осветени от луната. Сама не знаеше как успя да се влюби. Беше се съпротивлявала, не искаше да приеме нещо, ясно като бял ден. И тази нощ осъзна истината.

— Не трябваше да се случва — прошепна на себе си и седна на ръба на леглото. Сиво-бялата котка, която спеше в краката ѝ, се сгуши и замърка. — Как ще обясня на Каролайн? Какво ще ѝ кажа? Значи така: „В интерес на истината, госпожице Уейнрайт, аз намерих идеалния мъж. Но се влюбих в него до полуда и реших да го запазя за себе си. Извинявайте“.

Засмя се горчиво. Легна и се загледа в тавана.

Да се влюби отново! Не беше ли чудесно! Мислеше, че никога повече няма да изпита това чувство. Беше вълнуващо, страшно, тревожно! Но беше хубаво!

Отгоре на всичко щеше да ожени мъжа, когото обичаше, за друга жена и да се усмихва през цялото време. Това беше цената, която трябваше да плати, защото отново се бе влюбила в неподходящ човек.

Котката наостри уши и Дани дочу стъпки. Досети се, че е Джейк, който пренася Каси в нейната стая. Сетне стъпките спряха. Той беше там, отвън в мрака. Тя затвори очи. После рязко повдигна клепачи и се втренчи в бравата. Трябваше само да я натисне. Нямаше нужда от думи. Джейк щеше да влезе и телата им щяха да кажат всичко, което сърцата вече знаеха. Бяха готови един за друг. Тя го желаше, той нея също. Щяха да се слоят. Щяха да бъдат едно сърце, един пулс, шепот и желание в мрака.

— Джейк...

— Дани?

Представи си го от другата страна, толкова близо, че чуваше дишането му. Понечи да отговори, но преглътна думите. Беше

безсмислено да си въобразява, че ще бъде нещо повече от една нощ. Още по-лошо. Нали му каза, че не вярва в любовта — значи той щеше да дойде в леглото ѝ без чувства и щеше да мисли, че и с нея е така.

Стори ѝ се, че чу въздишка. После стъпките се отдалечиха и заглъхнаха. В един безумен миг ѝ се прииска да излезе и да го повика. Но защо да се самоизмъчва, като си позволи удоволствие, което никога повече няма да изпита? Още един ден и една нощ. След това ще си отиде. А след сто години, когато най-после се отърси от чувството си към Джейк, болката ще премине. Само ще си спомня и ще се смее.

— Дани! — извика за трети път Джейк. — Закъсняваме!

— Минутка! — Закрепи панделката в косата на Каси и отстъпи, за да ѝ се полюбува. — Баща ти ще ме подлуди.

— Той днес е много особен. Кочайз каза, че с часове седял и гледал планините, мислел за нещо много важно. А Джеси рече, че мисли за теб.

— Съмнявам се. Сигурно се тревожи за Бъстър. Ето, огледай се.

Каси се втренчи в стенното огледало и застина, сякаш не можеше да се познае. Кое то не бе никак чудно. Приличаше на истинско ангелче със светлосинята рокля и елечето, което намериха в гардероба. Косите ѝ бяха вързани с панделка и по раменете ѝ се сипеха златисти къдрици.

— Да го пуснем ли? Изгаря от нетърпение.

— Да. Ще падне от изненада.

— И аз така мисля.

Дани отвори вратата. Джейк се подпря на рамката и погледна часовника си.

— Време е... — Огледа я и подсвирна. — Изглеждаш великолепно!

Тя се изчерви. Дълго бе мислила какво да облече. Избра светъл панталон и млечнорозова вълнена блуза, украсена с перли и апликации от сатен.

— Подходящо ли е за училищно тържество? Не искам да изглеждам като натруфена дама.

— Ти навсякъде ще изглеждаш чудесно, скъпа!

— Още нищо не си видял, каубой! — засмя се Дани и повика Каси.

Тя се показа иззад вратата и се завъртя. Джейк замръзна от изненада.

— Хубава ли съм, татко?

Той падна на едно коляно и притисна ръка към гърдите си.

— Ти винаги си хубава, сърчице мое! Но тази вечер всички ще ми завиждат, когато вляза с теб в училище!

— О, татко! — щастливо се засмя Каси, погледна се в огледалото и се закани: — Но ако Роби Джейкъбсън каже нещо друго, ще му дам да разбере!

— Дани, радвам се, че дойде! — Бет Уилсън я прегърна, лицето ѝ сияеше. — Не съм виждала Каси по-красива и по-щастлива! Не стъпва, а лети! А също и Джейк. Сигурна ли си, че вие...

— Сигурна съм — побърза да я прекъсне Дани. — Благодаря ти, че си взела Бъстър от болницата. Чудя се как си успяла покрай цялата тази суматоха по представлението. Джейк искаше да ти помогне, но ти го изпревари.

— Идеята беше на Бъстър. Настояваше да изненада Каси. Тя така се страхуваше, че той може да не види пиесата.

— Да, Каси наистина лети. Струва ми се, още не е осъзнала, че след малко ще излезе пред истинска публика.

— Никой не го осъзнава. — Бет огледа стаята, пълна с деца и майки, които оправяха костюми и грим. Беше невероятно шумно, въздухът трептеше от глъчката. — След десет минути половината от тях ще плачат. Ще настане истинска лудница от ревящи хлапета и истерични майки. — Тя се усмихна на някого зад гърба на Дани и в същия миг младата жена почувства ръката на Джейк. — Вие вървете. С Каси ще се справим сами.

— Тя все още ли не се е сбила? — озадачено попита Джейк. Няколко жени му махнаха и огледаха с любопитство Дани.

— Не е ударила никого — усмихна се Дани. — Дори помогна на Роби.

— А как е Бъстър? — попита Бет. — Не се е изморил, надявам се? Докторите го пуснаха само за два часа.

— Чувства се чудесно. Вдовицата на Том Доналдсън се навърташе около него.

— Така ли? — Гласът на Бет се промени. — Сега ще видим тази работа. Извинете ме за минутка.

— Мисля, че бедната госпожа Доналдсън ще си има неприятности — засмя се Дани и погледна Джейк. — Ти го направи нарочно, негодник такъв!

— Аз пък мисля, че една жена има право да знае, когато някой се увърта около мъжа ѝ.

— Разбирам!

— Видях Мейсън Ийвс да си говори много приятелски с теб.

— Просто ми разказа за работата си. Скоро щял да идва в Торонто.

— Така значи! — Интонацията му бе същата като на Бет.

Дани го погледна учудено. Закачливият Джейк Монтана ръмжеше като разярена мечка! Като звяр, чиято териториална собственост е била нарушена. За мъж, който пазеше сърцето си зад сто ключалки, държането му бе най-малкото странно.

— А Клиф Зеретски? Той сигурно ти разказа за чистокръвните си крави?

— Похвали се, че внесъл цяло стадо от Франция. Което ми се видя много интересно.

— Убеден съм, че и той те намира интересна! Обаче е само един клоун!

Дани не можеше да повярва на ушите си.

— Ако не знаех как стоят нещата, щях да кажа, че проявяваш класически признаци на ревност. Та това е глупаво! Нямах причини!

Защо му напомняше, че няма нищо общо помежду им? По дяволите! Цял ден беше стискал зъби. Мъчеше се да забрави аромата ѝ, вкуса на устните ѝ, кожата, косите. А когато я видя вечерта, толкова хубава, като сбъдната мечта...

— Да, добре че ми напомни.

Сам не знаеше какво му е! Преди десетина минути, когато видя младия адвокат Ийвс да говори оживено с Дани, му идеше да го цапардоса с юмрук по лицето. Но тя беше права. Нямах смисъл, нито причина да ревнува. Не му беше жена. И той нямаше основание да напада всеки мъж, който я погледнеше.

Джейк отвори вратата към салона. Блъсна го топла вълна, смях и врява. Огледа присъстващите. Повечето бяха приятели. Хора, които познаваше от дете, с които бе играл и ходил на училище. Беше си определял срещи с половината от жените, бе пил бира и разменял

юмручни удари с мъжете, които сега им бяха съпрузи. По-старите го бяха наблюдавали как расте, по-младите го наричаха „господин Монтана“ с уважение, което го изненадваше. Майките с неомъжени дъщери обсъждаха кандидатурата му за зет, а имаше и няколко жени, които недвусмислено му бяха показали, че проявяват интерес към него.

Въпреки това беше сам. Наистина с него бяха Бъстър и Каси, но самотата понякога го измъчваше. Самотата, която изчезна, откакто Дани влезе в къщата. Тя изпълни стаите и сърцето му с топлина и Джейк не можеше да си представи, че би могла да си отиде и да вземе слънцето със себе си.

Салонът кънтеше от глъчка, смях и закачки. Цялото малко общество на градчето и околността беше тук. Джейк отвърщаше сърдечно на поздравите, но не спря никъде. Знаеше, че сдържаността му ще предизвика любопитство, още повече, че до него вървеше хубава жена. Не го интересуваше.

Дани не изглеждаше никак обезпокоена от безочливите погледи, с които я изучаваха. Самата тя бе израснала в подобна среда и й беше ясно, че появата на непозната жена в компанията на известен ерген ще предизвика необикновено раздвижване и възбуда. Джейк забеляза преценяващите погледи на по-младите жени и побутванията на по-старите. Знаеше, че след неизбежното обсъждане на времето и реколтата, всички щяха да започнат да говорят за Дани и връзката ѝ с „техния“ Джейк.

— Ако още някой ме попита дали съм ти братовчедка, ще започна да крещя!

— Ами да те представям за моя съпруга!

— И да ме линчуват? Ако погледите можеха да убиват, досега да съм умряла поне десет пъти. Всяка жена на възраст от осемнайсет до петдесет години е приковала поглед в теб, каубой. Аз само ти преча.

Джейк се засмя и обгърна раменете ѝ.

— Не, изобщо не ми пречиш, минзухарче.

Беше ѝ толкова хубаво с него. Чувстваше се сигурна.

А той се наслаждаваше на близостта ѝ. Снощи си мислеше, че е негова. Днес мечтата отлетя. Е, щеше да се справи, както с всичко досега. Може би след време дори щеше да забрави, че е мечтал.

— Ето го и Бъстър — рече Дани.

Старецът, разположен сред възглавници в инвалидната количка, им махаше с ръка.

— Представлението скоро ще започне. Да сядаме — рече Джейк.

— Къде изчезнахте? — запита ги Бъстър. — Момиченцето ми добре ли е?

— Гори от нетърпение. Ти как си? Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря, добре съм. Само като си помисля — инвалид, около когото всички се въртят!

Дани се усмихна и загърна краката му с одеялото.

— Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Малко ме наболява. Може би ще мине, ако изпия едно хапче. — Той бръкна в джоба си и извади шишенце.

— А защо не две, както пише на упътването? — Дани напълни чаша вода от термоса, който носеха със себе си, и подаде хапчетата на Бъстър.

Как го направи, по дяволите, зачуди се Джейк, като наблюдаваше дядо си. Ако той беше предложил две хапчета, щеше да бъде обсипан с ругатни. Тази жена сякаш умееше да омагьосва!

— Благодаря, скъпа. Ти си великолепна малка снахичка!

Тя хвърли недоумяващ поглед на Джейк, но Бъстър продължи с усмивка.

— Вчера дойде онази Шефър. Посещение на вежливост. Всъщност слухтеше и душеше както винаги. Казах ѝ да се измита, докато не съм извикал старшата сестра.

— Нека ти обясня... — изчерви се Дани.

— Няма нужда. Може да съм стар, но не съм глупав. Представям си какво се е случило. Освен това няма да се разсърдя, ако се сбъдне.

Нито пък аз, помисли си Джейк.

— Шшшт! — нареди рязко Бъстър. — Завесата се вдига. Къде е нашето ангелче?

Ако целта на Бет Уилсън бе да сближи и сплоти хлапетата, беше успяла. Пиесата вървеше гладко, макар да имаше един-два конфузни момента. Момичето в главната роля замръзна от изненада, когато се намери изправено пред толкова много очи. Къдравото момче, което играеше пони, толкова силно смушка с лакът партньорката си, че едва не я събори. Доста високо ѝ подсказа репликата, но момичето се съвзе и продължи като опитна Бродуейска примadona. След няколко минути

главното джудже забрави репликата си. Тогава едно златокосо ангелче прошепна нещо в ухото му и джуджето бързо продължи. А ангелчето, чийто костюм предизвика шепот на възхищение, се държеше като истинска актриса. Беше пълен триумф. Цялата трупа бе аплодирана и три пъти излиза на сцената да се поклони. Бет Уилсън гордо представи всяко дете и когато стигна до Каси, Бъстър забрави счупения си крак и опита да стане.

— Това е моята внучка — гордо обяви той.

— Добре ли мина, татко? — попита Каси, когато слезе при тях.
— Не забравих нищо, нали?

— Беше фантастична! — грабна я в прегръдката си Джейк. — Но какво каза на Роби Джейкъбсън в първо действие, което сякаш подпали земята под краката му?

На устните на Каси се появи истинска ангелска усмивка.

— Казах му, че ако сбърка, ще го пребия!

— Беше много ефикасна намеса! — едва сдържа смеха си Дани при вида на Джейк.

— С теб ще си поговорим сериозно, момиченце — рече той на дъщеря си. — Но първо ще върнем дядо в болницата, преди да са изпратили полиция. Отпуската му изтече преди двацет минути.

— Сега разбирам как се е чувствала Пепеляшка, когато часовникът е ударил дванайсет. Почвам да си мисля, че всеки миг ще се превърна в тиква! — поклати глава Бъстър.

Прибраха се късно през нощта. Каси спеше в скута на Дани, крилата ѝ бяха увиснали, ореолът — клюмнал на една страна, но тя се усмихваше.

— Като я гледа човек, ще си помисли, че е на седмото небе! — каза Джейк и я взе на ръце, за да я занесе в леглото.

— Прилича на баща си, който обаче след малко ще слезе оттам.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че отговорът е „не“.

— Че какъв беше въпросът? — изненада се Джейк и бутна вратата с рамо. Дани влезе, но не запали лампата, за да не събуди детето. Съблякоха Каси и я сложиха в леглото.

— Няма да остана още няколко дни.

— Чула си, като говорих с Бъстър, така ли?

— Да. — Тя зави Каси и я загледа с усмивка. — Ти си щастливец. Когато се разведохме с Дарън, ми останаха само гневът и огорчението, неплатени сметки и толкова дългове, че не можех да си купя дори едно кафе. Тъжни спомени... това е всичко.

— Трябваше ми доста време, докато осъзная, че наистина съм имал късмет. Един ден разбрах, че присъствието на Каси в живота ми струва повече от болката, която Сандра ми причини.

Дани започна да подрежда дрешките на детето. Джейк тръгна към вратата, като масажираше рамото си.

— Онова шише с лекарство в банята ли е?

— На долния етаж. — Тя затвори вратата и го последва. — Разтегнат мускул ли?

— Знам ли. Днес поправях оградата, сигурно е от това. Ще разтриеш ли един стар изморен каубой?

— Ще си помисля — отвърна Дани.

— Не се опитвам да събудя съчувствието ти, за да те заведа в леглото. Ако имах такива намерения, нямаше да си губя времето и да разигравам етюди с разтегнати мускули.

— Нима?

Той спря пред вратата на банята.

— Щях да те хвана за ръка и да те заведа в спалнята си, която е съвсем наблизо. Щях да сваля тези хубави дрехи, докато останеш само по парфюма, който ме подлудява. Щях да те сложа на леглото и...

— Не искам да слушам! — вдигна предупредително ръка тя. — Прав си. Разтегнатите мускули и разтривката не могат да се сравнят с това, което току-що описа.

Дани отвори шкафчето над мивката. Намери шишето, но в същия миг Джейк я прегърна през кръста. Обърна я към себе си и младата жена затвори очи. А той започна да я целува.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще те целувам — прошепна той. — И тук, и тук. — Обхвана гърдите ѝ и погали с длан втвърдените зърна. — И тук... — Ръката му се плъзна към бедрата ѝ. — И тук. И ще правя любов с теб. Дълго, бавно, нежно...

— Джейк, моля те! — едва успя да прошепне Дани. Знаеше, че ако му позволи да я люби, ще се превърне в парцалена кукла без съпротива и воля. — Не е честно да ме подлудяваш по този начин, когато... — Когато не мога да те имам, добави тя наум. — Нали решихме, че няма да започваме нещо, което не можем да доведем до край!

— Да. — Той спря, но целият трепереше. — Всичко е просто. И не бива да го усложняваме, така ли?

Държеше я в прегръдките си, а тя не смееше да си поеме дъх. Очакваше да каже нещо, каквото и да е. Беше като да стои на ръба на пропаст и да чака някой да я бутне. Джейк въздъхна и свали ръце, като я целуна леко по шията.

— Ще се намажа сам. Ти си легни.

— Лека нощ. — Без да посмее да го погледне, Дани тръгна към стаята си.

Остана сам. Така беше по-добре! Наистина щеше да бъде лудост да започнат нещо, което нямаше да завършат! Една споделена нощ щеше да направи невъзможни всички останали след нея. А и нямаше да бъде почтено. Нямаше право да ѝ причинява болка.

Обходи къщата, преди да си легне. Сънят не идваше и Джейк се вслушваше в далечния плач на самотен бухал. Самотен като него. Хвана се, че все по-често мисли за бъдещата си женитба с Каролайн Уейнрайт.

Най-странното бе, че не чувстваше нищо. Никакви емоции, никакво вълнение. Сякаш щеше да се случи с някой друг, с непознат. Каква ирония — щеше да се ожени за Каролайн, а жената, с която искаше да живее, спеше в съседната стая!

По дяволите! Влюбването не беше предвидено. Нали искаше само съпруга. Любовта не влизаше в сметката. Ако беше любов, напомни си той и едва не изруга на глас. Сам не знаеше какво е. Любов или просто желание, каквото не бе изпитвал отдавна. Е, добре, всичко щеше да свърши така — Дани си отива в Торонто, той се жени за Каролайн и всички продължават да си живеят щастливо. Край.

Удари яростно възглавницата и стисна очи. „Има неща, с които трябва да се научиш да живееш“ — сякаш чу гласа Бъстър.

Не знаеше колко време е минало, когато вратата се отвори. През процепа влезе луната и стаята засия в сребриста светлина, нашарена с дълги сенки. За миг си помисли, че сънува. Лежеше, затаил дъх. Помисли си, че е Каси, събудена от кошмар. Каси, която идва, за да я приюти и успокои.

Не беше Каси.

— Дани?

Очите ѝ бяха огромни и черни.

— Опитах се, Джейк, опитах се... Но... — Сви рамене и дръпна колана на халата си. Той падна на земята.

Джейк онемя. Беше гола. Цялата светеше с неземно сияние. Можеше да види гърдите ѝ, изкусителната извика на талията, стройните дълги бедра...

— Господи, Дани...

Лунното видение го изпълни с огън. Мъжът стана и прекоси стаята. Възбудата пулсираше във всяка клетка на тялото му. Посегна и заключи вратата. Нямаше нужда от думи. Страстта, която изпитваха един към друг, се бе разгоряла. Джейк протегна ръка и докосна младата жена. Тялото ѝ тръпнеше, когато обхвана гърдите ѝ. Обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си, като потърси устните ѝ.

Тя го очакваше. Ухаеше като сладко вино, беше топла и ласкава, дъхът ѝ го опияни. Езикът ѝ обещаваще, ръцете ѝ галеха. Дани се притисна към тялото му и сякаш се сля с него. Въздъхна нечуто. Джейк плъзна ръце по гърба ѝ и я заключи в прегръдките си.

— Ти си, нали? И не си сън?

— Сънищата правят ли това? А това? — Тя ухапа леко устната му, а ръката ѝ се плъзна по гърдите, корема и още по-надолу. Погали го нежно. — Не се тревожи. Всичко, което искам, е една нощ. Само една нощ. Тази.

— Но ти я имаш, Дани. Можеш да я имаш винаги.

— Не — сложи пръсти на устните му тя. — Моля те. Нека не даваме обещания, които не можем да изпълним! Не искам да мисля за утре, нито за бъдещето. Искам само тази нощ.

— Дани...

— Искам да бъда щастлива, Джейк. Люби ме както ми обеща — бавно, дълго и нежно... — Думите заглъхнаха в целувката.

Джейк я отнесе на леглото и отметна завивките. Обсипа с целувки глезените ѝ, бавно продължи нагоре. Обхвана бедрата ѝ и жадно вкуси женствената топлина... Беше копринена, огнена, сладка. Дани шепнеше името му и стенеше от удоволствие. Времето сякаш спря. Нищо не съществуваше на света, освен тях двамата, заключени в тази лунна стая, шепнещи думи на нежност, опиянени от любов... Той беше вятърът, тя — огънят. Разпалваше я, раздухваше искрите на страстта ѝ, докато проникна до самата ѝ душа. След това ѝ се отдаде без колебание.

Обхвана лицето ѝ, впи очи в нейните в опит да запечата завинаги в паметта си този миг. Бавно проникна в нея и усети очакващата го примамлива топлина. Младата жена се вкопчи в раменете му и тихо изстена.

Погледът ѝ го изгаряше, проникваше в душата му с незададените си въпроси и мъжът съзнаваше, че в този миг споделят не само страст, а прекрасно чувство, което и двамата не бяха изпитвали досега.

Нямаше какво да си кажат. Това, което говореха очите им, бе достатъчно.

Мъжът усети първите вълни на екстаза да разтърсват тялото ѝ и ускори ритъма, докато двамата се сляха в пламъците на любовната експлозия.

Повтаряше името ѝ. И чуваше своето.

Зората оцвети небето в розово. Дани лежеше будна и наблюдаваше палитрата от цветове. Когато отвори очи, планините бяха пурпурни. Сега върховете им светеха като разтопено злато под лъчите на изгряващото слънце.

Джейк спеше. Беше я прегърнал и тя долавяше пулса му. Беше странно усещане. Все едно че имаха едно сърце.

Каква нощ! Нощ на смях, нежност и любов. Може и да бе заспивала, не си спомняше. Всичко беше като сън. Но умората в тялото ѝ подсказваше, че не е било сън. Както не бе сън и мъжът, който спеше до нея. Беше нощ, която никога нямаше да забрави.

Птиците се пробудиха. Дани въздъхна. Знаеше, че не може да удължи блаженството. Затова се измъкна от прегръдките на Джейк и седна. Потръпна от хладния въздух, нахлул през отворения прозорец. Дръпна одеялото, за да се завие.

— Много си ранобудна. — Топлата му длан докосна бедрото ѝ.

— Събудих ли те?

— Не ти, а студът.

— О, извинявай — зави го Дани.

— Защо ти не ме стоплиш? — Тя мълчеше. — Нима ще си тръгнеш? След всичко, което преживяхме?

Да, именно заради всичко, което преживяхме, отекна като ехо в нея.

— Дани...

— Моля те, Джейк. Не усложнявай нещата.

— Не можеш да си идеш. Не и сега. След тази нощ. — Той седна и я прегърна. — Ти си част от мен, Дани Рос. Част от фермата. Част от планините. Всички ние сме в теб, както ти обещах там на хълмовете. Никога няма да се освободиш от нас.

Дани се загърна още по-плътно в завивката, като се опитваше да не обръща внимание на целувките му.

— Трябва да тръгвам. Това, което се случи... свърши.

— Мислех, че не си падаш по мимолетната любов, минзухарче. Или аз съм изключение?

— Моля те, престани! — Тя скочи и облече халата, който още лежеше на пода, където го захвърли снощи.

— Надявах се...

— Не! Не си играй игрички, Джейк! Не сме деца. И двамата познаваме живота. Дойдох, защото исках да бъда с теб. Не се опитвай да промениш правилата!

— За какво говориш? Какви игрички? Какви правила?

— О, Господи! — проплака Дани. Да си тръгне беше все едно да откъсне част от себе си. Знаеше, че ще бъде трудно, но не предполагаше, че ще бъде толкова мъчително!

Затвори очи. Снощи си каза, че една нощ с него ще си струва болката. На сутринта ще си тръгне с усмивка, без да съжاليا, без да оставя нищо след себе си. Ще вземе само спомените. Как бе могла да си въобрази подобно нещо!

— Това... беше нощ, която се случва веднъж на милион години. Беше прекрасно и ще пазя спомена цял живот, но... — Замълча и сви рамене. Чудеше се какво всъщност иска да каже.

Джейк седеше на леглото. Беше объркан. Искаше тя да остане, щеше да направи всичко за това. В същото време дълбоко в себе си знаеше, че е невъзможно. Дори когато бяха едно цяло, едно дихание, един пулс, една душа, не смееше да го повярва. А сега в студената светлина на утрото... Господи, как болеше!

Джейк се изправи.

— Каквото и да преживяхме през изминалата нощ, беше истинско.

— Така ли мислиш? — обърна се и го погледна с отчаяние Дани.
— Или само така ни се иска?

— Има ли значение?

— Разбира се! А може би няма. Не знам. Не знам нищо, освен че...

Освен какво? Той се загледа в нея, искаше тя да се обърне и да му каже... Какво? Че е объркана като него? Че не е сигурна? Че страда?

Стомахът му се сви болезнено. Вдигна ръка и я сложи на рамото ѝ, сякаш се страхуваше, че младата жена ще се стопи в утрото както звездите в светлината на слънцето.

— Остани, Дани...

— Не — рязко поклати глава тя. — Искаш прекалено много. Не мога да преживея една краткотрайна любов и да се върна в Торонто, все едно нищо не е било.

— Не съм казал краткотрайна.

— А какво друго може да бъде? Ти не си мой! Ти си на Каролайн!

— Да върви по дяволите тази Каролайн! — ядоса се не на шега Джейк. — Скъсай договора. Не я искам! Искам теб. И ти не трябва да се връщаш в Торонто. Трябва да останеш тук. — Трябваше му време, за да осъзнае думите си.

Дани го гледаше и в очите ѝ блестяха сълзи. Стана му неловко, както всеки път, когато видеше жена да плаче. В подобни случаи не знаеше какво да прави.

— Не мислиш така — прошепна тя.

— Дани... — По дяволите! Не можеше да разсъждава, нито да говори, когато гледаше тези пълни със сълзи очи и чувстваше по устните си вкуса на целувките ѝ. Усещаше такава тежест в гърдите си, че не искаше нищо друго, освен да я вземе в прегръдките си и да я занесе отново на леглото.

— Не си играй с огъня, Джейк. — Смехът ѝ напомняше по-скоро ридание. — Можеш да се грееш, но отидеш ли по-близо, ще се изгориш. Ако остана, и двамата ще се опарим. Не разбираш ли? Ще нарушим правилата, които сами сме изработили, и ще ни боли. Отново.

— Не, този път не!

— Напротив. Един от нас ще провали всичко, като се влюби или направи друга подобна глупост! А както и двамата знаем, любовта не съществува. Тя е лъжа! Със същата лъжа пламъкът примамва пеперудите. Хипнотизира ги с обещанието за нещо прекрасно и те изгарят!

Джейк сведе поглед към нея, като си мислеше за Сандра. За всички надежди и сълзи. За пламъците, които го бяха изгорили дълбоко. За следите от огъня. Но нали беше минал през тях! Мечът се закалява, като се нагрива до червено и става по-здрав, по-устойчив, по-гъвкав.

А любовта? Дани казваше, че е лъжа, но той вече се съмняваше в това. Може би лъжа бяха само илюзиите, които събужда! Ако човек успее да ги пренебрегне, оставаше чистата истина. Чистата любов.

Тръсна глава. Ако успееше да задържи Дани, всичко щеше да се изясни от само себе си!

Но тя тръгна към вратата, без да го погледне.

— Съжалявам, Джейк. Кажи от мое име довиждане на Бъстър. И на Каси. Кажи ѝ, че снощи бях много горда с нея и... Просто кажи довиждане.

Излезе и вратата се затвори след нея. Край. Изведнъж Джейк осъзна, че е измръзнал до смърт. През прозореца духаше свеж планински вятър. От това ли беше?

Беше късно да се умува кой се е опарил. Само не знаеше кой от двамата им е пеперудата и кой пламъкът!

— Дани, ти работиш ли, или само присъстваш? — Карла Сантос влезе в стаята с куп документи в ръце. — Какво се е случило с теб? Две седмици се правя на фокусник, за да ти дам възможност да влезеш в релси. Повече не мога. Събрала се е толкова работа, а секретарката ти казва, че седиш като призрак, втренчила празен поглед през прозореца.

— Съжалявам.

— По дяволите, знам, че съжаляваш! Само това ли ще кажеш? — Карла стана и закрочи нервно из стаята. — Отначало си мислех, че си изморена и след няколко дни ще се съвземеш. Но ти просто не си тук! По-точно присъстваш тялом, а духът ти витае някъде... И аз не знам къде! Не идваш с нас да прием по един коктейл след работа, не обядваш. Като те гледам, имам чувството, че не спиш дори! И само мълчиш! — Карла застана пред нея.

— Добре съм — насили се да се усмихне Дани.

— Виждам, виждам! В тази работа има замесен мъж, нали?

— Събуждала ли си се сутрин с мисълта да зарежеш всичко? Просто така? — Дани отново се загледа навън. На Запад. Все на Запад.

— Непрекъснато. След това пия две чаши кафе, преглеждам сметките и всичко си идва на мястото. Слушай, нямаше да бъдеш една от най-добрите в „Менхънтърс“, ако всяка сутрин се двоумеше да дойдеш ли на работа, или не. Казвай какво става! Според госпожа Уейнрайт ти си била в онази ферма, за да се срещнеш със собственика. Защо си мисля, че тя не знае и половината от това, което се е случило там!

Дани се усмихна. И слава богу, че не знае, рече си тя. После осъзна, че Карла я наблюдава, и се опита да обясни:

— Когато преди години дойдох в Торонто, не предполагах, че някой ден ще поискам да се завърна в онези прерии. Този град е като „Дисниленд“, пълен е с чудеса. Но във фермата... Не мога да обясня. Имаше нещо във въздуха, във вятъра, в дърветата и планините. Разбрах, че са ми липсвали кравите, миризмата на коне и сено, студените утрини в обора.

— Ще ти купя мъжки одеколон!

— Де да беше така лесно! — въздъхна Дани. — Не зная. Предполагам, че донякъде се дължи на произхода ми. Освен това ми е приятно да съм сред хора, които правят полезни неща.

— Като да доят крави, така ли?

— Да, точно така. Гледах как трима мъже прекараха цял ден на седлата, за да прехвърлят стадо от четиристотин глави от ниските пасбища високо в планината. Беше тежка работа и те се върнаха изтощени, но бяха свършили нещо истинско, Карла! Нещо много важно. Срецнах една чудесна жена, пенсионирана учителка, която се опитваше да занимава полудиви хлапета в предучилищна възраст. Беше ги накарала да напишат пиеса и да я изиграят!

— А според теб да откриеш подходящите служители за една голяма компания не е истинска работа?

— Заблуждавах се, че съм полезна. Но откакто се върнах, виждам около себе си само разглезени, презадоволени хора, които нямат други цели, освен да трупат пари и да се докопат до креслото на президента колкото може по-бързо. Никаква почтеност, никакъв морал. Най-безскрупулният печели. Аз какво правя? Фирма А иска да привлече служител, който работи във фирма Б. Отивам и представям офертата. Те ми правят контраоферта. Пазарим се. Ако отиде в А, аз си вземам тлъстата комисиона. Ако съм добър агент, ще направя така, че да си я взема, независимо кой ще спечели. И в края на краищата, това нищо не значи, Карла. Ние сме просто деца, които играят игрички и в замяна получават високи заплати.

— Така значи, емоционален срив. От колко време си тук? Пет, шест години? Някои не издържат още първите осем месеца.

— Какво да правя?

— Напусни. Намери си друга работа. Но не бързай. Почини си.

— Може би си права — въздъхна Дани и отново се загледа през прозореца. На Запад, все на Запад...

— Няма да се върнеш в Саскечуан, надявам се?

— Не, нямам намерение.

— Но ще дойдеш довечера на партито?

Беше забравила. В първия миг понечи да откаже. Изражението на Карла обаче я накара да промени решението си.

— Не бих пропуснала!

— Лъжкиня. Точно в осем. Поканила съм по трима мъже за всяка дама. За да бъде по-интересно. — Спря до вратата и добави с усмивка: — Защото това, от което се нуждаеш, е мъж!

Няколко часа по-късно Дани си мислеше, че последното, от което се нуждае, е мъж. Огледа се и загаси лампата. Загуби почти час, за да се приготви, с надеждата, че това суетене ще подобри настроението ѝ. Безуспешно. Изобщо не ѝ се ходеше. Само че нямаше как. Ако не отидеше, щеше да стане по-лошо. Не беше задължително да стои до края. Чаша вино, няколко безсъдържателни разговора и ще си тръгне, като се извини с неочаквано главоболие.

Прекоси стаята, подреди небрежно нахвърляните възглавнички и букета във вазата. Загледа се през прозореца към светлините на града. Не ги виждаше. Пред очите ѝ бяха планините. И високият мъж с дяволита усмивка и разбойнически очи...

Може би Карла беше права. Трябваше ѝ почивка. Да се качи на колата и да поеме на път. На изток. Или на юг, до Бостън, Кейп Код. Слънце, пясък и море. Не беше ли това класическото лекарство за любовна мъка?

Погледна часовника си. Време беше да тръгва. Взе палтото и чантата си. Докато прекосяваше фоайето, дочу врява откъм бюрото на портиера, но не си направи труда да разбере каква е причината. Две елегантни жени със съпрузите си чакаха да докарат колите им, за да вечерят навън. Един от мъжете я поздрави и Дани отвърна. Не знаеше нищо за тях, освен че живеят в същата сграда. Беше едно от нещата, с които така и не можа да свикне — да се разминаваш с някого години наред и да не обмениш нито дума, освен учтива усмивка и поздрав. Кой знае защо се сети пак за фермата и как за няколко дни стана част от малкото общество там. Как всички я обикнаха и приеха!

Отново дочу глъчка и погледна към портиера. Спря рязко и за малко не се блъсна в човека пред себе си.

Защото зърна един мъж. Висок, широкоплещест, с джинси и кожено яке, широкопола шапка и ботуши. Той доста заплашително съветваше портиера, че е най-добре да позвъни още веднъж в апартамента на Дани Рос и да ѝ предаде, че Джейк Монтана е долу и няма да мръдне, докато не я види.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк я зърна преди портиера. Гневът в очите му се стопи и около тях се появи ветрило от бръчици, щом мъжът се засмя. Краката ѝ се подкосиха. Помисли си, че всичко е игра на въображението ѝ, но погледът на портиера я върна в действителността и ѝ подсказа, че Джейк е съвсем истински.

— Мен ли търсиш, каубой?

— Цял живот, минзухарче.

Прозвуча така театрално, че очакваше всеки миг да чуе ръкопляскания зад гърба си. Но във фойето цареше пълна тишина. Джейк я огледа от глава до пети и очите му потъмняха.

— Май трябваше да се обадя от летището.

— Тъкмо излизах... — несигурно започна Дани.

— Среща ли имаш?

— Не.

Той кимна. Огледа се и попита:

— Има ли къде да поговорим? За малко.

Дани с мъка преглътна, гърлото ѝ бе пресъхнало.

— В моя апартамент.

— А плановете ти? Ако съдя по тоалета...

— Мога да ги отложам.

Джейк се наведе и взе малка кожена чанта от земята.

— Госпожице Рос, искате ли да извикам полиция? — обади се загрижено портиерът.

— О, не, Уилям, благодаря, но не е необходимо. С господин Монтана сме стари приятели.

— О... Разбирам... — Портиерът дори успя да се усмихне.

Качиха се в асансьора. Джейк мълчеше и тя се опита да отгатне мислите му. Но очите му бяха неразгадаеми и с нищо не издаваха намеренията му. Изглеждаше ѝ по-висок и по-силен в тясната кабина. Напомняше ѝ хищник.

Асансьорът спря. Дани тръгна по покрития с дебел килим коридор. Отключи, светна лампата и реши, че трябва да изясни нещата колкото може по-бързо.

— Идваш заради Каролайн Уейнрайт, нали? Вече не искаш да се ожениш за нея.

Чувстваше се по-сигурна на свой терен, Джейк хвърли чантата на един стол и се огледа.

— Хубаво е тук.

— Благодаря. Искаш ли нещо? Кафе? Питие?

— Не. — Той отиде до библиотеката и заразглежда заглавията на книгите. — Права си. Няма да се ожения за Каролайн. Но не съм дошъл за това.

— Би трябвало да съм бясна. Макар че го очаквах от самото начало. Чувствах, че не ти е по сърце.

— Не можеше и да бъде. Мислех, че ще бъде лесно. Без любов, само разум и студена логика.

Потърси очите ѝ, сякаш на всяка цена трябваше да прочете в тях това, от което се нуждаеше до болка. После тръгна към нея.

Сърцето ѝ спря. Инстинктът ѝ подсказваше да бяга, а тя стоеше, неспособна да помръдне. Само вдигна ръце, сякаш да се предпази.

— Страх ли те е? — топло се усмихна той.

— Не.

— А аз се страхувам до смърт.

— Ти?!

— Обичаш ме, нали? — Мина ѝ през ум, че трябва да го спре, докато е време. — Трябваша ми две седмици, за да проумея — продължи Джейк. — Не можех да разбера защо избяга, когато нещата започнаха да си идват на мястото. Обясненията ти не струаха и пет пари. Казах си: тя просто си позволи едно приятно преживяване, както младите кобилки след дългата зима. Но усещах, че греша. Иначе щяхме да се любим още първата нощ. И тогава се запитах: защо една жена отива в леглото на един мъж последната нощ. Защо, след като им е било толкова хубаво, на сутринта ще скочи и ще побегне като необяздено жребче, което за първи път вижда седлото.

Дани не помръдна. Не можеше. Сърцето ѝ биеше оглушително. Беше сигурна, че дори той го чува. Знаеше, че трябва да отговори, но мозъкът ѝ отказваше да работи.

— Тогава разбрах какво те кара да бягаш от мен, Дани Рос — продължи Джейк и обхвана лицето ѝ. Дъхът му опари кожата ѝ. Устните му почти я докосваха. — Ти се влюби в мен, нали? Дойде да търсиш идеалния мъж и го намери. Но любовта не влизаше в сметките.

Тя осъзна, че губи волята си за съпротива. За какво бе дошъл? За да продължи връзката им няколко дни или седмици, докато си отиде в „Силвъркрик“ и я остави, полудяла от мъка? Устните му я примамваха. Тялото ѝ откликна, преди тя да успее да се вслуша в разума си.

— Кажи го, Дани — настоя той. — Искам да го чуя.

— Джейк...

— Кажи го!

— Обичам те — прошепна безпомощно тя. — Обичам те.

Целувката му бе жадна. Целувка на мъж, който познава своята жена, знае какво иска тя и е готов да ѝ го даде. Беше лудост, но Дани дори не опита да се бори. Дълбоко в душата си знаеше, че ще му се отдаде. И ще го направи с желание.

Не разбра кой свали блузата ѝ, той или тя самата, кой събу панталоните ѝ. Галеше раменете му. Разкопча колана му, а мъжът простена при първия ѝ допир до плътта му. Ръцете му, устните му не се откъсваха от нея. Помисли си, че трябва да му каже къде е спалнята, но беше късно. Единственото, което искаше, бе да я люби, тук и сега.

Килимът беше като горски мъх. Тя обви ръце около Джейк и смътно осъзна, че той все още е с риза и яке. Останалите дрехи бяха разхвърляни наоколо и я обгръщаха като топъл пашкул. Токата му се връза в нежната ѝ кожа, но тя не обърна внимание на болката. Сладостното напрежение, което се разливаше като огнена река по тялото ѝ, усещането, че той е в нея, я изпълни с възторг. Искаше ѝ се мигът да продължи вечно.

Тя обви крака около бедрата му, тялото ѝ откликваше несъзнателно, извиваше се конвулсивно към неговото. Пръстите ѝ се впиха в раменете му.

Джейк се завъртя, повдигна я и я настани върху себе си. Рязко вдигна бедра, после отново и отново. Дани тихо изстена, когато напрежението в нея избухна и тръпки на удоволствие разтърсиха тялото ѝ. Докато опитваше да си поеме дъх, дочу неговия стон на задоволство и екстаз.

Дани зарови пръсти в косата му, сведе глава и го целуна. Мъжът я притисна към себе си и тя усети бесните удари на сърцето му.

— Как стана така, че ти си гола, а аз — почти облечен?

— Защото бързаш повече от мен!

— Господи, не мога да повярвам! През цялото време си повтарях, че ще се държа като надут гражданин, студено и безразлично. А какво се случи? Десет минути след като те видях, те хвърлих на пода като каубой, който три месеца е бил на седлото, без да види жена.

— Много ми хареса — прошепна Дани. — Има само едно нещо...

— Какво?

— Токата ти се е врязала в бедрото ми.

Джейк се отдръпна и видя, че токата се е отпечатала върху нежната ѝ кожа.

— Извинявай, минзухарче. Ще имаш белег няколко дни.

— Няма значение. Кой ще го види, освен теб! Ти винаги ли жигосваш жените си?

— Само тези, които възнамерявам да задържа.

Дани го погледна в очите, потъмнели и пълни с въпроси. Джейк се усмихна и стана. Отпусна се на близкото кресло и се загледа в пода.

— Не съм много силен на приказки. Възпитан съм, че истинските мъже не говорят за чувствата си. Те ги крият в себе си, дори когато ги боли до смърт. А мен ме болеше, когато ти си отиде. Болеше ме непоносимо. Ти каза, че любовта е като огъня. Ако се приближиш много, ще се изгориш. Е, аз се изгорих. Дълбоко. Но най-странното е, че ми харесва. Чувствам се жив. Знаеш ли от колко време не съм се чувствал така?

— Джейк... — понечи да го прекъсне тя, но той я спря и поклати глава.

— След като Сандра си отиде, си втълпих, че любовта е игра. Играеш, докато загубиш. Реших никога повече да не играя. Също като теб след раздялата ти с Дарън и развода на родителите ти. Никакви чувства повече, за да не бъдем отново наранени, нали? Дявол го взел, Дани! Човек по-добре да умре, отколкото да живее така! Осъзнах го благодарение на теб.

Тя седеше безмълвно. Изглеждаше малка, крехка и много уплашена. Не му беше чудно. Той самият бе уплашен. Трябваша му

седмици, за да разбере това, което току-що ѝ каза. Седмици, за да проумее, че няма друг отговор. И няма друг път.

— Ти ме попита дали идвам, за да се откажа от женитбата с Каролайн. Да, така е. Но това е само половината истина. Другата причина, поради която съм тук, е... че те обичам. — Видя как очите ѝ се разшириха от изумление и се засмя. — И аз се изненадах отначало. То си е за смях, двама циници като нас да се влюбят! Знаехме, че си играем с огъня, Дани, но не можехме да отдръпнем ръцете си. Знаехме от първия ден, но нали си бяхме обещали да не правим повече глупости и никога да не се влюбваме. Затова се съпротивлявахме. Е, аз разбрах, че любовта идва без предупреждение, без гаранции, без уговорки. Трябва само да поемеш дълбоко въздух, да скочиш и да се молиш водата да е достатъчно дълбока. Обичам те. Искам да се оженя за теб. Просто е, нали?

— Много просто — прошепна отчаяно в отговор Дани. — Ти трябваше да бъдеш силен! Ти обеща!

— Излъгах — усмихна се дяволито той.

— А Каролайн?

Джейк забеляза, че лицето ѝ възвръща цвета си и разбра, че тя няма да се предаде лесно. Но той бе готов да чака. За тази жена щеше да чака до края на живота си.

— Щях да се оженя за Каролайн, защото мислех, че никога повече няма да обичам. Сега няма да го направя. Има само една жена, за която ще се оженя. И тази жена си ти.

— О, Джейк — простена Дани и отново пребледня така силно, че Джейк се уплаши да не припадне.

Скочи от стола и коленичи пред нея.

— Искам да дойдеш в „Силвъркрик“. Не ми обещавай нищо. Ако се страхуваш да се омъжиш за мен, просто ела и остани при мен, докато си щастлива. Нищо друго не искам.

— Ти си готов да ме приемеш при тези условия?

— Обичам те. И ще те приема при всякакви условия. Ти вече призна, че ме обичаш — усмихна се Джейк. — Ще чакам, докато осъзнаеш, че няма от какво да се страхуваш. Ще чакам колкото искаш.

— О, Джейк, какво направихме? — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя се смееше. — Не мога да повярвам! От всички възможни глупости направихме най-голямата!

— Ще трябва да съобщим на Каролайн. И на сестра ѝ.

— Господи! Бедната Каролайн! И какво ще ѝ кажем?

— Истината. Че си претърсила цяла Канада и си намерила идеалния мъж.

— Когато запазих за себе си — добави Дани. — Би трябвало да се срамувам.

— Такъв е животът. — Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Беше топла, тръпнеща и той почувства желанието да пълзи отново в кръвта му. — Има ли спалня в тази къща?

— Има — прошепна Дани. — За какво мислиш?

— За същото. Да отидем в леглото и, между другото, да разгледам по-отблизо този белег... — Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, а Дани затвори очи.

— Ще ти хареса, каубой. Мисля, че и на мен ще ми хареса.

Не разбра какво я събуди — звънът на телефона или ударите по вратата. Стана, облече халата си, а Джейк измърмори нещо сънено и се обърна по гръб. Изглеждаше едър и прекалено мъжествен на дневна светлина. Дани примига. Не можеше да повярва, че той наистина е тук.

Телефонът продължи да звъни, а ударите по вратата станаха по-настоятелни. Дани прокле наум нахалниците, които нарушаваха прекрасното утро, отиде във всекидневната и грабна телефона, като в същото време извика на този, който блъскаше по вратата, да почака.

— Казаха, че са ваши приятели, госпожице Рос. Да повикам ли охраната? — попита портиерът.

— Не е необходимо — премига все още сънена Дани. — Трябва да отворя, някой тропа. — Тя остави слушалката и тръгна към вратата. В същия миг осъзна, че тези, които тропат, са същите, за които говори портиерът. Погледна през шпионката и видя Каролайн Уейнрайт.

Това така я стресна, че едва след като отвори, се сети кой лежи в спалнята.

Каролайн се шмугна бързо в стаята, а след нея влезе млад мъж с брада, който се усмихна стеснително.

— Сестра ми тук ли е?

— Коя, Марион ли? — Беше излишен въпрос. Каролайн имаше само една сестра. — Сега е седем и половина сутринта, събота.

Предполагам, че си е в леглото. — Където би трябвало да бъдеш и ти, помисли си Дани. А и аз искам да бъда...

— Дани, извинявай, че идвам без предупреждение, но въпросът не търпи отлагане. Не вярвах, че ще намериш мъж, когото Марион да одобри. А дори да намериш, не мислех, че тя ще ме накара да се омъжа за него. Разбираш ли? — развълнувано се взря в нея Каролайн.

— Не — отвърна Дани и реши, че целият свят е полудял. Първо Джейк, сега Каролайн. — Но това е нормално. Трудно разбирам какво казват хората толкова рано сутрин. Искате ли кафе — обърна се тя към мъжа. — Или чай?

Той не отговори, а Каролайн се изчерви.

— Това е Джейкб. Ние ще се оженим.

Дани зяпна от изненада.

— А ще имате ли нещо против аз да изпия едно кафе? За да дойда на себе си.

— Сигурно си много сърдита — продума нещастно Каролайн. — Загуби толкова време, докато откриеш този Уайоминг...

— Монтана — поправи я Дани.

— Не те обвинявам. Но Марион не иска да ме чуе. Знаеш каква е! Колко пъти се опитах да ѝ кажа за Джейкб! Тя все махаше с ръка и ми нареждаше да не ставам смешна. Според нея не мога да бъда влюбена в стажант-учител по древни езици.

— Моля те, успокой се. И се смили над мен. Още не съм се събудила.

— Да, извинявай. Когато снощи ѝ се обадох, за да я предупредя, че ще остана при него, тя припадна. А днес сутринта икономката ми каза как Марион викала, че се досетила как рано или късно ще дойда тук и затова тръгва насам... А аз искам...

— Чакай, чакай! — Беше толкова объркано обяснение, че Дани нищо не разбра. Имаше чувството, че я е блъснал камион. — Ти не си прекарала нощта у вас, така ли?

Червенина заля лицето на Каролайн.

— Останах при Джейкб.

— А Марион не одобрява?

— Не трябваше да постъпваме така. Трябваше да отидем и да ѝ кажем честно, а не да се крием — обади се Джейкб.

— Да, но се страхувах. Бях сигурна, че ще намери адреса ти, ще пристигне с полиция и ще те арестува... за отвлечане.

— Какво каза преди малко? Че Марион идва насам?

— Затова дойдохме. Искахме да говорим с теб преди...

Телефонът отново зазвъня и вратата се затресе от удари. Джейкъб и Каролайн се спогледаха. Дани вдигна слушалката.

— Всичко е наред, Уилям. И тя ми е приятелка.

— Госпожице Рос, би било по-добре, ако кажете на вашите приятели...

— Да, Уилям, непременно, благодаря. — Дани затвори телефона и се отправи към вратата. — Влез, Марион. Да ти направя ли кафе? Струва ми се, че ще бъде тежка сутрин.

— Не ти се обадох, защото не бях сигурна, че ще ми кажеш истината. Сестра ми... О, ти си тук!

— Дани не знае нищо. Ние с Джейкъб...

— Мога да си представя какво сте направили двамата с Джейкъб! Което е без значение! Обещахме на този господин Аризона...

— Монтана — поправи я раздразнено Дани.

— ... булка, но не сме казали, че ще бъде девствена — продължи невъзмутимо Марион. — След като подписахме брачния договор...

— Ние с Джейкъб ще се оженим! — извика Каролайн.

— И дума да не става! Няма да те оставя да се омъжиш за някакъв си учител, когото не съм виждала...

— Ето, сега го виждаш. Исках да ти го представя, но ти дори не ме слушаш, Марион. Дори не ме попита, когато нае Дани да ми търси съпруг. Дори не...

— Каква е тази врява, по дяволите? — долетя откъм спалнята приятен мъжки баритон.

Настъпи гробна тишина. В рамката на вратата се появи Джейк, сънен и с разрошена коса. Беше обул джинсите си, но не ги беше закопчал и човек можеше да предположи, че под тях е гол.

— Господи! — прошепна Марион. — Откъде се взе този Аполон? — С мъка откъсна очи от него и се обърна към Дани: — Извинявай! Не ми мина през ум, че може да имаш компания.

— И аз много съжалявам — присъедини се виновно Каролайн.

Дани пое дълбоко въздух.

— Аз пък се радвам, че сте тук. Това ще ни спести много време. Искам да ви представя господин Джейк Монтана.

И отново настъпи тишина, по-дълбока и по-страшна. Джейкб извърна очи към тавана, а Марион и Каролайн гледаха като омагьосани. Първа се съвзе Марион.

— Така... Знаех си аз, че на теб може да се разчита. Съвестно си гледаш работата. Но не съм казала, че кандидатът трябва да мине и този тест!

— Госпожо... — започна Джейк.

— Джейк! — спря го Дани и застана помежду им. — Това е Марион Уейнрайт-Симс, жената, която...

— ... те нае, за да намериш съпруг за сестра й — войнствено я прекъсна Марион. — А не да се забавляваш за моя сметка! Какво прави той тук?

— Ами... трудно е да обясня...

— Изобщо не е трудно — отново се намеси Джейк. — Ние...

Каролайн неочаквано пристъпи напред и застана пред него.

— Господин Монтана, аз съм Каролайн Уейнрайт, за която трябва да се ожените. По-точно трябваше. Сигурна съм, че сте добър човек, но не мога да се омъжа за вас. Ще се омъжа за друг. — Замълча, за да си поеме дъх и продължи: — Ние с Джейкб... това е Джейкб. Той преподава древни езици. Преди година се влюбихме и ще се оженим, каквото и да казва сестра ми. Ужасно съжалявам, че ви дадох напразни надежди, но се надявам да ме разберете. Ще възстановим разноските ви...

— Мисля, че господин Монтана и госпожица Рос искаха да ти се извинят, скъпа — каза спокойно Джейкб и застана до нея. Погледна Джейк и се усмихна. — Прав ли съм, господин Монтана?

— Доста смело изказване за стажант-учител! — усмихна се в отговор Джейк.

— Да ми се извинят ли? Защо? — загледа ги удивено Каролайн.

— Госпожице Уейнрайт, аз също трябва да ви кажа, че не мога да се оженя за вас — рече Джейк.

— Така ли?

— Защото ще се ожени за Дани! — обясни Джейкб.

— Така ли? — Каролайн премига недоумяващо. Сетне лицето й засия. — Но това е чудесно! — Хвърли се към Джейк и го целуна по

бузата. — Господи! Дани! Да знаеш колко съм щастлива! Не защото няма да се ожения за него. Сега няма да се измъчвам, че съм го обидила. Искам да кажа, радвам се, че вие...

— Госпожице Рос — прекъсна с леден глас сестра си Марион, — аз не ви плащах, за да си намерите съпруг!

— Това не влизаше и в моите планове. Ще възстановя средствата.

— Не се съмнявам. Каролайн, престани да говориш глупости. Тръгвай с мен. И забрави идиотската си идея да се омъжиш за някакъв си... Джейкъб, не искам да бъда груба, но вие не сте човекът, когото...

— Марион, обичам сестра ви и ще се ожения за нея!

— Изобщо не си въобразявайте...

Дани срещна погледа на Джейк и се усмихна. Гласът на Марион сякаш заглъхна. Нищо не я интересуваше. Сгуши се в прегръдката на мъжа и прошепна:

— Добро утро.

— Добро утро, минзухарче — целуна я той по косата.

Зад тях Каролайн, Джейкъб и Марион крещяха един през друг. Врявата бе оглушителна, но те не обръщаха внимание.

— Искаш ли кафе?

— Първо ми кажи, че ме обичаш.

— Първо те обичам. И после те обичам. И винаги ще те обичам.

— Кажи ми, че ще се омъжиш за мен.

— Ще се омъжа за теб. — Повдигна се на пръсти и го целуна. — Как мислиш, дали Каси ще се разсърди, ако си имаме бебе?

— Ще се зарадва. Аз също. Ти да не би...

— Рано е да се каже, макар че е напълно възможно — усмихна се Дани. — Толкова много го искам!

— Ще го имаш, минзухарче! Защо не се върнем в леглото? Тази компания дори няма да забележи отсъствието ни.

— Не е ли малко шумно за спане?

— Че кой говори за спане? Казах ли ти колко те обичам, Дани Рос?

— Колко, каубой?

— Сега ще ти покажа! — Той изсвири така пронизително, че в стаята настъпи пълна тишина. — Вижте какво, мили хора, много ми

беше приятно да се запозная с вас. Но искам да се любя с бъдещата си съпруга. А вие ми пречите. Така че...

Всички мълчаха удивено. Изведнъж Джейкъб избухна в смях.

— Възхищавам се от вас, господин Монтана. Ще ми бъде много приятно да вечеряме заедно, преди да се върнете във фермата.

— С удоволствие, Джейкъб, имаш моята дума. — Джейк стисна подадената му ръка и се наведе да целуне Каролайн. — Ако не се бях влюбил в Дани, с радост щях да се оженя за теб, Каролайн.

Младата жена се изчерви. Марион изсумтя и тръгна към вратата.

— Нищо не разбирам. Но очаквам да ме поканите и на двете сватби!

— И на двете ли? — извика Каролайн. — Марион, значи ти...

— За бога, Каролайн! Управлявам милиони. Мога да се досетя кога съм победена. А сега, побързай. Чака ни работа — да обсъдим списъка на гостите, сватбената ти рокля. А и тези двамата — тя погледна Дани и Джейк с усмивка — ни показаха съвсем ясно, че не сме желани!

Продължи да дава нареждания и след като вратата се затвори зад тях. Дани се хвърли в прегръдките на Джейк и избухна в смях.

— Не мога да повярвам, че го каза!

— Върнах ти го за изненадата, която ми сервира пред Клаудия Шефър! — усмихна се той. — И така, докъде бяхме стигнали...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.